COLECȚIA AVENTURIERII

Eroul poți fi chiar tu !

Stai puțin!
Erau cinci gorile superantrenate
în casa asta și cineva totuși
i-a făcut felul?

Barbara Paul

NOCTURNĂ PENTRU TREI PUMNALE

COLECȚIA AVENTURIERII 4

Singura ieșire din cotidian : aventura

Barbara Paul

NOCTURNĂ PENTRU TREI PUMNALE

A.J. Strode este unul dintre acei oameni de afaceri bogați care obțin totdeauna ce vor, indiferent că-i vorba de acțiuni sau de femei. O dată la zece ani își schimbă nevasta cu un model mai nou. Acum e la a patra. Jucăria la care n-a reușit totuși să ajungă este o companie celebră numai bună pentru palmaresul lui bogat. Dar Strode nu se lasă. Numeni nu joacă atât de murdar ca el când își dorește neapărat ceva, și cei trei acționari principali ai fabricii o vor afla pe pielea lor. Apoi, lovitură de teatru: o lovitură definitivă, cu trei pumnale...

COLECŢIA AVENTURIERII
4 A
Singura ieşire din cotidian:
Aventura

Barbara Paul
NOCTURNĂ PENTRU TREI PUMNALE

TRADUCERE DE ANGELICA NICOLAU

Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU
Barbara Paul, 1989;
HE HUFFED AND HE PUFFED

Partea întâi
Victima

— Unu din trei, spuse A.J. Strode răsfirând dosarele pe birou; e suficient ca unu să cedeze şi-mi ating scopul. Pe care-l alegem? Se încruntă el.

— Violonista, că este punctul slab, sugeră Myron Castleberry.

Strode ridică o sprânceană.

— Aşa crezi? Mie mi se pare că o tipă capabilă să-şi lichideze părinţii nu va ceda uşor. Unde se află acum?

— La Pittsburgh; este invitată să cânte cu orchestra simfonică din localitate. După concert va sta o perioadă acasă, la Boston, apoi are două contracte în Europa.

Strode răsfoia hârtiile din dosarul violonistei.

— Ai crezut spusele ucigaşului de profesie?

— Parţial. A înflorit-o puţin, pretinzând că el a fost cel care s-a retras din angajamentul propus de violonistă, dar sunt sigur că minte. De fapt, cred că pe ea începuse s-o

mustre conştiinţa şi asta o face vulnerabilă.

— Nu-i exclus însă că ea să fi decis că nu era omul potrivit pentru treaba asta... De ce s-au întâlnit tocmai la New Orleans? Iii e din Texas, nu?

— Teren neutru. Ucigaşul o credea o doamnă puţin cam aţurită care răspunsese unui anunţ dintr-o revistă de arme de foc. Dar a recunoscut-o când i-am arătat una dintre fotografiile ei publicitare. Aproape nu-i venea să creadă că-l angajase să-i ucidă părinţii.

Strode puse dosarul pe birou şi-l deschise pe următorul., Ce mai ştii despre pilotul elicopterului?

— Pierce are o urmă neconcludentă – într-o zi, două. Vom alia mai multe. Castleberry îl privi întrebător pe patronul său. Te gândeşti să-l alegi pe McKinstry?

Strode zâmbi.

— A dus o viaţă atât de pură şi de virtuoasă în ultimul timp, încât cred că ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să apară din nou pe prima pagină a ziarelor. Şi apoi, cum naiba se face că pilotul a dispărut imediat ce i-am făcut lui McKinstry oferta de cumpărare? Să fie o simplă coincidenţă? Eu pun pariu că McKinstry l-a plătit ca să se dea la fund.

— O posibil.

— Dar nu-i pot face nimic lui McKinstry până nu-l găsim pe pilot. Şi, la naiba, n-am chef să-l abordez pe al treilea, pe tipul din L.A., decât ca ultimă soluţie.

Închise dosarul şi-l puse pe birou.

— Deci alegem violonista. Anunţă la aeroport să-mi pregătească avionul şi rezervă-mi o cameră la hotciul unde va locui şi ea.

— Da, domnule.

Asistentul se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Castleberry, anunţ-o şi pe soţia mea. Dar… după ce plec.

Castleberry ieşi să facă pregătirile.

Strode se apropie de fereastră şi privi clădirea aflată de cealaltă parte a 47-th Street. În biroul din faţa lui, o femeie absorbită de munca să nu-şi dădea seama că este observată. Dar pe Strode nu-l interesa. HI o căuta pe cea din biroul alăturat… Şi iat-o acolo.

În ciuda distanţei, se vedea clar că este o tipă bine făcută, care *ştie* când e privită. Stătea la birou, cu faţa spre geam. Când realiză că este ţinta urmărită de Strode, îşi ridică ochii, zâmbi şi, tacticos, îşi aşeză, pentru el. Picior peste picior. Da – gândi Strode – categoric era obişnuită să i se acorde atenţie.

Un bărbat intră în biroul ci şi imediat începură o conversaţie.

Brusc, Strode întoarse spatele ferestrei. Nu avea prea mult timp. Trebuia să obţină cât mai curând *Compania House of Glass*.

Strode râvnea de mult timp această firmă, cu numele ei pretenţios şi tot ceea ce înseamnă ea. Cumpărase deja toate acţiunile pe care le găsise în linişte, fără zarvă, într-o manieră total diferită decât obişnuia, iar acum era aproape, *atât* de aproape. Nu-i lipsea decât un pachet de acţiuni care să-i asigure controlul, pe care trebuia să-l obţină de la unul dintre cei trei acţionari, ale căror dosare se aflau pe biroul său. Le făcuse deja o propunere de cumpărare, dar niciunul nu acceptase să vândă. Asta era problema cu *Compania House of Glass*: existau puţini deţinători de pachete de acţiuni, iar când unul respingea o ofertă, nu-ţi rămâneau prea multe posibilităţi. A ridicat valoarea ofertei sale şi din nou a fost refuzat.

Compania House of Glass îşi începuse activitatea în primii ani ai secolului, ca producător şi furniwr de articole scumpe din sticlă: cristaluri. Vitralii, candelabre, oglinzi ornamentale. Mica prăvălie din Londra s-a dezvoltat, devenind o companie cu legături în multiple domenii.

La un moment dat, un negustor de vinuri din

California a comandat companiei să proiecteze şi să producă o sticlă de vin cu o formă aparte, uşor de recunoscut ca aparţinându-i. De atunci, şi-a adaptat capacităţile la producţia de sticlă pe scară largă şi de atunci, se dezvoltă continuu. Apariţia sa pe piaţa industrială s-a făcut la momentul optim. Aproape o treime din maşinile americane au parbrizul fabricat aici; nu există laborator în ţară care să nu fie dotat cu cel puţin câteva eprubete. Pipele sau pahare speciale fabricate de ea; vată de sticlă produsă aici asigură izolarea termică şi fonică – începând de la fabrici şi avioane şi terminând cu frigidere şi sobe. Lucrează pentru aeroporturi, hoteluri. Supermagazine. Tot ceea ce a întreprins s-a soldat cu bune profituri financiare. *House of* Glass era însă, acum, problema şi necazul lui Strode.

Prima companie deţinută de A.J. Strode fusese din domeniul construcţiilor şi aici a auzit întâia oară de *House of Glass*. L-a impresionai eleganţa cu care aceasta cerea – şi obţinea – preţuri exorbitante pentru produsele sale. Strode avea pe atunci douăzeci şi nouă de ani. S-a interesat de ea şi a aflat că tot capitalul era privat. A lansat zvonul că este interesat să cumpere acţiuni şi deja achiziţionase pachete mici. Devenite disponibile. *Compania House of Glass* nu era totuşi lucrul cel mai important din viaţa lui; tot ce-i aducea bani îi suscita interesul în egală măsură.

Banii laccau bani; de-a lungul timpului. Strode a negociat, şantajat sau terorizat pentru a obţine controlul la o reţea de băcănii, un ziar. Un post de radio şi o staţie TV, o echipă de fotbal (recent achiziţionată şi foarte profitabilă) şi cinci mici companii de software pe care le unise într-una de dimensiuni medii. Cu doi ani în urmă a reuşit să obţină controlul asupra uzinelor *Lester* – unul dintre cei mai mari furnizori de sticlă industrială din ţară. A obţinut destul de uşor acest lucru deoarece, din cauza

concurenţei făcute de *House of Glass*, profiturile uzinelor se diminuaseră considerabil. Dar. Atunci când aceasta i-a sudat un contract guvernamental, Strode decise că este timpul să acţioneze. O dală controlul câştigat, va dirija toate contractele din industrie către compania *să lester*. Dacă Lester va putea folosi posibilităţile şi capacităţile noii companii, cu atât mai bine; dacă nu, o va închide. Strode era hotărât să nu o mai lase să-i fure contractele din industrie; o va închide înainte să se întâmple aşa ceva.

Sună telefonul.

— Doamna Strode, pe linia 2, se auzi vocea secretarei.

— Nu sunt aici.

— Doamna insistă să vă vorbească.

— Nu sunt aici!

Strode închise şi se întoarse la fereastră să arunce o ultimă privire spre femeia atrăgătoare din clădirea de vizavi. Biroul era gol.

Trebuia să facă imediat ceva cu Kalie. Care începuse să devină o pacoste. Avea de gând să-i spună la sfârşitul anului că divorţează, dar se gândi că la fel de bine putea să o anunţe când se va întoarce de la Pittsburgh. Oricum, nu va fi o surpriză pentru ea. Era timpul să-şi ia o altă soţie – în curând va împlini şaizeci de ani.

Kalie era a palra soţie. Prima, Janie, fusese iubita lui din şcoală şi s-au căsătorii în ziua când Strode împlinea douăzeci de ani. Dar şoricelul de Janic nu s-a putut obişnui cu stilul de viaţă adoptat de Strode atunci când a început să facă avere. El a insistat, s-a linguşit, a ameninţat-o – a mers până acolo, încât a angajat pe cineva care s-o înveţe să se poarte şi să se îmbrace. Dar Janie n-a înţeles niciodată cât de importantă este pentru un bărbat o femeie distinsă; se temea de mediul pe care îl frecventau, era timidă şi şovăielnică.

Strode a renunţat şi a divorţat. Pentru a-i da însă de

înţeles că este supărat, s-a căsătorit cu a doua nevastă în ziua în care a împlinit treizeci de ani. Pe aceasta o chema Mollie şi era o *adevărată* maşină de făcut dragoste. Lucrul acesta ar fi putut să-i dea de gândit, dar era aşa de mulţumit de viaţa lor sexuală, încât i-a trebuit peste un an ca să-şi dea seama că, de fapt, se căsătorise cu o nimfomană. Era anormal ca unei femei să-i placă sexul atât de mult. Strode deveni şi mai bănuitor odată cu trecerea timpului: a instalat zăvoare speciale la toate uşile, s-o poată încuia pe Mollie în Orice cameră s-ar fi aliat, atunci când el pleca de acasă. Chiar şi băile puteau fi închise din afară. Dar detectivul particular pe care l-a angajat i-a dovedit că totuşi îl înşela, în ciuda măsurilor luate. Apoi s-a descotorosit de ea, fără să-i plătească nici măcar un cent pensie alimentară.

Nimeni nu poate să-l înşele pe A.J. Strode.

Şi-a sărbătorit a patruzecea aniversare, căsătorindu-se cu Suzie. Ha a fost o soţie perfectă… câtva timp. Avea faţă de vedetă de cinema, trup de regină porno, eleganţa unui manechin şi inteligenţa unui filodendron. Perfect. Nu punea întrebări şi nu pretindea nimic, dar s-a apucat de băut. La început pe ascuns şi apoi din ce în ce mai pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să-şi afişeze nemulţumirea în faţa lumii întregi. O nevastă beţivă îi vătrica reputaţia şi a fost suficient să apară beată o singură dală. la o adunare publică. O singură dată. A doua *zi* a dat-o afară din casă.

Pentru a aniversa jumătate de secol de existenţă, s-a căsătorit cu o femeie rafinată, foarte pricepută în arta de a fi gazdă. Până atunci, se glumea că A.J. Strode îşi ia o nevastă nouă la fiecare zece ani, dar Kalie a râs, spunând că s-a terminat cu obiceiul ăsta. În ansamblu, Katie s-a achitai cu bine de îndatoririle sale. Dar acum se apropia şi sfârşitul epocii sale şi faţada rafinată pe care o afişase iniţial începuse să cadă; în spatele ei. Katie se dovedea a fi aproape la fel de nesigură ca şi prima lui nevastă. A

început să-l bată la cap, să-i pună întrebări, să-l verifice şi să-l sune la birou, iar Strode nu suportă asta. Şi, pe deasupra, începuse să se îngraşe.

Janie, Mollie. Suzie, Katie. Îi plăceau numele care setemiinau în *le*. Erau amuzante.

Myron Castleberry intră şi îi spuse că avionul va fi gata într-o oră. Rareori se întâmpla ca Strode să călătorească singur, de obicei îşi lua cel puţin o secretară, ca să nu piardă timpul pe drum.

— Sigur nu vreţi să vin şi cu?

— Sigur. Nu vreau să se simia în inferioritate, dar dacă tot nu se hotărăşte să vândă, atunci tu şi unul dijitre avocaţi o veţi vizita. Ce naiba face o violonistă cu un pachet de acţiuni *House of Glass*? Ar putea să ia banii pe el şi să-i investească în altceva.

— Probabil că nu vrea să fie deranjată. Este destul de ocupată, sugeră Castleberry.

— Da. Toţi suntem ocupaţi. Sună-mă când se închide bursa.

— Bine. Castleberry ştia ce companii trebuie să ţină sub observaţie. Pot să-i spun doamnei Strode că vă întoarceţi mâine?

— Spune-i că voi încerca.

Era o vreme când A.J. Strode cunoştea Pittsburghul la fel de bine ca New York-ul, dar oraşul se schimbase mult în ultimii ani şi nu era sigur că se va descurca. Deşi n-avea de gând să se depărteze prea mult de hotel.

La Hilton, după ce s-a înscris în legistru, a întrebat de numărul camerei Joannei Gillespie. Recepţionerul a răspuns că domnişoara Gillespie doreşte să nu fie deranjată înainte de concert şi i-a sugerat să-i lase un mesaj. Strode i-a scris un bilet, invitând-o la masă pentru a doua zi.

Ajuns în camera sa. I-a dat băiatului de serviciu o sulă de dolari ca să-i procure un bilet la concert şi o aiul

sută. pe care însă acesta o refuza politicos, ca să-i aducă o femeie pentru noapte. Până să plece la concert. Strode a vorbit la telefon cu Castleberry şi a cinat.

Deşi Heinz Hall era la mică distanţă de hotel, pe Penn Street. Strode chemă un taxi. În holul sălii de conecite l-au surprins rumoarea şi emoţia degajate de public. Ştia că Joanna Gillespie este o violonistă foarte bună. Dar nu credea că oamenii pot reacţiona aşa la un concert. Fusese la vreo douăsprezece până acum şi de fiecare dată auditoriul rămăsese calm. Afişând o atenţie politicoasă. Oare ce-o făcea pe femeia Gillespie aşa deosebită?

Strode nu-i putea distinge pe violonişti între ei şi nici pe pianişti. Dar se descurca ceva mai bine la cântăreţi: îi deosebea pe tenori de soprane.

Se aşeză în fotoliul de pluş roşu şi consultă programul. În seara aceea. Joanna Gillespie cânta un concert al unuia numit Bruch. Strode nu auzise vreodată de Bruch; sperase să fie un concert de Ceaikovski. Serată muzicală dehulă cu o piesă modernă care îiz. Gârie urechile, apoi apăru pe scenă violonista.

Joanna Gillespie era brunetă, de statură potrivită şi cu trup subţire, ca majoritatea diabeticilor, dar părea că se simte bine aşa. Se ştia că suferea de diabet, însă asta nu-i influenţa în vreun fel cariera. Pe scenă se simţea în largul său. Purta o rochie dreaptă albastru-închis, croită astfel încât să nu-i stânjenească mişcările.

Strode studia oamenii din jurul lui. Toţi aplaudau, extaziaţi: uşor înclinaţi în faţă. cu ochii strălucitori şi gurile întredeschise. Joanna Gillespie avea o reputaţie bună dacă provoca o asemenea reacţie chiar înainte de a cânta, gândea Strode. Dar nu era numai atât: aceşti oameni ştiau cum cântă, o mai auziseră câniând şi o *iubeau*. Nu-l mai miră faptul că pe femeia asta n-o interesau propunerile lui.

Concertul începu şi Gillespie atacă vioara. Strode nu mai văzuse până acum un instrument muzica] manevrat în felul acela. Când interpreta, Gillespie mişca întruna buzele. Oare ce făcea? Fredona? Tot trupul îi era în mişcare, imagine total diferită de cea pe care Strode şi-o făurise despre un violonist. Joanna Gillespie se dedica muzicii trup şi suflet şi în acele momente nu mai exista nimic altceva pe lume.

Se vedea clar că publicul era încântat, iar Strode se întreba cum poate să le placă aşa ceva. Nici nu-şi închipuise vreodată că existau atâţia iubitori ai concertelor de vioară. Încercă să vadă şi reversul: dacă Gillespie trăia pentru muzică, asta putea să însemne că era novice în probleme financiare, dar Strode se îndoia de orice şi, apoi, vânzarea acţiunilor *House of Glass* nu era o problemă de naivitate financiară, ci una de voinţă, de personalitate.

În sfârşit, concertul se termină într-un ropot de aplauze. Publicul se ridicase în picioare, câţiva ovaţionau. Pe scenă, Joanna Gillespie se înclina graţios, ştia că este o violonistă bună şi ştia, de asemenea, că şi ceilalţi o apreciază. Strode se temea că adulalia publicului îi influenţa comportamentul, cu atât mai mult cu cât fiecare reprezentaţie a sa era pretutindeni întâmpinată astfel.

Strode se încruntă: prefera un adversar mai slab. Mai puţin sigur pe sine. Se strecură afară din sală înainte ca orchestra să atace următoarea bucată. Îşi aminti că prin apropiere se afla un băruleţ, pe care îl găsi repede, chiar vizavi. Intră şi comandă ceva. Apoi se aşeză la fereastră privind strada, până când aceasta se umplu de lumea bine îmbrăcată ce ieşea de la concert. Atunci Strode plăti şi plecă. Întorcându-se la Heinz HaJl.

Intră în holul principal căutând drumul spre culise, unde douăzeci şi cinci-treizeci de oameni aşteptau în faţa cabinei ce-i aparţinea Joannci Gillespie. Un bărbat tânăr şi slab, cu o barbă care îi ascundea faţa, tocmai le spunea să

nu se îngrămădească deoarece domnişoara Gillespie va ieşi în câteva minute. Prinzând din zbor salutul unui grup format din doi bărbaţi şi o femeie, le deschise uşa cabinei să intre.

Se produse un murmur, pe care Barbă se făcu, specialcă nu-l aude. Strode stătea în spatele mulţimii; evident, nu era momentul cel mai potrivit s-o abordeze pe Joanna Gillespie şi nici nu urmărea asta. Voia să cunoască mediul în care trăia, s-o vadă atunci când nu cânta. Prezenţa lui Barbă însemna că avea nevoie de un intermediar între ea şi admiratori.

Uşa cabinei se deschise şi Joanna Gillespie, purtând o toaletă elegantă, ieşi urmată de cei trei nou-veniţi. Mulţimea se îmbulzi spre uşă. Fiecare vorbind în legea lui. Strode se uita cum aceasta primea, oarecum plictisită şi lipsită de entuziasm. Complimentele care i se făceau. Numai întrebarea unui băiat de doisprezece – treisprezece ani. Relativă la modul de interpretare a unui anumit pasaj, o entuziasmă, făcând-o să vorbească minute în şir fără să-i pese de altceva.

Barbă îşi aşeză mâna pe braţul ei.

— Jo, nu sta prea târziu şi, pentru Dumnezeu, *mănâncă* lotuşi ceva.

— Da, da. Nu le mai agita atât. Harvey.

— Sunt plătit pentru asta.

Jo îi adresă un zâmbet larg şi plecă însoţită de prietenii săi. Admiratorii se îndreptară şi ei spre ieşirea cea mai apropiată. O femeie de vreo patruzeci de ani părăsi ultima cabină, cărând geanta cu lucruri şi o mică valiză. Strode îi ţinu uşa deschisă şi o urmă.

Trei taxiuri aşteptau afară. Femeia se urcă în primul şi plecă. Strode dădu şoferului celui de-al doilea cincizeci de dolari ca să o ia din loc. şi se urcă în al treilea, spunând şoferului să aştepte. Uşa sălii de concerte se deschise şi Barbă ieşi. Având în mână cutia cu vioară. Se îndreptă spre

singurul taxi existent, dar fu dezamăgit când îl găsi ocupat.

— Oh. de ce este aşa de greu să găseşti un taxi liber în oraşul ăsta? Se plânse el. Apoi îi spuse şoferului să vină să-l ia de-acolo la terminarea cursei.

Strode lăsă geamul jos.

— Îmi permiteţi să vă conduc? Mi-ar face plăcere.

Omul ezită.

— Merg până la Hotelul Hilton.

— Atunci, nu-i nicio problemă, cu tot acolo merg. Vă rog, poftiţi.

Barbă urcă lângă Strode, ţinând lângă el vioară, şi şoferul porni în direcţia auzită.

— Nu e mare distanţa, dar nu-mi place să merg pe jos noaptea, cu vioară după mine. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

— Cu plăcere. Nu cumva este vioara Joannei Gillespie?

— Da, este a ei, dar mai mult decât atât, este o Guarnerius şi trebuie să am mare grijă de ea.

Strode nu mai auzise de Guarnerius. Însă după câtă grijă avea Barbă pentru vioară. Înţelese că Guarnerius era echivalent cu preţios. Strode elogie concertul. Tânărul era vizibil încântat şi până să ajungă taxiul la Hotelul Hilton. Acceptase deja invitaţia lui Strode de a bea ceva împreună. Ajunşi la hotel, Barbă puse vioara la loc sigur şi apoi intrară în bar.

Se numea Harvey Rudd şi era asistentul personal al Joannei Gillespie. Câine de pază – traduse Strode.

Harvey comandă o bere tare, australiană, de care Strode nu mai auzise.

— Nu-mi place oraşul ăsta, nu mă simt niciodată în largul meu. Lui Jo n place. Cunoaşte aici o mulţime de oameni care se agită în jurul ei.

— În afară de tine şi de camerista pe care am văzul-o, mai este cineva cu voi?

— Momentan nu. Acum suntem doar jumătate din echipă.

La rândul său, îl întrebă pe Strode ce fiicea la Pitisburgh.

— O afacere pe care sper s-o închei mâine, spuse Strode şi schimbă vorba” Am fost încântat să aflu de concertul dat de Joanna Gillespie, un adevărat noroc. Lucrezi de mult cu că?

— De trei ani. Ştii, pur şi simplu mi-e foame. Serveşti şi lu’ ceva?

Strode refuză. Z

După ce mâncă şi mai dădu pe gât câteva pahare de bere. Harvey Kudd se relaxa şi începu să sporovăiască, bucuros că a găsit o persoană sociabilă într-un oraş atât de puţin familiar cum era Pittsburghul.

— Sper că Jo şi-a amintit că trebuie să mănânce, zise după ce goli platoul din faţa sa; uită mereu. Când exersează sau se distrează, uită de mâncare. Ştiai că este diabetică?

— Da, auzisem. Este uimitor totuşi câtă energie arc.

— Eh nu este întotdeauna aşa. Diabeticii trebuie să mănânce regulat, la ore fixe, şi Jo cam neglijează asta. Atunci, *poc*. Oloveşte; tremurători, transpiraţii reci, ameţeli, îi sunt necesare câteva zile bune să se refacă. Şi chestia asta ne face viaţa grea nouă tuturor.

Vrei să spui că ţie ţi-o face.

— S-a întâmplat să anuleze vreo reprezentaţie?

— Foarte rar, însă n-ar trebui să se întâmple deloc, deoarece presupune o mulţime de complicaţii: să iau legătura cu managerul ei, să anulez biletele de transport şi rezervările la hotel şi tot felul de chestii de genul ăsta, când totul poate fi evitai. Fin mult la Jo; este o persoană remarcabilă şi cea mai bună violonistă din lume, iar dacă şi-ar aduce aminte de orele de masă. ar fi perfectă.

Strode râse.

— IXce neglijează un lucru atât de important?

— Mama ei a tratat-o întotdeauna ca pe o infirmă şi Jo încearcă încă să-i demonstreze că a greşit, deşi e moartă de aproape doi ani.

— Ai cunoscut-o pe mama ci?

— Da. Pe morţi nu trebuie să-i Vorbeşti de rău, dar jur că femeia asta se complăcea în situaţia de om bolnav. Ştii, amândoi părinţii lui Jo erau diabetici.

— Ciudat – căsătorie între doi diabetici. Testele de sânge nu evidenţiază şi această boală?

— După spusele lui Jo, aveau două feluri diferite de diabet JLA tatăl ei, boala s-a manifestat la maturitate. Mama ei, în schimb, a avut diabet de tânără şi Jo 1 – a moştenit. A Fost o coincidenţă nostimă că şi tatăl ei s-a dovedit ulterior a fi diabetic.

Strode scutură capul.

— Ce familie ghinionistă, un adevărat handicap.

— Într-adevăr, dar Jo s-a săturat să tot audă despre asta. Nimeni nu scrie un interviu fără să menţioneze că este copil diabetic din părinţi diabetici. Asta o face să se simtă vrednică de milă.

Deci Joanna Gillespie vrea să-şi domine diabetul. Interesant.

— Însă cel mai uluitor lucru este că părinţii ci i-au provocat cele mai mari necazuri. Nu spun poveşti, toţi ştiu asta; au fost cel mai mare obstacol din cariera ei.

— Îhî… cred că am citit pe undeva că n-o lăsau să cânte la vioară?

De fapt, citise în dosarul pe care i-l pregătise Castleberry.

— Nu voiau ca ea să cânte *în public*. Mai ales taull era total împotriva „afişării”. El considera muzica un hobby nevinovat, de care să te ocupi acasă… pe care să-l dezvolţi pentru propriul tău amuzament. Chiar şi atunci când Jo a devenit unul dintre cei mai buni violonişti contempo răni.

El tot n-a înţeles ce deosebită era fiica lui.

— Păcat. Părinţi obtuzi.

Harvey se juca. Plimbând paharul gol pe masă.

— Este într-adevăr deosebită, să ştii, nu există altcineva că ea. Poate să obţină de la vioară lucruri pe care noi nici nu ni le imaginăm, cu atât mai puţin să le facem. Asemenea oameni nu trebuie să fie deranjaţi cu tot felul de probleme mărunte, au nevoie să li se facă viaţa uşoară. Râse uşor ironic: asta-i sarcina mea vizavi de Jo.

— Cred că are noroc cu tine. Spuse Strode generos.

Harvey Rudd se lumină. Toată viaţa şi-o dedicase Joannei Gillespie. Carierei acesteia; orice lucru care o afecta pe ea îl afecia şi pe el.

— Ce program aveţi în continuare?

— Mergem acasă la Boston, apoi la Londra şi la Berlin. După aceea avem şase săptămâni de vacanţă. Bineînţeles, pentru Jo asta înseamnă mai mult timp dedicat viorii, repetiţiilor.

Mai vorbiră câteva minute şi părăsiră barul, bucuroşi că s-au cunoscut. Harvey îi furnizase nişte informaţii noi. Joanna Gillespie era o femeie bogată; ar putea să concerteze gratuit toată viaţa ei şi să rămână bogată. De asemenea, ar putea să trăiască binişor din câştigul pe care i-l aducea vioară, fără să aibă vreodată nevoie de banii moşteniţi. Totuşi, este o diferenţă între a trăi binişor şi a *frpeste măsură <fe bogat*. Dar nu era vorba numai de bani. În familia Gillespie aimosfera fusese mai încordată decât crezuse Strode. Dacă relaţiile ar fi fost bune, violonista n-ar fi avut nevoie să se gândească să-i ucidă. cu sau fără moştenire. IŁA fusese însă frustrată de o copilărie normală, spunându-i-se că este o infirmă. Tatăl nu înţelesese niciodată, sau nu îi păsasc, că muzica este raţiunea ei de a trăi şi se opusese carierei sale, iar mama – ei bine. Mama îi transmi şese boaia.

Strode descuie uşa camerei şi intră. Era agitat şi nu

putea dormi; îşi dorea o femeie. Întotdeauna le dorea atunci când îşi ţesea plasă pentru o nouă victimă.

Ar fi fost o greşeală s-o aducă pe Tracy cu el. Începuse deja să se creadă doamna A.J. Strode numărul cinci, şi asta putea să-i dea de furcă. Strode nu intenţiona să se însoare cu ea. Tracy arăta grozav şi se amuza teribil, însă era foarte voluntară, chiar *independenta*. *O femeie întreţinuta independenta*? Cu toate astea i-ar fi plăcut să fie cu că acum.

O sună, dar răspunse robotul.

Strode se încruntă; încă un lucru de care va trebui să se ocupe la întoarcere.

Se trezi a doua zi dimineaţă, când sună telefonul.

Era Joanna Gillespie. Îşi cerea scuze că-l deranja atât de devreme, dar era ocupată la prânz.

— Oricum, nu intenţionez să vând încă, domnule Strode. Sper că nu aţi venit special pentru mine la Pittsburgh.

— Ba da. Aş dori cel puţin să stăm de Vorbă, spuse Strode mieros. Vă supără rugămintea mea?

— Nu, atât timp cât nu-mi cereţi să vând. Bine, de acord. Ce spuneţi de un mic dejun în doi? Putem vorbi în timpul mesei.

— Perfect. Peste o jumătate de oră.

La ora stabilită, Joanna Gillespie îl întâmpină în uşa camerei sale. cu un zâmbet politicos. Purta o rochie lejeră, de interior, în genul celor pe care Strode le detesta deoarece reuşeau să ascundă perfect contururile corpului. Aseară avea o fustă lungă până la pământ, gândi Strode, sigur are picioare urâte. Nu era machiată şi nu se pregătise în mod special pentru el. Părea relaxată şi liniştită în contrast cu dezlănţuirea de energie de ieri. O elogie pentru concert.

— Mulţumesc. A fost bine, nu-i aşa? Şi publicul a fost de cea mai bună calitate.

— Da, erau în stare să aplaude chiar înainte de a cânta o noul, spuse Strode amuzat.

— Da, ştiu. Alţii sunt însă neîncrezători, aşteaptă să le arăţi de ce eşti în stare.

— Şi atunci te străduieşti să cânţi mai bine?

— Când cânt, uit de public. Pur şi simplu nu contează.

Se aflau într-un apartament elegant, cu dormitor şi o mică bucătărie. Când sosi micul dejun, Strode insistă să-l treacă pe nota sa de plată. Se aşezară la masă. Joanna Gillespie comandase miere pentru diabetici, iar pentru el un platou cu gustări.

Mânca încet, fără grabă, mestecând bine fiecare înghiţitură. Se purta degajat şi îl privea pe Strode drept în ochi când vorbea. Se arăta amabilă, chiar plăcută, dar se vedea clar că nu era impresionată de societatea unui tip că AI. Strode.

Ei, însă lucrurile se puteau schimba.

— Unde este… ăă… restul suitei, întrebă Strode, făcând pe neştiutorul. Doar nu călătoreşti singură, nu?

— Nu. Dar nici nu dorm cu ei. Vor fi aici la ora zece. Mesajele sunt oprite la recepţie, aşa că poţi spune ceea ce ai de spus fără teama de a fi întrerupt.

Strode aşteptă până când terminară de mâncat.

— De ce ai cumpărat acţiuni *House of Glass J>*

— Am urmat sfatul consilicrului meu financiar.

— Şi tot el îţi sugerează acum să nu vinzi?

— Nu, deşi l-am consultat după ce mi-ai făcut a doua ofertă şi a aprobat faptul că nu am vândut. Îmi urmăresc investiţiile, domnule Strode. Iar *House of Glass* mi-a trimis nişte dividende frumuşele.

— Spune-mi A.J.

— Cu plăcere. Şi tu spune-mi Jo.

— Ştii, Jo, există multe alte companii la care te pot ajuta să cumperi acţiuni şi care ţi-ar plăti dividende mai

mari. Ţi-am făcut o ofertă mai generoasă, poţi obţine un profil bun pe pachetul tău de acţiuni şi să reinvesteşti întreaga sumă.

Jo îl privi, amuzată.

— Insistenţa ta mă face să cred că acţiunile mele sunt foarte valoroase. De ce? Ce se va întâmpla cu *Compania House* ozizass?

— Ce se va întâmpla? O voi închide.

— O vei închide?!

— Mai mult ca sigur. Şi atunci, cât crezi că vor mai valora acţiunile laie? îi lăsă timp de gândire cuiva minute. Oricum voi prelua controlul asupra companiei, cu acţiunile tale sau cu ale altuia. Ori vinzi acum şi ai un profit frumuşel, ori pierzi tot. Depinde de tine.

— Nu-mi plac situaţiile confuze, spuse Joanna după un timp. De ce vrei să închizi o companie profitabilă?

— Afaceri, răspunse scurt Strode.

— Afaceri… Se gândi o clipă. Cred că *House* of *GLass* te deranjează cu ceva. Eşti în concurenţă cu ea şi vrei s-o scoţi din competiţie: asta este?

— Foarte bine, Jo. Ţi-am făcut o favoare venind în primul rând la tine. Mă pot duce la următorul tip şi-i cumpăr acţiunile: el câştigă, tu le speli cu ale tale pe cap. Deci ce spui?

Dar dacă lipul te refuză şi cel care vine după el. la fel? Şi următorul? Nu ai fi ridicat preţul ofertei dacă ai fi avut de la cine, a cumperi acţiuni. Îmi pare rău. Dar este ceva putred în chestia asta. Va trebui să-mi consult consilierul financiar…

— Strode clătină capul.

— Jo. Jo… mă forţezi să fac un lucru pe care aş fi vrut să-l evit. Speram să rămânem în relaţii prieteneşti. Am bătut tot drumul de la New York…

— Un zbor de cipeizeci de minute.

— …Şi îmi irosesc vremea arătându-ţi ce trebuie să

faci ca să nu-ţi pierzi banii. Şi ţie tot nu-ţi pasă, refuzi în continuare să vinzi. Făcu o pauză. Îţi aduci aminte de un oarecare Ozzie Rogers?

— Cine? întrebă Jo, albindu-se la faţă.

Strode repetă.

— Ozzie Rogers, un texan de modă veche, genul comun – numai muşchi şi gloanţe, gata oricând să tragă şi care nu pune întrebări. Aparţine acelei categorii de mercenari care îşi fac reclamă în revistele de arme de foc. Unele anunţuri sunt chiar interesante, mai ales ale lui Ozzie. Oferind mascat servicii de ucigaşi.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă Jo. Nepăsătoare.

Strode zâmbi.

— Ozzie ştie o poveste interesantă. O doamnă i-a trimis un bilet de ayidn pentru New Orleans. Unde s-au întâlnit. LŁA căuta să angajeze pe cineva care să ucidă două persoane, un bărbat în vârstă şi soţia lui. Dar apoi s-a răzgândit şi s-a retras. Strode se aplecă peste masă: tu eşti acea doamnă. Jo, Ozzie te-a recunoscui după o fotografie. Şi am şi o declaraţie semnală de-cl în care povesteşte tot.

După un moment de tăcere, Jo murmură:

— Cal i-ai plătit?

— Cinci mii de dolari, răspunse Strode prietenos. Ozzie nu e prea isteţ, nu-şi dă scama cât valorează declaraţia lui. Semnificativ este faptul că l-ai contactat în vederea comiterii a doua crime; intenţionai să-l angajezi ca să-ţi ucidă părinţii.

— Ce vorbeşti? Tatăl meu a murit în urma unui accident cardiovascular, iar mama din cauza unei supradoze de insulină.

— Da. Aşa scrie în certificatele de deces. Noi doi ştim însă că au fost ajutaţi. Care era problema. Jo? Nu puteai s-aştepţi să moară de moarte bună?

— Dar nu l-am angajat pe Ozzie!

— Da, nu ştiu de ce. Te-ai temut că la ancheutrea crimelor ar putea să te demaşte sau ai decis că Ozzie nu era destul de inteligent ca să facă treaba aşa cum voiai tu? Oricum, ai renunţat la angajament pentru că te-ar fi mustrat conştiinţa. Apoi ai comis tu singură crimele. Ţi-ai ucis tatăl, ai aşteptat un an şi ţi-ai ucis şi mama.

— Eşti nebun de legat. Jo se ridică brusc împingând masa.

— Cum ţi-ai ucis tatăl, Jo? O bulă de aer injectată în venă? Un ac este o armă aliată întotdeauna la îndemâna unui diabetic, iar moartea seamănă cu un accident coronarian. Acul l-ai folosit şi un an mai târziu, la moarteaznamei tale. A, ştiu că în raportul medicului legist se menţionează că era singură acasă şi că băuse, uitând că îşi făcuse deja injecţia zilnică. Dar, de fapt, tu le allai acolo, nu-i aşa? *Tu* i-ai administrat doza suplimentară. Ce-ai făcut apoi. Jo? Ai aşteptat până când ai văzut că începe să transpire, să delireze, să intre în comă. Sau ai părăsit-o, lăsând-o să moară singură?

— Ieşi afară! Ieşi afară imediat! ţipă ea.

— A fost o înscenare bună. Continuă Strode netulburat. În afară de diabet, părinţii tăi aveau şi alte probleme de sănătate, nu-i aşa? Tatăl tău avea emfizem pulmonar. Fuma prea mult. Mânca prea mult. Bea prea mult: se aştepta în orice moment la un accident coronarian. Mama ta o ducea şi mai rău. Nefrită, nu? Erau doi oameni foarte bolnavi. Dacă ai fi fost prinsă jucându-te cu acele. ai fi putut oricând spune că o făceai din milă. Sperând într-un juriu clement.

Jo mişca din buze fără să scoată un sunet, lucru pe care Strode îl interpretă în favoarea lui şi supralicită.

— Te-ai îmbogăţii la moartea tatălui tău, Jo. Jumătate din bani ţi-au revenit ţie, jumătate mamei tale. Dar îi voiai pe toţi, nu-i aşa? Bani pentru care nu ai muncit. Trebuie să fi avut un an greu după ce ţi-ai ucis talal – aşteptând să

vezi dacă ai scăpat şi pregătindu-te s-o repeţi – ori ţi-a Iacul plăcere totul?

Eşti bolnav, Strode. Şuieră ea. Eşti bolnav, hidos şi pervers. Cum îndrăzneşti să mă acuzi că mi-am omorât părinţii? Cum *îndrăzneşti*?

— Îndrăznesc, deoarece îl am pe Ozzie Rogers. Şi mai am un ziar în care se va serie despre această poveste când voi vrea eu. Dacă nu-mi vinzi acţiunite *House of Glass*. Asta doreşti? Să deschidă poliţia din nou cazul? Să apari în jurnale?

Joanna Gillespie se răsuci pe călcâie şi alergă în dormitor înainte ca Stiode să termine de vorbit. Strode zâmbi şi se ridică’s –, urmeze. Crizele de isteric erau bune. Însemna că a câştigat.

N-apucă să facă decât câţiva paşi, când ea se întoarse ţinând un pistol în mână. Îndreptat spre Strode.

— Acum ieşi imediat de aici. Gunoiule. Sau de nu. Te împuşc! Numai să-mi da» ocazia, spuse ea, furioasă.

Strode ieşi cât putu de repede… „y întors la el în cameră se întinse pe pat, încercând să se liniştească. Joanna Gillespie îndreptase o *urmă*… asupra *lui*\Mâinile îi tremurau. Făcea afaceri de patruzeci de ani şi nimeni, niciodată, nu aţintise un pistol spre el, până acum. Dumnezeule, şi trebuia că Joanna Gillespie să fie veriga *slabă* I Blestemată femeie! N-o va lăsa să scape aşa uşor.

Intră în baie şi se spălă pe faţă cu apă rece. Joanna Gillespie va regreta amarnic această zi. Primul impuls era să dea curs ameninţărilor sale şi să publice povestea lui Ozzie. Dar nu se lăsa niciodată pradă primului impuls. Nu. Mai întâi va vorbi cu ceilalţi doi deţinători de acţiuni şi în momentul când unul va vinde, se va ocupa şi de căţeaua de Gillespie. Nu putea să rişte, până nu era sigur că *House of Glass* era a lui. Exista posibilitatea ca ea să se răzgândească şi să vândă. Se supărase rău, dar poate va înţelege că nu are altă soluţie şi va vinde; numai *după* –

aceea va publica povestea. Căţeaua…

După ce se mai calmă, Strode anunţă la recepţie că părăseşte hotelul.

Pe Myron Castleberry nu-l impresionau lacrimile lui Katie Strode. Care ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Dar ea nu-şi pregătise nimic pentru viitor. *Nu am unde să mă duc*, se văita. Ce prostie! Existau multe locuri unde se putea duce. Domnul Strode îi asigura o locuinţă confortabilă şi bani suficienţi. Întotdeauna a procedat aşa cu nevestele sale. Mai puţin cu scorpia de Mollie.

În sfârşit, Castleberry o urcă pe Katie în taxiul ce o ducea drept la aeroport, îi sugerase să meargă într-o zonă cu climă caldă şi să nu se grăbească să ia vreo decizie. Castleberry nu o compătimise, trăise bine nouă ani, dar considera totuşi ca domnul Strode fusese prea aspru cu ea. Castleberry îşi cunoştea bine şeful. Asprimea îi fusese cauzată de faptul că Joanna Gillespie nu vânduse.

Castleberry se urcă într-una din limuzinele companiei. În drum spa, birou, se întreba cine o va înlocui pe Katie. Nu credea că va f Tracy. Deşi de două ori domnul Strode se căsătorise cu amantele sale. Castleberry simţea că totuşi ceva nu este în regulă, că Tracy nu joacă tocmai corect şi de mai multe ori domnul Strode se arătase nemulţumit de ceea ce spunea sau făcea Tracy. Probabil că o va urma cât de curând pe Kalie. Ia aeroport. Păcat, lui Castleberry îi plăcea Tracy.

Se întreba ce-ar spune soţia lui. Alice, dacă ar şti despre tot ceea ce face el pentru Strode. Desigur, ar fi şocată, dar s-ar scuza pretinzând că nu ştiuse nimic. Alice era o femeie calmă, liniştită, car, se împăcase cu soarta: de ani de zile nu se mai plângea că el îşi neglijează familia şi acceptase faptul că soţul său, posedând o capacitate ieşită din comun de a se ocupa de diverse detalii şi aspecte ale problemelor, fiind complet lipsit de originalitate sau de creativitate, este asistentul unui om de afaceri, absorbii

complet de munca lui. Pentru Myron Castleberry. Slujba reprezenta tot ceea ce-şi dorise în viaţă şi i se dedicase trup şi suflet. N-o înşelase niciodată pe Alice: nu avea timp pentru asta.

Cât despre domniil Strode. Singura plăcere pe care şi-o acorda erau femeile. În rest, bea moderat şi nu fuma deloc. Îşi dedicase viaţa afacerilor: treaba asta îi convenea şi lui Myron Castleberry. Femeile reprezentau o supapă de presiune. Domnul Strode îşi controla existenţa personală tot aşa cum controla orice altceva; niciodată nu amesteca sexul cu afacerile, iar femeile serveau unui scop foarte precis!

Doar una singură le dădea de furcă. Castleberry s-a îngrozit auzind că Joanna Gillespie l-a ameninţat pe domnul Strode cu pistolul. Ce creatură primitivă! Castleberry începu să-şi revizuiască părerea pe care şi-o făcuse la început despre violonistă; el crezuse întotdeauna că ambele crime fuseseră comise din milă. Domnul Strode. În schimb. Era convins că femeia îşi ucisese părinţii pentru moştenire. Nu mai exisui nicio îndoială *că cu îşi ucisese părinţii*; nimeni nu consultă degeaba un asasin profesionist. Poate că într-adevăr îi ucisese pentru bani. Joanna Gillespie palricida şi apoi matricidă. Există oare vreun cuvânt pentru cei ce-şi ucid ambii părinţi? Altul decât *orfan*? Şi oricum, la ce-i trebuia un pistol?

Fii. *Stai niţel*, gândi Castleberry, are un motiv întemeiat să deţină o armă: o femeie celebră, care circulă aşa de mult – are nevoie de apărare şi este destul de simplu să transporţi cu avionul arme de foc. Probabil că poartă în permanenţă pistolul cu că, şi când domnul Suode a acuzat «o de crimă, a fost singurul mijloc de apărare la care s-a gândit, deşi, după cum povesteşte domnul Strode. Părea mai mult mânioasă decât speriată.

Limuzina se opri şi Myron Castleberry coborî. Ce-abia intrase în birou când secretara îl anunţă că domnul

Pierce l-a căutat toată dimineaţa cu o problemă urgentă.

— Fă-mi legătura, te rog.

Castleberry se impacientă: – Pierce era detectivul particular al lui Strode şi n-ar fi spus *urgent* dacă nu ar fi avut un motiv serios. Telefonul sună.

— Da. Domnul Pierce?

— L-am găsit pe pilot. Nu l-am abordat încă. Dar este aici, într-un hotel de categoria a treia.

— Categoria a treia? Nu are bani?

— Acum, nu. A încercat să facă o tranzacţie de cocaină cu nişte cubanezi şi cred că l-au tras pe sfoară. Piercc îi furniza şi alte detalii.

— Ai făcut treabă bună. Dă-mi adresa. Castleberry notă. Nu te mişca pană nu te anunţ eu. Iau legătura imediat cu domnul Strode.

Ieşi din birou şi spuse secretarei să-i rezerve un loc la avionul iie după-amiază spre Miami. În anticamera biroului lui Strode aruncă o privire întrebătoare spre garda, care-i confirmă că şeful este înăuntru. C & stleberry deschise uşa uşor şi intră.

— S-a întâmplat ceva?

— Pierce l-a găsit pe pilotul elicopterului lui McKinstry. În Florida, lefter. V.

*, Apoi îi explică despre tranzacţia eşuată.

— A avut ocazia şi a ratat-o; probabil că se dă de ceasul morţii acum. Să batem fierul cât e cald.

— Am bilet la avionul de după-amiază. Să-i ofer bani sau altceva?

— Oferă-i o slujbă dacă vrea. Dar încearcă mai întâi cu bani. Castleberry ieşi. Strode răsfoia zâmbind dosarul lui McKipstry;

Acum, era în mâinile lui.

— Sunâl telefonul.

— Joanna Gillespie pe linia unu. Anunţă secretara.

V Nu sunt aici. Las-o să fiarbă, îşi spuse apoi în sinea

lui.

F – z
X”.
Z
f.
K
K
— …\ «*1 – I*
%

AI. Strode evita California vara, iar Los Angelesul tot anul, dar familia McKinstry locuia în California, aşa că nu avea de ales, trebuia să se ducă acolo. Până acum, Myron Castleberry negociase cu Jack McKinstry dar. După cel de-al doilea refuz, se vedea obligat să trateze el personal.

Al treilea acţionar la *Compania House of Glass* locuia în Los Angeles. Însăcu acesta n-ar fi avut chef să se întâlnească.

La telefon, Jack McKinstry părea binevoitorii sincer, s-au tutuit foarte repede. McKinstry i-a spus că ar vinde acţiunile dar nu poate, ele fiind garanţia unui împrumut.

Strode s-a oferit ca în schimbul acţiunilor să achite valoarea împrumutului. McKinstry a răspuns: *Rine*. *Uite, nu ştiu ce să-ţi spun… Să mă mai gândesc*.

Trebuia să-l întâlnească şi să stea de vorbă între patru ochi. McKinstry trăgea de timp; probabil că voia să se sfătuiască totuşi cu cineva din familie, cu experienţă în domeniul tranzacţiilor. Jack moştenise averea, inclusiv acţiunile *House of Glass*, dar priceperea în afaceri îi cam lipsea., îl caracteriza însă faptul că se simţea bine oriunde s-ar fi aflat şi în orice condiţii, şi de aceea putea fi etichetat cu termenul playboy. Singurul lui talent era acela de a fi agreabil, fiind bine primit în orice salon din lume. Nu folosea droguri. Încercând să găsească noi variante pentru *la dolee vită*. O gazdă bună. Un oaspete şi un companion plăcut, bun prieten, confident, dar extrem de superficial.

Fusese căsătorit o singură dată, pentru foarte puţin timp; atât mireasa, cât şi mirele şi-au dat seama foarte repede că o căsnicie cere mai mult efort decât erau ei dispuşi să facă. Au divorţat de comun acord, fără resentimente.

Cu patru ani în urină, o întâmplare îi schimbase total modul de viaţă. Averea familiei provenea din construcţia şi vânzarea avioanelor de mici dimensiuni şi a crescut fabulos, din momentul în care McKinstry. Perspicace, a intuit că în viitor elicopterele vor fi o sursă nesecată de venituri. În prezent. *McKinstry Helicopters*, *Inc*. Este furnizorul poliţiei şi al armatei din mai multe state, precum şi al unei părţi însemnate din industria particulară. Acum patru ani. Compania a anunţai lansarea unui nou model, o noutate tehnologică teribilă. Ce se zvonea că va revoluţiona designul elicopterelor.

Jack McKinstry, care se distră pe ălunci în Franţa, s-a dus împreună cu patru prieteni la o sucursală a companiei de lângă Marsiliu… să încerce noul model. Au luat cu ei un pilot al companiei şi au decolat spre est. Zburând de-a lungul Rivierei. Dar abia au trecut de Toulon şi au început necazurile. Martorii aflaţi pe insulă unde a avut loc accidentul povestesc că nu au auzit zgomote de motor suspecte; au privit fără să-şi creadă ochilor cum clicopteml se îndrepta liniştii spre o stâncă albă ce ieşea din mare şi s-a izbit de ea. Nu a fost nicio explozie, niciun incendiu: aparatul s-a clătinat câteva momente ca o insectă uriaşă, apoi s-a aplecat pe spate, căzând bucăţi în valuri.

Singurii supravieţuitori au fost Jack şi pilotul, care au sărit în apă înainte de impact. La ancheta ce a urmat accidentului, pilotul a declarat că elicopterul era cuplat pe pilotul automat atunci când au observat stânca şi toate eforturile de a reveni la comenzile manuale au fost zadarnice: pilotul automat se blocase şi n-au putut schimba direcţia sau mări altitudinea. Cercetarea părţilor recuperate din elicopter au confirmai depoziţia pilotului.

Accidentul a făcut vâlvă în turnea presei deoarece noul model era ultima descoperire în materie de tehnologie a elicopterelor, dar şi pentru că victimele aparţineau… lumii bune”. La vremea respectivă, lui A.J. Strode i s-a părut că totuşi ceva nu ar fi în regulă. Însă a remarcat-o pur şi simplu, ca pe o curiozitate. Dar când Jack McKinstry s-a dovedit a fi unul dintre obstacole în drumul său spre *Compania House of Glass*, Strode şi-a adus aminte de tot şi s-a ocupat îndeaproape de caz.

Pierce. Detectivul particular al lui Strode. S-a prezentat drept prieten al lui McKinstry şi a stat de vorbă cu câţiva dintre prietenii acestuia. Toţi au lăsat să se înţeleagă că îl bănuiau pe Jack de pilotarea elicopterului în momentul ciocnirii. Motivul era foarte simplu: lui Jack îi plăceau enorm elicopterele şi nu se putea stăpâni în faţa acestor „jucării” zburătoare. Avea licenţă de zbor de la nouăsprezece ani, dar pentru cursa fatala luase cu el un pilot, deoarece noul model avea instrumente şi aparate de control pe care nu le cunoştea.

Tuturor le trecuse jrfân minte faptul că Jack n-ar fi rezistat să zboare cu un elicopter nou-noul şi să nu-şi încerce mâna.

Un prieten a emis ipoteza că pilotul îl învăţa pe Jack comenzile noului model şi, fiind prinşi de ceea ce făceau, au zărit prea târziu stânca. Pierce însă ştia că elicopterele au un sistem de avertizare sonoră pentru asemenea situaţii. Niciunul dintre prieteni nu l-a acuzat pe Jack că a sărit ca să-şi salveze viaţa. Oricum, murind tot nu i-ar fi salvat pe ceilalţi.

Deci l-a plătit sau nu McKinstry pe pilot ca să-şi asume el vina? se întreba Strode. Era o ipoteză plauzibilă pentru Jack-Playboyul – singura care ar fi explicat şi schimbarea comportamentului său după accident, când pentru prima oară în viaţă a început să-şi folosească relaţiile şi talentele în scopuri utile, pentru a ajuta

afacerile familiei. Avea remuşcări? Se căia? Ispăşea el oare pentru păcatele comise? Oricum ar fi fost, Jack devenise un om ifhportafU pentru companie. Departamentul de desfacere a învăţat foarte repede să-l folosească pe Jack pentru vizitele de protocol, înainte de sosirea specialistului în vânzări care încheia afacerea.

Jack şi-a luat în serios slujba; era la fel de amabil şi prietenos ca întotdeauna, dar nu se mai juca. Oare perspectiva posibilei morţi îl făcuse să-şi reconsidere întreaga viaţă trăită până acum şi să fie dezamăgit de ea? Aşa gândeau cei care-l cunoşteau.

Dar A.J. Strode nu înghiţea momeala. Mai caută, îi spunea lui Pierce. Verilâcă-i pe cei patru care au murit în accident.

Pierce făcu întocmai şi găsi ceva interesant. Trei dintre ei erau vechi amici cu Jack; al patrulea, Tony Dwyer, o figură relativ nouă în grupul lor. După cum nouă îi era şi averea. Se străduia să semene cu cei care se născuseră bogaţi şi priveau viaţa ca pe o mare petrecere, cu băutură şi mâncare, dar nu părea deprins cu asta: orice ar fi făcut rămânea „străinul”. Mic de statură, îndesat, gâfâia când obosea: hainele sale erau întotdeauna nou-nouţe şi se simţea vizibil stânjenit în ele; vorbea fără încetare, ca şi cum i-ar fi fost teamă că toţi ceilalţi ar uita de existenţa sa dacă nu ar mai face zgomot. Kâdea prea tare şi prea des; era necioplit cu chelnerii. Se ofensă foarte repede, iar atunci când se credea izolat, le aruncă în faţă celorlalţi că el cheltuie banii lui şi nicidecum banii» părinţilor sau ai rudelor.

Fusese tolerat în grup din două motive. În primul rând. Era singurul pe a cărui socoteală se putea râde şi, în al doilea, plătea de cele mai multe ori consumaţiile. De asemenea, se putea conta pe el în orice moment pentru un împrumut. Dwyer nu acorda împrumuturile oricum, ci întotdeauna pretindea o recompensă, iar pe Jack

McKinstry îl creditase de mai multe ori.

Pierce aflase că Jack îi datora mulţi bani lui Dwyer, dar nu reuşise să afle cât anume. Singurele venituri ale lui Jack erau dividendele pe care le primea. Clanul McKinstry închisesc ochii şi îl accepta atât timp cât trăia din mijloacele pipprii. Fratele mai vârstnic al UjTJack, cel care conducea afacerile familiei, era însă mai puţin îngăduitor: el dezaproba profund viaţa de huzur dusă de Jack şi numai grija pentru bunul renume al familiei l-a oprit de la o acţiune judecătorească prin care să-l declare incapabil să-şi administreze finanţele şi să-i dea averea în administrarea legală a unui bancher sau avocat.

Aşa că Jack apela la Dwyer ori de câte ori avea probleme financiaro dar. Inevitabil, sosise şi ziua socotelilor. Un prieten i-a spus lui Pierce că-l auzise pe Dwyeranienmţâitău-l pe Jack că-şi va recuj>era banii de la fratele său mai mare. Dacă nu-şi plăteşte datoria imediat.

Strode bănuia că datoria era destul de mare. Încolţit între Dwyer şi fratele său, Jack ar fi putut acţiona în disperare de cauză, plănuind din timp „accidentul”. Cunoştea bine elicopterele pentru a simula o defecţiune, fiind capabil să caiculeze momentul salvării înainte de impact. Singurul lucru pe care se pare, nu-l prevăzuse, fusese existenţa unui martor – pilotul. %

Dacă ipoteza era adevărată, asta însemna că Jack McKinstry ucisese cu sânge rece trei prieteni apropiaţi pentru a scăpa de un duşman.

Strode văzuse şi auzise multe la viaţa lui. Dar cruzimea lui Jack l-a îngrozit. Nu se putuse dovedi că Jack îl plătise pe pilot, cu toate că Imediat după accident, sume importante din venitul său au început să dispară fără acoperire. Poate ăsta era şi motivul pentru care Jack-Playboyul îşi luase o slujbă – să-l poată plăti pe şanlajist.

Strode tot se mai întreba dacă Jack-Simpaticul ar fi putut, într-adevăr, da dovadă de atât sânge rece, încât să

omoare trei buni prieteni, pentru a ieşi dintr-o încurcătură financiară; dar. În fond, nimeni nu era într-adevăr ceea ce părea a fi. Cheia problemei, după cum gândea Strode. ar fi pilotul. Când a primit a doua ofertă de cumpărare a acţiunilor, lui Jack i-au ieşit din niinte investigaţiile lui Strode şi, exact atunci, a dispărut pilotul de la locuinţa sa din Redondo Beach; faimoasă coincidenţă.

Însă Pierce îl găsise şi tipul se dovedi a fi la fel de coruptibil ca şi acum patru ani, dar nu s-a vândut aşa de ieftin ca Ozzie Rogers. A cerul să aibă propria lui afacere un punct de închiriat elicoptere în Florida – şi Strode a fost de acord.

Myron Castleberry şi pilotul au redaclal declaraţia prin care acesta recunoştea că Jack McKinstry a îndreptat intenţionat elicopterul spre „stâncă. Pilotul a mărturisit că McKinstry pilota elicopterul şi acesta l-a împiedicat să preia controlul atunci când a sesizat pericolul. Când McKinstry a sărit, pilotul l-a urmat. Îi părea rău să-i abandoneze pe ceilalţi, dar nu putea face nimic ca să-i salveze. Nu a pomenit despre banii primiţi de la Jack McKinstry. Pilotul a fost de acord să depună mărturie şi la tribunal, dacă o să fie vreodată nevoie. Dar nimeni nu credea că va fi cazul.

Strixie se simţea stăpân pe situaţie. Atuurile împotriva lui Jack erau chiar mai puternice decât cele pe care le avea împotriva Joannei Gillespie şi. Mai mult, Jack nu putea să-l ameninţe cu pistolul, deoarece se întâlneau în casa familiei sale!

Strode închirie o limuziua care să-l ducă la reşedinţa familiei McKinstry. Proprietăţile familiei erau risipite de la Los Angeles până la Orange Country, casa din Malibu unde mergea Strode, locul de adunare a clanului, fiind plătită tot anul. Jack McKinsiry i-a dat întâlnire acolo, sâmbătă după-amiază.

Zona era înconjurată de un zid înalt, cu poartă

controlată electronic. A fost suficient să pronunţe numele la interfon ca să treacă de ea. O dată intrai, văzu casă, mare aproape cât un hotel.

Servitoarea îi spuse că toată familia este pe plajă. În timp ce se-nilreptau către ieşirea spre plajă. Strode observă luxul cu care erau mobilate şi decorate interioarele.

Strode oftă când zări scările care coborau spre plajă. Jos se desfăşura un meci de volei; jucătorii, având vârste cuprinse între zece şi şaizeci de ani, ţipau şi ţopăiau încontinuu. Strode îl recunoscu în acea grămadă pe Philip McKinstry, cel care conducea familia. Jack McKinstry stătea deoparte, ştergându-şi faţa cu un prosop. Era îmbrăcat cu o bluză multicoloră, pantaloni scurţi şi Icnişi. Strode se amuza; omul avea treizeci şi nouă de ani şi se înibrăcase ca un adolescent dar, brusc, realiză că el era cel deplasat, îmbrăcat în costumul cu care obişnuia: să încheie afaceri, şi încălţat cu pantofi eleganţi, numai buni de mers la plajă!

Jack îl zări şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Bună AI! Bine ai venit la Jocksville. Joci vreodată jocul acesta nebunesc? Câteodată mi se pare că dezlănţuie tendinţele masochiste, iar cei din familia noastră par a fi înzestraţi în acest sens. Trebuie să iubeşti pedeapsa. Pentru a fi bun de ceva în sportul acesta.

— Să pedepseşti sau să fii pedepsit? întrebă Strode zâmbind.

— Ambele. Dar când primeşti mai mult decât dai. Te poţi retrage, este ceea ce fac eu acum. Vrei o bere?

Pălăvrăgind întruna, scapropie de un frigider de unde pescui două sticle de bere. Strode fu surprins să constate că era acelaşi sortiment de bere australiană pe care o consumase Harvey Rudd în Pittsburgh. Jack bău cu poftă şi se întoarse ai faţa spre joc.

— Ce zici A.J., nu-i asta o privelişte care să-ţi meargă

la suflet?... Dacă ai aşa ceva! Priveşte! Îţi redă încrederea în instituţia familiei din America, nu-i aşa? Şase zile pe săptămână suntem dulci şi statici ca o plăcintă, apoi. Sâmbăta, ne adunăm cu toţii aici şi ne „omorâm" unul pe celălalt la acest joc. Este supapa noastră de evacuare.

— Pentru mine. Este un joc prea obositor. Eu prefer un alt gen.

— Aha! Presupun că asta este o introducere subtilă în problema acţiunilor mele. Cinstit vorbind, pe mine acest joc mă cam depăşeşte – nu-i cunosc regulile...

— Te-ai mai gândii la oferta mea?

— I-am cerut sfarul fratelui meu. Phil. Şi ştii ce mi-a spus? Să mă feresc de lupul cel mare şi rău! izbucni într-un hohot de râs molipsitor, încât Strode zâmbi şi el. Deşi nu găsea nimic amuzant. Asta e reputaţia pe care ţi-ai creat-o, A J! Pe ce vrei acţiunile mele?

Se denila aceeaşi poveste. De îndată ce AI. Strode se interesa de o companie, imediat toţi ceilalţi deveneau şi ei interesaţi. Joanna Gillespie reacţionase la fel. Strode îi spuse lui Jack McKinstry acelaşi lucru pe care i-l spusese şi ei.

— Voi închide compania. Vinde-mi acţiunile tale acum şi nu vei greşi-o închizi? Jack ridică o sprânceană. Dar ce a făcut ca să merite un asemenea tratament? O companie care munceşte din greu. Îşi plăteşte impozitele şi construieşte o lume mai bună pentru noi ete. Şi de ce. Rogu-te. Spune-mi. de ce A.J. Strode vrea să-mi salveze banii? Să nu crezi cumva că mă îndoiesc de buna ta credinţă, altruismul ţi se citeşte pe faţă. Dar. Vorbă lui Shakespeare. Ce dracu9 ai de gând? Mai adăugă el, rânjind.

Se auzi strigat:

— Unchiule Jack! Unchiule Jack!

— Hei. Mi-a venit rândul! Mă întore în câteva minute. Jack alergă spre jucători în timp ce un băieţel de vreo

doisprezece ani căzu obosit în afara suprafeţei de joc.

Strode se aşează pe un şezlong şi îşi bău berea. Se salută de la distanţă cu Phil McKinstry. A cărui reputaţie o cunoştea prea bine. Strode privea şi asculta jucătorii, plănuind să se retragă cu Jack într-un loc unde să poată sui de vorbă nestânjeniţi. De ponton erau ancorate două bărci cu motor. Nu, în niciun caz: nu avea de gând să rămână singur cu Jack. Într-o barcă. Privind de-a lungul ţărmului, zări o stâncă impresionantă ce i se păru locul potrivit.

Peste câteva minute de joc, veni rândul lui Jack să servească, dar acesta aruncă mingea unui coleg de echipă.

— Martha! strigă Jack. Mă-tu-şă Mar-tha! Nu crezi că a venit timpul să te odihneşti un pic?

— Da. ar fi grozav, spuse o femeie din cealaltă echipă.

Părăsiră amândoi jocul, echipele rămânând echilibrate.

— Să facem câţiva paşi. Propuse Strode.

După câţiva metri, avea deja nisip în pantofi şi transpiraţia îi curgea pe spate, aşa că îşi scoase haina. Strode îşi aduse aminte de o fotografic a lui Richard Nixon făcută într-o ultimă şi disperată tentativă de a câştiga simpatie şi popularitate. Fotografia îl arăta pe preşedinte plimbându-se pe plajă cu un câine: purta uacostum negru. cu cravată, fiind prea preocupat ca să-şi dea seama că apa de mare îi udase pantofii. Strode se simţea la fel de caraghios ca şi Nixon în acea fotografie: Doamne, cât de mult îşi dorea să fie la New York! îşi lărgi nodul de la cravată şi îşi şterse faţa cu mâneca.

De la baza stâncii porneau două cărări.

— Vom merge pe cea din stânga, este accesibilă orăşenilor ca dumneavoastră. Pe cea din dreapta trebuie să mergi ca o capră de munte.

Pornirii prin stânga. Urcuşul era greoi şi poteca strâmtă, de o persoană. Aşa încât nu se putea sta de vorbă.

Strode nu se felicita deloc pentru idecţi avută. Z

— Nu există un loc unde să ne aşezăm?

— Ba da. Ceva mai sus.

Într-un minut ajunseră la o platformă, lată cât un pal. Strode nu se simţea deloc în largul său, dar se consolă gândindu-se că făcuse afaceri în locuri mult mai ciudate decât acesta. Se uită la bărbatul de lângă el – părea sincer, prietenos; un actor foarte bun.

— O.K., Jack, iată cum vom proceda. Eu îţi plătesc împrumutul, iar tu îmi dai acţiunile drept garanţie şi voi avea grijă să câştigi şi tu ceva. Ce părere ai? Batem palma?

Jack râse.

— Bietul de mine – îmi închipui că în au contrar… chiar aşa. Continuă, dacă nu sunt de acord, cu ce-ai de gând să mă ameninţi, A J?

— Cred că ştii, dar, în fine… Omul care pilota elicopterul în momentul accidentului şi care s-a topit de îndată ce am început să fac investigaţii. De aceea te-ai împrumutat? Ca să-l plăteşti să dispară?

— Vorbeşti de Billy? Nu l-am văzut de mult şi după câte ştiu locuieşte tot în Redondo Beach. Accidentul a avut loc acum mult, mult timp şi afacerea este îngropată, zise el continuând să zâmbească.

Strode deveni nerăbdător. V

— Gală, Jack, hai să terminăhi. Tu mi-ai dat întâlnire; am venit, am înghiţit povestea cu familia unită şi cu spatele tău tare. Ştii ceva? Pentru mine nu contează. Vreau acţiunile tale şi tu mi le vei da. Pentru simplul motiv că nu vrei ca fratele tău să alte că ai ucis patru oameni fiindcă datorai bani.

Zâmbetul lui Jack se topise.

— Hei. A.J., ceea ce spui tu nu-i amuzant deloc.

— Nici nu-mi arde de glumă. Intenţionai să-i ucizi pe toţi cinci, dar unul ţi-a scăpat. De ce nu l-ai ucis pe pilot

mai târziu, Jack? Un cadavni în plus nu mai conta pentru tine.

Jack se ridică greoi, sfredelindu-l cu privirea.

— Dar eşti complet nebun, omule, ştii asta? Billy pilota elicopterul în acel moment.

— Rahat! Tony Dwyer te strângea cu uşa să-i înapoiezi banii şi tu ai preferat să ucizi cu sânge rece pe trei dintre cei mai buni prieteni ai tăi, în loc să plăteşti. Şi tu mă numeşti pe *mine* lup? Sunt un miel în comparaţie cu tine.

Îi venea să-l ucidă, dar se abţinu şi şuieră printre dinţi:

— Nu ştiu ce te face să crezi că mă poţi acuza de lucruri atât de grave şi că eu te voi ierta. Încearcă numai să răspândeşti această istorie şi îţi voi mânca ouăle, cu pâine prăjită, la micul dejun.

Strode scoase din buzunarul hainei un plic în care se afla copia declaraţiei pilotului şi i-l întinse.

Jack se încruntă, citind cu atenţie.

— Este cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

— Poţi folosi acest argument, dacă crezi că-ţi foloseşte la ceva, dar nu consideri că şi poliţia franceză poate descoperi – dacă are motive să cautŁ – ceea ce a descoperit detectivul meu, datoria la către Dwyer şi plăţile către Billy, pilotul?

— Nu există nicio dovadă că i-am plătit lui Billy.

— Ce contează? Dacă fac publică declaraţia aceasta, cazul se va redeschide. Ce gândeşti că va face alunei fratele tău. Phil?

Jack înghiţi în sec-Rupse hârtia şi aruncă bucăţile spre mare. Dar briza le aduse înapoi şi le împrăştie la picioarele lor.

— Nu te obosi să-mi spui că era o copie – am văzut şi singur.

Jack îi întoarse spatele şi plecă, dispărând printre

stânci.

În lipsa Iţii. Strode îşi curăţă nisipul din pantofi şi-şi aranjă un pic pantalonii, scut urând ui şi îndreptându-le dungă. J – asă-l să se frământe un pic şi până la urmă va încheia afacerea. „Dar brusc, îşi aminti că Joanna Gillespie reacţionase la fel şi sfârşise prin a-l ameninţa cu pisioand! X>acă s-a dus să caute o piatră cu care să mă lovească?” Tocmai se gândea că ar fi fost mai bine să plece, când Jack apăru. Strode se linişti. Văzându-l cu mâinile goale.

— Nu-ţi voi permite aşa ceva. Şi apoi. Nu cunoşti totul. Eu şi fratele meu suntem mai apropiaţi ca oricând. Phil ştie de acum patru ani că cu pilotam elicopterul atunci când s-a blocat pilotul automat, şi chiar el l-a plătit pe Billy. IV mine mă va crede atunci când îi voi spune că l-ai mituit pe Billy ca să mă acuze de crimă, şi asta pentru a mă şantaja să-ţi vând acţiunile. Las-o baltă. Strode. Te pui rău cu întregul clan McKinsuy şi nu vei obţine *niciodată* acele acţiuni.

— Jack. Nu-ţi dai seama că ţi s-a înfundat? Crezi că supralicitez?

— Nu. Dar nici cu un glumesc, aşa că nu încerca să mă ameninţi:

— Preferi să-ţi asumi riscul redeschiderii anchetei, decât să vin? Tu crezi că mă joc?

— Cred că-ţi place să obţii tot ceea ce vrei de la oameni. Dar de dala asta nu-ţi va merge. Încearcă-ţi şiretlicurile în altă parte.

— Şi crezi că asta-i tot?

— Dar ce? Ţi-am spus că-ţi interzic să te legi de mine. Jack făcu o pauză. Acum ne întoarcem! Vei zâmbi şi te vei comporta ca şi cum am fi doi prieteni foarte buni. Mişcă!

Se întoarseră pe acelaşi druin pe care veniseră. Stri Kle fierbea de mânie. Cretinul – punea mândria mai presus de propriile sale interese. Mă întreb dacă Phil chiar ştie adevărul. Jack minte de îngheaţă apele, încât nu pot avea

încredere în ceea ce spune.

Meciul se terminase. Copiii se bălăceau în apă. Dar cei mai mulţi intraseră în casă să facă un duş sau să se odihnească: puţini mai rămăseseră pe plajă. Printre aceştia era şi femeia cu slip roşu şi picioare lungi, pe care Strode o remarcase în timpul jocului. Se opri lângă ea şi i se adresă:

— V-am observat jucând. O faceţi cu foarte mare plăcere, aşa-i?

— Probabil. De obicei joc cu foarte multă plăcere.

— Ştiam eu Am bănuit şi după felul în care vă mişcaţi. Pur şi simplu nu lll-am pulul opri să nu remare mişcările trupului dumneavoastră.

Femeia râse dezinvolt, aşa cum râdea şi Jack.

— V-am văzut vorbind cu Jack, domnule?…

— Strode. Spune-mi A J!

— În regulă. A.J., eu sunt Wendy.

Continuă s-o felicite pentru modul în care juca. Când simţi pe spate mâna lui Jack.

— Hei. Ce faci aici omule – o curtezi pe sora mea? Îţi pierzi vremea; are deja un angajament.

— Nu mă miră deloc, murmură el la urechea lui Wendy. Fu răsplătit cu un zâmbet. Sper că ne vom revedea, continuă Strode.

Jack îl conduse pe scări, ocoliră casa şi ajunseră la limuzina care aştepta…

— Dacă mai îndrăzneşti vreodată să-i vorbeşti, eu cu mâna mea îţi tai toate degetele, şuieră Jack. E clar?

Strode nu răspunse. Se urcă în maşină şi dădu ordin şoferului să pornească. Numai după ce parcurseră o distanţă bună se relaxă.

Îi fusese frică. Frică de Jack McKinstry! Cine ar fi crezut? Stnxic ştia că oamenii pot avea reacţii surprinzătoare dar, pentru a doua oară săptămâna asta, simţise frica – şi nu-i plăcea deloc acest sentiment. Pe

măsură ce se gândea la cele întâmplate se enerva tot mai tare.

— Lucrurile nu merg deloc aşa cum am prevăzut, mormăi Strode, intrând în biroul său din New York. Unul îndreaptă arma spre mine, iar celălalt mă ameninţă că mă face bucăţi. Nebunii ăştia îşi închipuie că mă joc?

— Joanna Gillespie v-a căutat la telefon în ultimele trei zile, zise Castleberry. Poate că s-a lămurit între timp; vrea să vă întâlniţi.

— Se înşală dacă îşi închipuie că voi mai intra vreodată în raza de bătaie a pistolului ei, chiar se înşală. A îndreptat vreodată cineva un pistol încărcai spre tine, Castleberry?

— Nu, domnule.

— Alunei, află de la mine că este o experienţă de neuitat. Fă-mi legătura cu că, să văd ce are de spus.

Joanna Gillespie nu dorea să vorbească prin telefon. Strode fixă o întâlnire şi închise cât putu de repede.

— Doar nu ai de gând să te vezi cu ea? întrebă Castleberry.

— Tu le vei duce. Ia un om din garda mea şi fă-o să înţeleagă cine este. Oricum nu vei avea nevoie de el, pentru că nu este furioasă pe tine. ci pe mânc. Castleberry. Dacă ea pretinde originalul declaraţiei, promite-i că-l va primi când vor fi semnate hârtiile de transfer al acţiunilor.

— Oare? întrebă zâmbind Castleberry.

— Bineînţeles că nu”.

După plecarea lui Castleberry, Strode se duse la fereastră. Tipa de vizavi nu mai era. Biroul fusese ocupat de un bărbat care acum lucra la un P.C. Strode îl privi câteva minute, apoi îi întoarse spatele.

Scoase dintr-un sertar un dosar şi, fără să-l deschidă. Îl puse pe birou.

Rămăsese cel de-al treilea acţionar şi nu-i făcea deloc plăcere că trebu ia să trateze cu el.

Strode nu era un tip curajos. Dispunea de mai multe sisteme de securitate şi pază decăl ar fi fost nevoie în mexl normal, atât acasă, cât şi la diversele sedii de firme. În afara câtorva conflicte din copilărie, nu se bătuse niciodată şi considera violenţa fizică o absurditate, un eşec în folosirea unor forme mai rafinate de convingere. Şi acum trebuia să trateze afaceri cu trei oameni care uciseseră pentru bani; şi dintre aceştia, ultimul, omul din Los Angeles, era cel mai periculos.

Strode fusese convins că avea abilitatea necesară pentru a-i manevra pe cei trei. Care apelaseră la violenţă pentru a obţine ceea ce-şi doreau. Dar cine ucide o dată. A doua oară o face cu şi mai multă uşurinţă.

De exemplu. Jo Gillespie; a ucis de două ori la interval de un an şi a făcut-o mereu cu sânge rece. Greşise când se dusese singur la întâlnirea cu ea şi cu McKinstry. Dacă l-ar fi luat pe Castleberry sau un membru din garda sa. ar fi avut un martor. Asta era o greşeală pe care n-o *va mai repeia*.

Jack îl ameninţase că-i va spune fratelui său, Phil. Că Strode folosea mărturii false ca să-l acuze. Strode chiar îşi dorea ca el să facă asta. Phil putea sau nu să-l creadă pe Jack; pe Strode nu-l interesa. Însă Phil era un om de afaceri. Care ştia să aprecieze când este momentul să cedezi, şi spera că-i va băga totuşi minţile în cap lui Jack. Dacă nu va primi niciun semn de viaţă de la McKinstry, zilele următoare îi va trimite lui Phil o copie a declaraţiei lui Billy.

Oare ce va face Phil atunci? Avea mai multe posibilităţi: să-l oblige pe Jack să vândă acţiunile: să refuze să se amestece şi să-i întoarcă spatele lui Jack; ar putea chiar să-l denunţe pe Jack poliţiei sau ar putea angaja detectivi particulari pentru a verifica autenticitatea declaraţiei semnate de Billy. Dar, până când se va rezolva această chestiune, Strode se asigurase că Billy este bine

ascuns, deoarece era în stare să ia bani de la oricine îl plătea.

Toate ca toate. Însă Strode credea că Phil va refuza pur şi simplu să se amestece şi îi va întoarce spatele lui Jack. Prietenia dintre cei doi fraţi părea destul de fragilă; Phil nu va compromite numele familiei pentru a acoperi greşelile fratelui său, pe care oricum îl considera un om de nimic. Singura problemă era ca Phil să nu-l denunţe poliţiei pe Jack. Stricându-i astfel planurile. Când Jack se va trezi fără sprijin, va încerca să găsească o soluţie. Şi, la fel de bine, ar putea să recurgă la aceeaşi metodă care-i rezolvase problema cu Tony Dwyer. Acum patru ani. Oricum, nu-l va găsi pe Strode nepregătit.

Strode sună secretara şi îi spuse că doreşte să îl vadă imediat pe şeful securităţii.

Sentimentele lui Castleberry oscilau între nervozitate şi curiozitate: °şi mai întâlnise un criminal până atunci. Domnul Strode avusese de-a face cu tipi destul de duri – dar niciodată cu un *criminali* Nu se îngrijora că Joanna Gillespie ar putea să-l ameninţe cu pistolul acolo unde se întâlneau. Într-un locipublic. Dar nu putea deloc să se gândească la ea că la un partener într-o afacere: Jo Gillespie era o specie total deosebită.

Aruncă o privire la masa de vizavi unde era instalată gorilă. Deşi avea întâlnire cu Jo la ora patru, au sosit mai devreme şiitu ocupai două mese alăturate. Gorila comandase un sandviş cald şi înfuleca de zor.

Dar iat-o! Castleberry o studia în timp ce se apropia; Joanna Gillespie era uşor adusă de spate şi avea un mers lipsit de ori rarmec. Îşi făcu loc prin mulţimea din restauram, mergând cu amân… a mâinile înfipte în buzunare, având pe umăr o geania ce se balansă în ritmul paşilor ei. Castleberry se ridică în picioare.

— Domnişoara Gillespie? Domnul Strode mi-a cerut să mă întâlnesc cu dumneavoastră. El…

— El nu-i aici? Dar ne-am înţeles că vine!

Această femeie este o ucigaşă. Îşi reaminti Castleberry.

— Sunt sigur că veţi înţelege rezerva domnului Strode. După cele întâmplate la ultimă întrevedere. Domnul Strode a luat ameninţarea în serios.

— Ameninţarea? A… Vă referiţi la pistol?

— Da, mă refer la pistol. Castleberry fu surprins de hohoicle ei. Nu văd nimic de râs în asta, domnişoară Gillespie.

— Ah, ba da! Dai, dumneavoastră? Nu vă este frică să vă întâlniţi cu mine? chicoti iar.

În tăcere, el arătă spre masa vecină unde gorila îşi deschise puţin haina, suficient ca să vadă locul pistolului.

Brusc, se opri din râs.

— Dumnezeule, vorbiţi serios? Dar nu trebuia, să ştiţi. Strode m-a scos din minţi prin modul cum… Se opri. Nu pot explica totuşi cuiva care nu a fost de faţă. Şi, de ce ar trebui să mă justific? Apropo, dar dumneavoastră cine sunteţi?

Mă numesc Myron Castleberry. Văzu la ea un semn imperceptibil de recunoaştere la auzul numelui său şi se întrebă de unde oare îl putea şti. Sunt secretarul T irtieular al domnului Strode. Vă rog, luaţi loc.

Cei doi se aşezau

— Ştiţi că omul pentru care lucraţi m-a acuzai de paricid?

Paricid. Acesta este cuvântul pe care îl căuta. Interesant – Joanna Gillespie îl cunoştea.

— Sunteţi sigură că vreţi să vorbiţi despre asta. Aici?

— Aş prefera, mai curând, să nu vorbesc deloc. Trebuie să mănânc ceva după-amiaza. Îi explică ea lui Castleberry.

Chemă chelnerul şi comandă.

— În regulă, ce facem acum, domnule Castleberry?

Vreţi să mă percheziţionaţi înainte de a mă duce la domnul Strode?

— M-aţi înţeles greşit, domnişoară Gillespie. Domnul Strode nu vrea să vă mai întâlnească şi vă cere să-mi comunicaţi mie ceea ce aveţi de spus. Sunt împuternicit să acţionez în numele lui.

— …Asta însemnând că-mi veţi Tace o nouă ofertă de cumpărare a acţiunilor? Nu vă deranjaţi, nu vând nimic.

Castleberry îi studia fizionomia. Era pur şi simplu proastă, sau avea un atu?

— Domnişoară Gillespie. Cred că domnul Strode a fost foarte clar când…

— Oh. Da. A fost. Dacă nu vând. va începe campania de defăimare. Are o hârtie semnată de tâmpitui de Ozzie Rogers care mă pune într-o lumină nefavorabilă. Asta însă mi-a dat de gândii – cum a aliat domnul Strode de Ozzie? Cu alte cuvinte. Cum a ştiut că eu am răspuns unui anunţ dat de el? făcu o pauză. Aşa că L-am sunat pe Ozzie şi l-am întrebat. Mi-a spus că domnul Strode a vrut să-l angajeze. Nu-i acesta un lucru interesant, domnule Castleberry? Ce poate face un om de afaceri respectabil, ca domnul A.J. Strode, cu un ucignţ plătit?

Castleberry se gândea că doprinul Strode ar fi găsit scena aceasta foarte amuzantă.

— Continuaţi, spuse el.

— L-am rugat pe Ozzie să scrie povestea pe Tiârtic. S-o semneze şi să mi-o dea. M-a costal două mii. Mi-a povestit că numele meu a apărut întâmplător în discuţie, în timpul tratativelor, şi Strode l-a plătit cu cinci mii de dolari ca să dea acea declaraţie. Şi tui-a mai spus că nu a tratat direct cu domnul Strode. ci cu un lacheu al cărui nume nu şi-l mai amintea, ceva în genul Thombeny… Sau cam aşa ceva.

Castleberry nu reacţionă.

— Aşa că puteţi să-i spuneţi şefului dumneavoastră

că dacă îi trece prin cap să publice declaraţia lui Ozzie. Să nu uite că şi eu am o asemenea declaraţie. Iar ziariştii ar fi entuziasmaţi să o tipărească. Am adus o copie, în caz că nu mă credeţi. Scoase din geantă o hârtie împăturită şi o puse pe masă.

Treabă *de uimitor*. Gândi Castleberry. Ignorând-o.

— Domnişoară Gillespie. Domnul Strode a ne în sistemele sale de pază şi securitate un număr mare de angajaţi cu cea mai înaltă calificare. Personalul furnizat de *Agenţia Rent-a-Cop* nu se ridică la nivelul exigentelor, aşa că suntem în permanentă căutare de oameni pregătiţi şi rapizi.

— Aşa ca Ozzie Rogers?

— Nu. Lui Ozzie Rogers nu i-am lacul niciodată o ofertă concretă – noi nu-i preferăm pe cei de teapa lui – dar am angajat deja mai mulţi oameni, pe care i-am găsit prin intermediul revistelor de publicilaic pentru arme de foc.

— Sunt sigură că aţi angajat.

Castleberry arătă cu capul spre masa vecină.

Pe el l-am găsit prin revisia *Soldier of* Fortunesi mai sunt mulţi alţii şi… Putem dovedi aceasta. Domnişoară Gillespie. Întâlnirea mea cu ozzie Rogers este o dovadă a căutărilor noastre permanente. Nu există nimic ilegal în asta.

— Ea rămase cu privirea holbată.

— Aşa că mai repede cred că aţi pierdut două mii de dolari, continuă Castleberry. Prima oară când l-am văzut pe Ozzie. Mi-a zis că nu poate începe imediat slujba deoarece are un angajament cu o doamnă violonistă. De ce i-aţi spus că sunteţi violonistă?

— Ozzie a vrut să dea mâna cu mine, spuse că, dezgustată, şi l-am refuzat. Trebuie să fiu foarte atentă cu mâinile. A trebuit să-i explic refuzul meu. *Aşa* m-aţi descoperit?

— În momentul respectiv nu am dat importanţă amănuntului, dar când părinţii v-au murit în decursul unui an, am început să mă întreb dacă nu cunwa violonista lui Ozzie eraţi dumneavoastră. Apoi, când numele v-a apărui legal de *Compania House of* Gzass, am vrut să mă conving. A fost suficient să-i arăt lui Ozzie fotografia dumneavoastră.

— Sper că Strode vă plăteşte bine, murmură ea, cu faţa schimbată.

— Foarte bine, într-adevăr. O privi drept în ochi. Domnişoară Gillespie, luaţi în scamă sfatul meu. Nu vă mai jucaţi cu domnul Strode, e un vulpoi bătrân. Vindeţi şi terminaţi cu istoria asta.

— Doamne, Dumnezeule, nu suport să fiu constrânsă!

— Cine suportă? Dar nu aveţi încotro! Sunt împuternicit să vă transmit că veţi primi declaraţia lui Ozzie Rogers de îndată ce sunt semnate hârtiile privind transferul acţiunilor.

— Şi, bineînţeles, nu veţi păstra nicio copic, adăugă ea. Zâmbind fără entuziasm.

— Nu există copii. Domnul Strode va dispărea din viaţa dumneavoastră, îndată ce primeşte acţiunile. Acum, vă fac o nouă ofertă de cumpărare.

— Vă rog. Vreţi s-o scrieţi? I-aş da-o consilierului meu financiar s-o vadă.

Luă declaraţia lui Ozzie Rogers de pe masă şi o puse cu atenţie în geantă. S

— Să scriu? Nu. Spuneţi-i consilierului dumneavoastră că pur şi simplu vreţi să vindeţi.

Ea oftă.

— Domnule Castleberry. de data asta m-aţi lăsat fără replică. Dar nu pot să iau acum o decizie. Mă voi gândi la toate astea.

— Vă sfătuiesc să vă grăbiţi. Domnul Strode nu este dispus să aştepte prea mult.

— Am zis că mă voi gândi.

Se ridică şi plecă.

Castlebl Fry şi gorila schimbară o privim rapidă. Câştigaseră sau nu?

Chiar atunci sosi chelnerul cu mâncarea comandată de Joanna Gillespie.

— Doamna a plecat?

Gorila se mută la masa lui Castleberry, zicând:

— Voi mânca eu, îl asigură el şi începu cea de-a treia masă a zilei.

Avionul companiei ateriză la Los Angeles la ora cinci după-amiaza. O oră târzie pentru afaceri. Strode stabilise aşa: nu mai era un tip energic şi dorea să se odihnească puţin înaintea întâlnirii de a doua zi. Castleberry suportase bine zborul, numai una dintre cele două gorile care-i însoţeau părea să sufere.

Trecuseră două zile şi nu primise nicio veste de la Joanna Gillespie, nici de la Jack McKinstry. Când va închide *Compania House of Glass*. Amândoi vor pierde baniriscând, de asemenea, să fie demascaţi drept criminali. Nu exista decât o singură explicaţie a tăcerii lor: încercau să contraatace.

Strode se gândea că deja acordase prea mult timp acestei afaceri. Va trebui să o încheie cât mai curând posibil. Apoi va trimite dovezile pe care le deţinea despre Gillespie şi McKinstry la poliţie şi le va publica în ziarul său. Numai aşa va putea fi în siguranţă, fiind convins că nici anul dintre cei doi nu ar ezita să-l ucidă dacă l-ar surprinde vreodată nepăzit.

Din păcate, nu mai rămăsese decât un singur deţinător de acţiuni cu care să trateze: Acesta era Richard Bruce şi dosarul lui fusese gala primul, înaintea celorlalte două, clar ceea ce aflase despre Bruce îl tăcuse, a şovăie. Cu Gillespie şi McKinstry nu-i fusese frică să trateze (deşi

recunoştea acum că ar fi trebuit să-i fie); cu Richard Bruce însă. Lucrurile stăteau cu totul altfel.

Acesta era unicul proprietar al *Companiei Bruce Shipping Lines*. *Ce* deţinea o flotă formată din nave de diferite tonaje, care făcea curse gulate între Los Angeles şi Orient. Bntec îşi începuse activitatea acum douăzeci de ani cu o singură navă, *Burly Giri* un vas cu aburi de douăsprezece mii tone şi un echipaj de treizeci şi şapte de oameni. *Burly Girl* cu, o navă veche, care de-abia mai făcea faţă solicitărilor, iar Bruce se afla în pragul falimentului din cauza cheltuielilor mari de întreţinere şi a valorii tot mai ridicate a primelor de asigurare plătite, când se ivi o nouă ameninţare – schimbările radicale şi rapide ce se operau la acea vreme în formă şi modul de funcţionare a navelor. *Burly Girl* fusese construită în tradiţia ultimilor o sută de ani – cabinele la mijlocul vasului, trei compartimente de depozitare a încărcăturii aflate în faţa motoarelor şi două la pupa. Încărcarea se făcea cu ajutorul unor macarale uriaşe, o metodă veche, care nu se mai schimbase fundamental de pe vremea Romei antice.

Noile nave emu complet diferite. Motoarele, suprastructura şi cabinete fuseseră mutate la pupa. la mijloc rămânând spaţiu gol. Acesta era compartimentat ca să încapă contelncre de aluminiu sau oţel. Care se încărcau pe chei şi apoi se transportau pe navă, în compartimentele respective. Ordinul de încărcare era emis de un computer aflat la bord; introducerea automatizării redusese la jumătate necesarul de personal. Un asemenea vas, cu un echipaj de douăsprezece – cincisprezece persoane, putea ancora în port, descărca, încărca din nou şi apoi plecă, totul în mai puţin timp decât îi trebuia lui *Burly Girl* ca să descarce. Cu aşa ceva Richard Bruce nu putea concura.

Acum şaptesprezece ani, în luna august, *Burly Girl* a plecat din Japonia cu utilaje pentru industria textilă,

frigidere, maşini de spălat şi motociclete, încărcat la capacitate maximă, ridicându-se greoi din apă. Dincolo de Hawaii, a intrat într-o furtună care n-ar fi trebuit să-i creeze probleme, dar n-a fost aşa. Un semnal a anunţat atunci că echipajul aruncă peste bord încărcătura, dar fără folos; bătrâna şi obosită *Burly Girl* nu a mai rezistat şi s-a scufundat înainte să sosească ajutoarele. Nu au fost supravieţuitori.

Cazul a făcut vâlvă în birourile de asigurare marină din Los Angeles. Trebuia ca *Burly Girl* să fie examinată la întoarcere de un inspector de asigurări şi toţi cei care o cunoşteau băgau mâna în foc că va trece de inspecţie. Fusese o navă foarte bună însă vremea ei trecuse de mult timp. Dar primele de asigurare erau plătite la zi. Astfel încât societatea nu a avut încotro şi a plătit.

Aceşti bani l-au salvat pe Richard Bruce. Dar nu a cumpărat o altă navă, ci cote-părţi din trei ambarcaţiuni moderne. S-a dovedit a li o investiţie foarte bună. de pe urma căreia Bruce a prosperat.

Cam în acelaşi timp, o companie de salvare a navelor naufragiate, cu sediul în Honolulu, a recuperat epava. Compartimentele cu marfă erau intacte şi, spre surpriza tuturor, *nu erau goale*. Cum ar fi trebuit să fie conform relatărilor, dar în locul încărcăturii declarate conţineau deşeuri de metal şi maşini vechi. Mai mult, diverse urme găsite dovedeau că *Burly Girl* fusese scufundată. Camera motoarelor a fost inundată în meni deliberat, iar la depozitul de la pupa tribord, supapele de control erau scoase, permiţând intrarea apei de mare în depozit. Inundarea, în acelaşi timp, a depozitului şi a camerei motoarelor arăta clar că se dorise ca *Burly Girl* să nu mai ajungă la destinaţie.

Corectările au durat peste un an. În cele din urmă, a fost găsit un agent de bursă, din Yokohama, care a recunoscut că perfectase vânzarea încărcăturii lipsă,

pentru căpitanul lui *Burly Girl*. Brokerul s-a supărat, susţinând că avizul de expediţie prezentat de căpitanul Stone era corect şi n-a avut niciun motiv să-l considere fals. Marfa fusese încărcată pe în vas şi expediată la San Francisco.

Era evident: căpitanul Stone scufundase *Burly Girl* pentru a masca furtul încărcăturii, navigând apoi direct în zona de furtună, pentru mai multă credibilitate. Dar cum putea un singur om să fure întreaga încărcătură a unui vapor? Mai mult ca sigur că avusese complici. Pare imposibil ca secundul să nu fi fost la curent cu întreaga afacere – probabil chiar el îi fusese complice. Ar fi trebuit, de asemenea, să aibă încă un complice care să-l salveze, cu o barcă. Dar ce se întâmplase cu restul echipajului? Mai erau încă treizeci şi cinci de oameni la bord, în afara căpitanului şi a secundului; Stone îi abandonase pur şi simplu?

În camera motoarelor s-au găsit rămăşiţele a doua trupuri, dar câţi se înecaseră, nu putea spune nimeni. Poate că oamenii fuseseră evacuaţi, dar cum niciun membru al echipajului nu a apărut vreodată, părea mai mult ca sigur că planul de salvare nu-l includea decât pe căpitan şi pe complicele său de pe vas. Oricare ar fi fost adevărul. Cel puţin doi oameni fuseseră ucişi: atunci s-a emis un mandat de arestare pe numele căpitanului Stone.

Agenţii de asigurare ai lui Richard Bruce au afirmat că era imposibil că proprietarul vasului să nu fi ştiut de complot. Ce coincidenţă, spuneau aceştia ironic, să se întâmple asta tocmai înaintea inspecţiei – inspecţie de care toţi ştiau că *Burly Girl* nu ar fi trecut. După luni întregi de cercetări nu s-a găsit nicio dovadă care să ateste că proprietarul ar fi avut cunoştinţă de planul căpitanului Stone, iar Richard Bruce a fost complet scos din cauză.

Toate acestea avuseseră loc în urmă cu şaptesprezece ani. Căpitanul Stone nu a fost găsit

niciodată şi nici vreun alt supravieţuitor. Toţi membrii echipajului, în afara căpitanului, au fost declaraţi morţi după ce au trecut şapte ani, inclusiv secundul, deoarece nu se putea demonstra complicitatea lui.

Cele trei nave în care investise Richard Bruce îi aduceau un câştig bun, astfel încât curând a cumpărat şi cotele-părţi ale partenerilor săi. Devenind proprietar unic. Cu timpul şi-a sporit numărul navelor. În prezent, *Compania Bruce Shipping Lines* ocupă un loc important în domeniul transporturilor navale internaţionale.

A J. Strode studiase din scoarţă în scoarţă dosarul întocmit la scufundarea lui *Burly* Gzrzşi îi spuse lui Castleberry:

Au rămas treizeci şi cinci de văduve îndurerate şi îndoliate. Găseşte-le; măcar una dintre ele s-ar putea să ştie ceva. Verifică şi familiile căpitanului şi secundului.

Myron Castleberry l-a trimis pe detectivul Pierce la Los Angeles. Acesta a apelat la o firmă de detectivi care să-l ajute în munca de căutare. Au dat de urma a douăzeci şi şapte de familii, dar nimeni nu ştia nimic în plus faţă de cele scrise în dosar. Soţia căpitanului Stone era moartă de cinci ani, iar liică-sa locuia la San Diego. Nu putea fi de vreun folos, la vremea accidentului avea zece ani.

Soţia secundului. Este llc Rankin, locuia în Venice şi ea ştia ceva. Însă nu-i plăcea să vorbească despre fostul ei soţ.

Pierce sesiză de la primele întrebări că femeia intrase în panică. O vizită de mai multe ori. Încercând să-şi dea seama de ce este aşa speriată şi repetă mereu: *A trecut* ava *mult timp de atunci* sau *De ce să dezgropăm morţii*? Dar pentru Pierce era evident că se temea de Richard Bruce.

Castleberry găsi şi el tot o doamnă deprimată şi descurajată. Ajutorul lunar pe care îl primea de la *Fondul de Pensii al Văduvelor din Marină* nu-i ajungea ca să

trăiască: în ultimii şaptesprezece ani avusese mai multe slujbe mărunte, fiecare tot mai prost plătită, pe măsură ce îmbătrânea. Acum lucra jumătate de normă la *Ven*ice *Fishing Pier* – treabă pe care o detestă. Cu alte cuvinte, era sătulă de viaţa pe care o ducea.

Castleberry îşi dădu seama imediat că doamnei Rankin îi era frică să nu piardă ajutorul lunar, dacă se dovedea că soţul ei fusese complice la scufundarea lui *Burly Girl*.

Îi oferi pentru tot restul vieţii o sumă fixă, lunară, de două ori mai mare decât cea primită de la *Fondul de Pensii*, cu condiţia să le furnizeze informaţii utile. Nu era suficient. Bănuind că neşte frică de cineva, Castlebeny îi sugeră că patronul său este dispus să suporte chelmielile necesare, dacă vrea să se mute în altă parte. Ea îi mărturisi că în ultimii ani se gândise că i-ar plăcea să trăiască în Oiegon.

Atunci când Castleberry i-a înmânat contractul semnat de A.J. Strode. se hotărî să vorbească şi nu se mai opri. Răbdasc şaptesprezece ani. Iar acum răbufnise.

Scufundarea lui *Burly Girl* fusese ideea lui Richard Bruce, spunea ea. Pentru rolul lui în scenariu, căpitanul Stone unna să primească banii pe care reuşea să-i obţină din vânzarea încărcăturii. Căpitanul Stone nu se descurcă singur, aşa că l-a făcut părtaş pe secundul său. Harry nu era un om rău, îl scuză doamna Rankin. Numai că le mergea foarte prost şi aveau nevoie de bani. Castleberry se simţea jenat; femeia cerea înţelegere unui străin, după şaptesprezece ani de la moartea soţului său.

Ea îl rugase. Îl implorase să nu facă asta, dar o dată ce aflase despre ce era vorba, Harry nu mai putea da înapoi. Îi era frică; Richard Bruce era un om pe care nu-l puteai înşela. Aşa că au convenit să vândă încărcătura reală în Yokohaina şi în locul ei să încarce deşeuri de metal. Urma să ridice ancora, astfel încât să prindă vremea

care le trebuia; rea. Dar nu foarte rea. Căpitanul Stone i-a arătat pe hartă locul unde Richard Bruce îi aştepta cu o barcă, suficient de mare pentru a salva tot echipajul.

Cel puţin aşa era planul, dar. După ultima scrisoare expediată din Japonia. Harry Rankin se îndoia de sinceritatea căpitanului Stone şi bănuia că i se ascunde ceva. L-a întrebat de mai multe ori pe căpitan dacă este sigur că va fi salvat tot echipajul şi nu doar ci doi. Căpilinul lot răspundea: „Da, da. Vor fi cu toţii în siguranţă. 44 Dar secundul ştia bine când căpitanul Stone minţea.

„O scrisoare”. Spuse Castleberry cu sufletul la gură. O mai aveţi cumva din întâmplare

Da. O avea. Cerneala se decolorase. Dar scrisul era perfect lizibil. Iată dovada de care aveau nevoie. Lui Harry Rankin nu-i păsa că fură. Dar să lase treizeci şi cinci de oameni să moară – la asta se opunea categoric. Harry îi scrisese soţiei că intenţiona să se ţină scai de căpitanul Stone: era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Castleberry împături scrisoarea şi o puse la loc în plic.

— Asta crezi că s-a întâmplat? Bruce i-a salvat numai pe cei doi, abandonându-i pe ceilalţi treizeci şi cinci?

Estelle Rankin scutură capul.

— Chiar dacă Harry s-ar îl hotărât să mă părăsească, tot nu ar fi tăcut atâţia ani, ar fi dat un semn de viaţă, ceva. Nu, soţul meu este mort. Sunt convinsă. Nu a mai părăsit corabia aceea.

Castleberry citea pe faţa ei că îşi imagina cum trebuie să fi fost în ultimele momente. Înaintea scufundării vasului.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Crezi că Stone s-a descotorosit de el şi de ceilalţi treizeci şi cinci?

— Nu. Nu văd cum. Harry era un tip solid, voinic, iar căpitanul Stone era o stârpitură.

Castleberry înţelesese.

— Vrei să spui că Richard Bruce i-a abandonat pe *ţoli*. Inclusiv pe căpitanul Stone; n-a apărut la locul de întâlnire.

— Nu. Ei n-ar fi scufundat vasul fără să se asigure că vor fi salvaţi. Probabil că au schimbat cu Richard Bruce semnale sonore sau luminoase. Dar. de asemenea, cred că el a părăsit locul, o dată ce s-a convins că *Burly Girisc* scufundă. Richard Bruce i-a ucis pe toţi pentru a încasa prima de asigurare.

Castleberry păli.

— Richard Bruce ştie de existenţa scrisorii? Ar plăti foarte bine ca s-o aibă.

Privirea pe care o primi îl făcu să regrete întrebarea pusă.

— Să primesc bani de la cel care mi-a ucis soţul? Drept cine mă credeţi?

— Îmi cer scuze, doamnă Rankin. Sigur că n-aţi putea profila de pe urma morţii soţului dumneavoastră, am vrut doar să fiu sigur că Richard Bruce nu ştie de scrisoare. Ştie?

— Nu. M-am gândit s-o duc la poliţie dar ar fi trebuit să depun mărturie că Harry mi-a spus despre planul lor… Şi mi-a fost frică. Un om care a asisiat la moartea unui întreg cehipaj n-ar ezita să ucidă o femeie singură. Şi apoi *Fondul de Pensii* ar putea sista plăţile… Făcu un semn vag cu mâna.

Castleberry o asigura că nu trebuie să-şi mai facă griji din pricina banilor de acum încolo. Peste câteva zile, după ce ea semnă declaraţia, aranjă cu o companie de transport mutarea ei în Oregon. Lăsându-i bani de avion. Estelle Rankin părea uşurată de povara pe care o purtase timp de şaptesprezece ani. Se despărţiră şi Castleberry îi ură sincer numai bine.

Strode păli şi el când află întreaga poveste. Stabiliră să predea poliţiei scrisoarea lui Harry Rankin, de îndată ce

vor rezolva problema acţiunilor. Scrisoarea aştepta; atât timp cât spera să rezolve cu Joanna Gillespie saft cu Jack McKinstry. Strode nu voia să întreprindă nimic în legătură cu Richard Bruce. Omul era mult prea periculos şi total lipsii de conştiinţă…

Strode investise deja foarte mult în această acţiune şi ridicase preţul ofertei mult peste ceea ce îşi propusese, în speranţa că va reuşi să cumpere. Compară cheltuielile cu profitai prognozat de specialişti pe o perioadă de cinci ani, obţinui prin eliminarea *Companiei House of Glass* din competiţie. Când constată că îşi poate recupera banii în decurs de un an, ştiu că trebuie să se ducă la Los Angeles. F

Pentru Strode era o procedură obişnuită să scotocească trecutul adversarilor săi pentru a descoperi ceva probabil şi a-i avea la mână. Şi totuşi, în cei aproape patruzeci de ani de afaceri, nu avusese de-a face cu persoane care uciseseră pentru a-şi atinge scopul.

— Cunoscuse oameni care o făcuseră indirect, ignorând normele de protecţie a muncii, distribuind pe piaţă produse mortale, sau uciseseră un oraş întreg, închizând singura companie unde se putea lucra, pentru a obţine o scutire de impozit. Aşa mergeau afacerile. Dar punerea la cale a crimei şi aducerea ei la îndeplinire cu mâinile tale – asta reprezenta cu totul altă lume.

O dată abordată problema *Companiei House of Glass*. se trezise în faţa a trei ucigaşi. Oare mai avusese de-a face cu ucigaşi. Fără să ştie? Nu mai conta. Acum îl preocupau trei indivizi: Joanna Gillespie, Jack McKinstry şi Richard Bruce. Aceştia erau responsabili de moartea a patruzeci şi trei de oameni. Gillespie îşi ucisese părinţii, iar McKinstry prietenii. Recordmanul era Richard Bruce. cu treizeci şi şapte de morţi într-o furtună din Hawaii. Îi văzuse scufundându-se şi îi lăsase să moară. Cu acest om se întâlneau la l-os Angeles.

Întrevederea era fixată pentru ora unsprezece. Castleberry angaja o limuzină cu un şofer care să cunoască zona portului Los Angeles. Care se întindea pe aproape treizeci de mile de coastă: lotul era foarte bine organizai şi marcat, dar cu toate astea te puteai pierde cu uşurinţă. Şoferul merse pe autostradă. Îndreptându-se apoi spre partea de vest. Unde se aflau birourile lui Richard Bruce.

Pe drum. Castleberry încercă să-l convingă pe Strode să nu se întâlnească cu Richard Bruce.

— N-aveţi idee de ce este în stare, argumentă el. Un rival de-al lui a murit într-un accident, iar el este văduv – poate şi-a ucis şi soţia: un comandant de port care îl şicana a dispărut pur şi simplu. Dispărut!

Domnule Strode. Nici măcar nu trebuie să vă aflaţi în acelaşi oraş cu acest om.

Gorilele ascultau pline de interes.

— Nu crezi că-ţi cam zboară imaginaţia? spuse Strode morocănos. (jjsp) acându-i purtarea lui Castleberry. Nimeni nu ucide la nesfârşit fără să fie prins. Doar nu este Superman, pentru Dumnezeu! Nu-mi face plăcere să am de-a face cu el. Dar cel puţin sunt avizat.

— Atunci aşteptaţi-mă în maşină, cu unul dintre oamenii de pază, şi lăsaţi-mă pe mine să tratez, deşi cel mai bine era să-i expediaţi direct plicul. Nu ar mai fi fost nevoie să vă întâlniţi cu el.

Aici greşeşti. Oameni ca Bruce nu execută pur şi simplu nişte instrucţiuni primite în plic. Vreau să-l conving că totul este cât se poate de adevărat şi să-i uşurez puţin situaţia – în fond este doar o afacere ca multe altele.

Da. Doaro afacere, se putea citi pe faţa lui Castleberry.

Unice Shipping Lines îşi avea sediul într-o clădire cu cinci etaje, biroul patronului aflându-se la ultimul. O secretară sobră îl pofti înăuntru.

Pexieaua biroului era acoperită cu acelaşi lemn

preţios ca şi lambriurile. Richard Bruce stătea la masa de lucru, cu spatele la o fereastră largă, cu vedere spre port. Studia nişte tipărituri. Dar se ridică în picioare. Într-o atitudine aproape militărоasă. Când Strode intră cu suita sa. Bruce trecuse de cincizeci de ani. Părul negru uşor încărunţit. Expresia feţei calmă, stăpânită, lipsită de orice sentiment. Nu prea înalt, dar bine lacul, îmbrăcat elegant. Îşi purta fără ostentaţie costumul, evident scump. Castleberry aprecie că ar fi putut întruchipa versiunea oficială a omului de afaceri american.

Una dintre gorilele lui Strode rămase afară şi închise uşa biroului după ei. Cealaltă intraşi se postă lângă uşă. cu spatele la ea Bruce sesiză mişcarea, dar nu făcu niciun comentariu. Îşi fixă privirea asupra lui Strode şi aşteptă: nu era *el* cel care cenisc această întâlnire.

— Pot să stau jos? întrebă Strode aşezându-se. Mulţumesc.

Intenţionat se plasase într-o poziţie inferioară lată de Bruce. Trebuind să se uite în sus, către acesta. În timp ce vorbea. Mesajul era clar. Se simţea atât de sigur pe el. Încât nu avea nevoie de jocul acela special, al vorbitului de sus, din picioare, pentru a-şi domina interlocutorul.

— Voi fi foarte scurt, domnule Bruce. Vreau acţiunile *House of Glass*…

— Şi cu, răspunse acesta după un timp.

Avea o voce melodioasă, cu un4 imbro nu prea grav.

— Aveţi acţiunile de mai puţin de un an. Am înţeles că le-aţi primit drept plată de la un expeditor al cărui cont se golise.

Sprânceana stângă a lui Bruce tresări puţin. *Pe* dracu’, *asta* nu-i *treaba ta*, părea a spune.

— Veţi câştiga dacă îmi vindeţi acum, continuă Strode.

— Da. Sunt conştient de asta. Dar le păstrez.

— Chiar dacă vă spun că am de gând să închid

Compania House of Class?

— Chiar aşa. N-o puteţi închide fără acţiunile mele.

Strode avea impresia că Bruce îi cunoaşte planurile; nu fusese surprins la auzul veştii despre închiderea companiei şi nu avusese nevoie de timp de gândire înainte să răspundă. Bruce era hine informat; Strode se întreba ce alte informaţii mai deţine. Din acel moment renunţă la diplomatic.

— Castleberry?

Castleberry. Rămânând în picioare, deschise servieta şi scoase un plic pe care îl aşează pe biroul lui Bruce.

— Vă rog să vă uitaţi, domnule Bruce.

Bruce îl fixă o clipă cu privirea pe Strode, apoi ridică încet plicul, înăuntru erau copţi după declaraţia Esteilei Rankin şi după ultima scrisoare primită de la soţul ei, precum şi plicul original.

Bruce citi mai întâi scrisoarea. Când ajunse la semnătură, ridică privirea către Strode şi întrebă:

— Harry?

— Harry Rankin, răspunse Castleberry, secundul de pe *Burly Girl*.

Bruce citi adresa de pe plic.

— Nu mai ltKuieşte acolo. Şi are un nume nou.

Bruce dădu din cap. ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Declaraţia doamnei Rankin; o citi de două ori.

— Este dispusă să depună mărturie la tribunal?

— Da, spuse Castleberry. Doriţi o declaraţie dată în faţa notarului, care să certifice acest lucru?

Bruce nu-l băgă în seamă, continuând să recitească anumite părţi din depoziţie. În tot acest timp nu-i acordasc nicio atenţie lui Castleberry.

— Aşa deci. Din cauza acestei Estelle Rankin trebuie să-mi vând acţiunile? Asta este?

— Da, asta este. Hai să rămânem prieteni, Bruce. Vineţe şi scăpăm amândoi.

— A, nu, nu poate fi aşa simplu, mai înseamnă, de asemenea, să-ţi faci un duşman.

— Duşmani îmi fac în fiecare zi: tu eşti cel de astăzi.

Bruce părea că se amuză. 4

— O, aşa crezi? Că sunt doar un obstacol minor, de importanţă redusă? Nu te deranja încercând să mă intimidezi, metoda asta n-a dat roade niciodată în acest birou. Te rog să te mai gândeşti înainte de a continua ceea ce ai început.

— Nu-i nevoie. Vreau acţiunile şi le voi obţine.

— Atunci nu mai avem ce face; Strode, lasă lucrurile aşa cum suni şi amândoi vom câştiga. Îţi dau cincizeci de mii pe scrisoare.

Strode părea enervat.

— Ştii al naibii de bine că *House of Glass* valorează pentru mine mult mai mult decât îmi oferi. IX% ce te cramponezi de aceste acţiuni?

Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de *House of Glass*. Hsic o investiţie minoră, ca multe altele. Dar mă deranjează gândul că un lucru care-mi aparţine poate să-mi fie luat atât de uşor.

— Ar fi bine să le obişnuieşti cu ideea. Deoarece exact aşa voi face. Nu eşti prost şi ştii că voi folosi scrisoarea împotriva ta, dacă refuzi. Nu vorbesc în vânt. Te *am la mânii* şi le voi trimite la camera de gazare, fără ca asta să-mi provoace insomnii.

— Da, murmură Bruce. ai face asta, nu-i aşa?

Cuvântul *bastarduh* plutea în aer.

Brusc, se ridică şi merse fără zgomot la fereastră, privind spre port. Castleberry recuperă plicul original al scrisorii lui 1 larry Rankin şi îl puse la loc în servieta sa. Lăsând restul hârtiilor pe masă.

Aşteptau.

În sfârşit. Bruce se întoarse.

Expresia feţei era neschimbată. Privi drept către

Strode şi zise:

— Se pare că mă ai la mână.

Castleberry răsuflă uşurat. Însă nu şi Strode.

— Este o afacere clară, zise Strode, tu ai ceva ce eu îmi doresc, iar eu, în schimb, am o hârtie pe care tu nu vrei s-o dau publicităţii.

— Ce garanţie am că nu vei folosi lotul împotriva mea?

— Niciuna, doar cuvântul meu. Strode zâmbi, dar Bruce nu reacţiona. Uite ce-i, Bruce, eu nu fac treaba poliţiei. Vei avea originalele de îndată ce hârtiile de transfer al acţiunilor vor fi semnate.

— Şi numele şi adresă femeii lui Rankin?

— Nu. Este o condiţie a înţelegerii pe care am avut-o cu că.

— Vreau numele şi adresa, insistă Bruce.

— Îmi pare rău. Dar nu pot fi părtaş la… la orice ţi-ar trece prin cap să faci. Dar nu trebuie să-ţi fie frică de doamna Rankin. În fond a tăcut şaptesprezece ani. Dacă voia să vorbească, ar fi lacul-o până acum. Când vom încheia acest capitol, va fi închis pentru totdeauna.

Bnice îi aruncă o privire de gheaţă.

— Tu ai accepta o astfel de garanţie?

Dacă n-aş avea încotro, da.

— Deci trebuie să te cred pe cuvânt, că atât tu, cât şi femeia, precum şi toţi oamenii tăi care cunosc problema nu vor vorbi. Eu n-aş spune că asta este o garanţie.

— Preferi atunci cealaltă alternativă?

Bnice puse mâinile pe birou, lăsându-şi toată greutatea pe ele.

— Nu, nu prefer alternativa.

Cei doi bărbaţi se priveau în ochi, făcând abstracţie de prezenţa celorlalţi, înfruntându-se. În sfârşit. Bruce spuse:

— Condiţiile tale sunt dezgustătoare. Strode. Dar mă

văd nevoit să le accept. Ai pregătit hârtiile de transfer?

I-a semnul lui Strode, Castleberry scotoci în servietă şi scoase hârtia.

Bruce o parcurse la repezeală şi o puse în sertar.

— O va citi şi avocatul meu. Dacă este în regulă, ne vom întâlni din nou. Vreau să-mi predai personal originalele scrisorii şi ale declaraţiei.

— Liste rezonabil ceea ce-mi ceri. Strode se ridică în picioare; aştept veşti cât mai curând.

Fără alt comentariu se întoarse şi ieşi din birou. Castleberry şi cele două gorile îl urmară.

Castleberry nu mai putea de bucurie şi, în drum spre maşină, îl felicită întruna pe Strode.

— Cu el trebuia să începem! Nu este nebun cum sunt ceilalţi doi. A ştiut că nu-i momentul să se târguiască.

Strode nu-i împărtăşea entuziasmul.

— Ce pui de căţea! Ai observat, Castleberry? Nu a protestat, nu s-a disculpat, nimic. Şi-a păstrat calmul, nu s-a plâns că ar fi necinstit şi nici nu a încercat să mă amenințe. A apivcial corect situaţia şi, a luat odecizie.

— Vrei să spui că a mers prea uşor? Dar şi-a dat seama că nu are nicio şansă. Castleberry îi deschise lui Strode uşa limuzinei. El nu este că Joanna Gillespie sau Jack McKinstry. Bruce nu e genul care să se emoţioneze şi să facă scene.

— Asta spuneam şi eu… Afurisitul, are sânge rece.

Drumul trecea printr-o zonă de docuri, unde se încărca marfă. Macarale galbene, uriaşe, lucrau de zor şi chiar au oprit maşina pentru a faciliui executarea unor manevre.

— Odată, am avut şi eu acţiuni la o companie care fabrica asemenea chestii. Acum aproape treizeci de ani.

— *Lawton-Mwrc*, spuse Castleberry care cunoştea toate investiţiile şefului său. Mergea prea încet.

— Probabil că acum aş gândi altfel. Pe vremea aceea

mi se părea că toate se mişcă prea încet.

Castleberry nu apucă să răspundă. Cu un scrâşnet puternic de roţi, maşina frână brusc.

Imediai se auzi un zgomot infernal şi o izbitură cumplită. Una dintre gorile ieşi imediat cu arma în mână, iar cealaltă îl împinse pe Strode la podea şi se aruncă per te el. Nimeni nu scoase o vorbă.

După câteva momente, prima gorilă se întoarse aducând cu el un om în salopetă.

— Braţul macaralei a căzut exact peste capotă. L-am adus cu mine pe macaragiu, el îmi va arăta exact cum s-a produs acest accident, *nu-i aşa*?

Omul dădu din cap. Îngrozii de arma îndreptată asupra lui. Plecară.

Cealaltf. Orilă se ridică şi îl ajută pe Strode să se aşeze pe scaunul său. Când Castleberry îşi reveni din spaimă, ieşi din limuzină pentru a evalua stricăciunile. Văzul de aproape, braţul macaralei era uriaş. Motorul maşinii fusese distrus, dar parbrizul rămăsese neatins. Tragedia fusese evitală în ultima clipă. Câţiva centimetri şi şoferul ar fi fost mort. Alţi căţiva şi…

Castleberry se chinui să deschidă portiera din falâ şi îl ajută pe şofer să iasă. Omul era alb la faţă şi tremura, dar în afara unei uşoare tăieturi la ochi nu avea nimic…

% – Mulţumesc lui Dumnezeu că ai reflexe bune. Omule, spuse Castleberry. Dacă nu le opreai la timp. Muream cu toţii. Domnul Strode nu va uita niciodată ce ai făcut şi te va răsplăti, continuă el. Dar nu era sigur că şoferul îl auzise.

„Vreo duzină de oameni se adunaseră la locul accidentului şi întrebau ininjna: „Sunicţi teferi? E totul în regulă„Sau exclamau: Dumnezeule, ia te uită! 1

Castleberry merse la macara, unde inanipulanţul îi arăta gorilei ceea ce se întâmplase: un lanţ sărise de pe roata dinţată şi macaragiul pierduse controlul. Deşi simţise

alunecarea şi încercase să îndepărteze braţul macaralei de limuzină, comenzile nu mai răspundeau. Îi părea foarte rău de cele întâmplate. Dar nu putuse face nimic ca să evite accidentul. Dinţii roţii erau tociţi şi. Lanţul putea scăpa oricând.

— Voi nu verificaţi echipamentul? întrebă gorilă.

— Sigur că da. la termenele stabilite. Ultima dală era totul în regulă, puicţi să-l înirchaţi pe şeful meu.

— Cine este şeful tău. Vreau să spun, patronul tău?

Nu era Richard Bruce. Cum se aştepta Castleberry să audă. Îi spuse gorilei să caute un telefon şi să cheme un taxi. Apoi se întoarse la limuzină.

Şoferul îşi revenise din şoc şi era negru de supărate.

— Nu se poate, bombănea, tocmai afurisitul *Rolls*, Şeful o să mă ucidă!

— N-o va face, zise Castleberry. Deoarece am să vorbesc cu el. De fapt, cred că te va promova, şi. Nu uita. Vei primi şi o recompensă de la domnul Strode. pe care, le asigur. Îl voi face să înţeleagă că i-ai salvat viaţa.

Şoferul încerca să zâmbească.

— Am trimis după un taxi. Mergi cu noi sau?…

— Eu rămân lângă maşină. Plecaţi? Trebuie să raportez ce s-a întâmplat.

Castleberry îi dădu o carte de vizită.

— Spune-i agentului de asigurări că îi stau la dispoziţie. Acum ne grăbim, să ajungem la New York. Dar nu-ţi face griji. Îl sun pe patron imediat ce vom fi acolo.

Taxiul tocmai sosise. Strode nu scoase un cuvânt tot drumul spre aeroport, iar Castleberry şi cele două gorile îi urmară exemplul. Până şi şoferul simţi tensiunea din maşină şi se afundă în muţenie.

După ce decolară. Strode vorbi, în sfârşit:

— A încercat să mă ucidă, ticălosul. Puiul de căţea, pur şi simplu a încercat să mă ucidă.

Castleberry respiră adânc.

— Domnule Strode. Nu cred că a făcut-o el. Părea să fi fost într-adevăr un accident.

Îi povesti despre dinţii tociţi ai roţii.

— Bineînţeles că trebuia să pară un accident. Nu fi naiv, Castleberry, trebuia ca macaraua aia să mă strivească *pe mine*.

— Dar cum putea să aranjeze asta într-un timp atât de scurt? Nu trecuseră nici zece minute de când am plecat.

— O, era pregătită de mult, pentru a fi folosită la nevoie. A fost suficient un telefon.

— Dar de unde ştia traseul nostru?

— De unde ştii că asta era singura capcană?

— Însă macaragiul nici măcar nu lucrează pentru Richard Bruce.

— Uhu! L-ai crezut pe cuvânt, nu-i aşa?

Castleberry nu răspunse. O întâmplare ca asta îţi poate zdruncina nervii, cu toate că lui i se părea că şeful exagerează.

— Domnule Strode, ce interes avea să vă ucidă înainte de a obţine documentele pe care le aveţi împotriva lui? E total lipsit de sens. Dacă doriţi, îi cer lui Pierce să se ocupe de macaragiu.

— Da, foarte bine.

Strode întoarse capul spre fereastră. Subiectul era închis.

Când au ajuns la New York, au aflat de la secretară că Jack McKinstry şi Joanna Gillespie sunaseră să anunţe că îşi vând acţiunile.

A J. Strode îşi luase liber în ziua aceea.

Stătea în biblioteca de la etaj. Privind pe fereastră, cufundat în gânduri. Casa părea goală fără Katie. Nici personalul, nici corpul de gantă nu-i erau familiari precum Katie. Peste tot lăsase urmele trecerii ei. Prin decorarea camerelor şi achiziţiile făcute. Strode devenise colecţionar de artă cât timp locuise împreună cu Katie şi făcuse prin

ea câteva achiziţii bune. Încet. Încet, femeia înlocuise fiecare mobilă: chiar şi fotoliul de piele în care stătea acum era a achiziţie de-a ei. Era ca şi cum ar fi scris pe toţi pereţii: *Katie a fost aici*.

Slavă Domnului că plecase.

Nemernicul a vrut să-l ucidă. Ceilalţi doi îl ameninţaseră cu moartea, dar Richard Bruce nu-şi pierduse timpul cu aşa ceva: el acţionase. Strode avea nevoie să cumpere acţiuni de la unul singur şi încercase să cumpere, pe rând, de la fiecare dintre cei trei deţinători. Acum însă, vindeau toţi trei. Avocatul lui Bnice verificase hârtiile, le găsise corecte şi. Prin urmare, Bruce cerea o întâlnire pentru a finaliza tranzacţia. Dar şi ceilalţi doi acceptaseră şi Strode se găsea în situaţia de a alege.

Alegerea nu-l ajută pe vânzător cu nimic. Strode voia să-i ruineze pe toţi trei, să-i *răneasc*ă. Aceşti oameni erau criminali, pentru numele lui Dumnezeu, şi toţi îl ameninţaseră. Nu se aşteptase să fie foarte binevoitori, dar nici să reacţioneze în felul în care o făcuseră. Nu mai conta acum: îi avea pe toţi la mână.

Va alege unu, va cumpăra acţiunile, apoi îi va turna pe toţi la poliţie: era singurul mod în care se putea proteja. Va trimite poliţiei dosarele cu toate dovezile pe care le deţinea: la Ijos Angeles al lui Richard Bnice. la Bosion pentru Joanna Gillespie şi în Franţa, la Toulon. Pentru Jack McKinstry. Şi vor afla şi ziarele. Le va face o viaţă de iad.

Bruce ar putea să fie condamnat la moarte în California: depindea de judecător. Sau, stai puţin, *Burly Girl* se scufundase lângă Hawaii, atunci n-ar trebui să-l judece pe Bruce acolo? Lui McKinstry... nu avea idee ce i s-ar putea întâmpla, nu cunosiea sistemul de justiţie, iar Gillespie va pleda pentru clemenţă şi va k>t după câţiva ani de închisoare.

Strode jubila în timp ce-şi tăcea planuri. Dar nu, de o mie de ori nu! Nu era suficient! Se ridică din fotoliu şi se

duse lângă fereastră. Ruinarea celor trei nu era suficientă, voia să-i pedepsească în aşa fel. Încât să-şi dea seama că au fost inconştienţi încercând să facă pe durii cu A.J. Stinde, să le arate că sunt în mâinile lui.

Mai zăbovi la fereastră câteva minute. În sfârşit, găsise. Sună la birou şi-l convocă pe Castleberry la el.

I «a parterul casei era o sală mică de conferinţe; acolo se întâlni cu Castleberry.

— Am luat o hotărâre, îi spuse lui Castleberry. Afacerea se va încheia la sfârşitul week-cnd-ului.

— V-aţi hotărât? întrebă Castleberry plin de interes. Care este vânzătorul?

— Nu ştiu.

Castleberry clipi scurt.

— Cum aşa?

Strode puse palmele pe marginea mesei, se aplecă în faţă şi vorbi rar

— Îi voi invita pe toţi trei la acest sfârşit de săptămână. Fiecare va primi o copie a dosarului său. Vreau să ştie adevărul.

— Vă vor urî pentru asta.

— Apoi le voi spune că îmi trebuie numai un pachet de acţiuni pentru a controla *House of Glass*. Continuă Strode râzând, şi că îl vor alege pe cel care va vinde. Eu stabilesc preţul. Ei vânzătorul. După care urmează lovitura: ceilalţi doi îşi vor vedea numele pe prima pagină a ziarelor de luni, iar cu voi trimite poliţiei originalul dosarelor lor. Unul supravieţuieşte, doi nu. Şi. Trebuie ca ei să-l aleagă pe cel care va trăi.

Castleberry era copleşit.

— Domnule Strode, este un plan… *diabolici* Mefistofelic!

Strode râse.

— Mulţumesc! Pentru Dumnezeu, nu m-am mai simţit aşa bine de când am declanşat această acţiune. Cei trei vor

primi o lecţie dură; nimeni nu-I poate ameninţa pe Strode fără să suporte consecinţele.

Castleberry era ameţit. Se ridică, făcu câţiva paşi în junii mesei şi se aşeză din nou.

Şi unde se vor întâlni?

— Aici. În casa mea.

Castleberry sări în picioare.

— Nu puteţi vorbi serios. Vă veţi întâlni cu ei *chiar aici*. Unde ci pot…

— Nu, nicidecum – cu un voi fi aici. Stau la Tracy. Numai căci nu vor şti acest lucru.

— Să-i aduci pe cei trei criminali în casa ta…

— IX, nici mie nu-mi place. M-am gândit să-i cazez la acelaşi hotel pe toţi trei, dar nu sunt sigur că vor veni. Chemându-i aici, le dau speranţa că pot pune mâna pe mine. Eu sunt momeală.

— Bine, dacă staţi la Tracy în tot acest timp…

— Nu voi ieşi din apartament tot weekend-ul. Stai jos, Castleberry, şi nu te îngrijora. Ascultă, niciunul nu va şti de sosirea celorlalţi doi. Voi promite fiecăruia dovezile incriminatoare – cu condiţia să încheiem afacerea aici. În casa mea, în aceste zile. Toţi vor veni să-l vadă pe lupul cel mare în bârlogul lui. Rânji către asistent. Da, ştiu că aşa mi se spune în spate şi aceşti trei mari purceluşi vor veni pentru că speră să pună mâna pe mine.

— Şi nu veţi da ochii cu niciunul? Deloc?

— Cu niciunul, niciodată. Şi tu îi vei vedea numai atât cât să le comunici condiţiile mele pe care le vom dactilografia. Pentru operativitate, apoi îi lăsăm împreună să vedem ce se întâmplă.

— Dumnezeule! Castleberry îşi şterse transpiraţia. Mă întreb cine va câştiga?

Strode se încruntă.

— Eu pariez pe Richard Bruce. Pe lângă el. Ceilalţi doi sunt mici copii.

— Poate, spuse cu rezerve asistentul. Oare cum vor decide? Domnule Strode, vă daţi seama ce se poate întâmpla? S-ar putea ucide între ei.

— Mare pierdere, rânji Strode.

Z

Partea a doua suspecţii r –.

JOANNA GILLESPIE, VINERI:

Tonul lui Myron Castleberry era decent – nu jubila şi reuşea să pară chiar înţelegător, când îmi explica faptul că AI. Strode vrea să încheie conturile cu mine în decursul weekend-ului viitor. Eram aşa demoralizată, încal, pe moment, nu au realizat că expresia „încheiat conturile" poate avea mai multe semnilleaţii. Apoi am înţeles că mi se propunea să petrec toate aceste zile în casa lui Strode: am refuzat, preferând hotelul. Dar Castleberry mi-a spus că domnul Strode nu acceptă să stau la hotel. Era foarte abil: a întors-o în aşa fel. Încât ordinul lui Strode de a ina duce acolo apărea ca o invitaţie nevinovată. Am protestat zicând că nu pot sta atât timp degeaba, fără să exersez. Castleberry mi-a sugerat să-mi iau cu mine vioara. Dacă asta doream. Am început să râd: în niciun caz n-aş fi adus vioara Guamerius, aşa curată şi pură cum era. În casa lui Strode. Riscând s-o contaminez.

Oricum, aşa-zisa invitaţie m-a surprins. Dacă Strode era aşa de speriat de mine. După cum pretindea, de ce mă chema chiar în casa lui? Parcă m-ar fi invitat să-l împuşc. Şi de ce tot week-cnd-ul? Cât limpdura semnarea unor hârtii? Strode cocea ceva şi nu-mi dădeam scama ce-ar putea fi. Ce voia? Obţinuse deja ceea ce dorise de la mine. Dar, dacă asta era singura cale de a primi declaraţia lui Ozzie Rogers, trebuia să accept.

M-am întâlnit cu avocatul meu la Boston, care a verificat hârtiile aduse de Castleberry şi le-a găsit corecte. Consilierului meu nu i-am spus că vând: era mai uşor să-l

pun în faţa faptului împlinit. Nici lui Harvex Rudd nu i-am mărturisit unde urma să plec. L-am sunat şi am lăsat robo Jtilui un mesaj telefonic, că vreau să dispar câteva zile şi-l voi căuta la întoarcerc, luni dimineaţă. Bietul Harvey îşi va face o groază de proble se Apoi m-am gândit mai bine: să petrec două zile şi jumătate în preajma lui Strode. Iară să ştie nimeni unde sunt? Nu mi se părea o idee strălucită. Am sunat din nou la Harvey Rudd. Lăsând un nou mesaj, indicându-i unde sunt şi cum pot fi găsită. Vineri îi voi spune lui Strode, ca din întâmplare, că aştept un telefon. Nu strică niciodată să te asiguri.

Oare ce punea Strode la cale? îl uram cel mai mult pe lumea asta. Individul credea într-adevăr că-mi ucisesem părinţii pentru bani. Ozzie Rogers era cea mai mare greşeală pe care o făcusem vreodată; Ia două minute după ce ne-am întâlnit, ştiam că acest mercenar texan nu-mi poate rezolva problemele. Adevărul era că nu mă deranja să-mi vând acţiunile la *Coruprinia House of Glass*; ele nu însemnau nimic pentru mine şi oricând puteam reinvesti banii obţinuţi, dar singura garanţie că Strode nu va păstra nicio copie rămânea cuvântul lui Castleberry, iar Strode era un tip răzbunător, care m-ar putea ruina uşor.

Probabil că Strode voia să-şi savureze victoria; îi stătea în caracter. Dar dacă îl puteam îndepărta din viaţa mea cu preţul unui weekend în care urma să-i suport toanele. Chiar merită. Aşa că am apărut la casa din Manhattan, vineri după-amiază. Târziu. Un tip înarmat. de la poartă, mi-a verificat numele şi apoi mi-a dat drumul înăuntru.

Castleberry m-a întâmpinai la uşă. Scuzându-se pentru absenţa lui Strode. Care fusese reţinut undeva, dar urmă să sosească la cină. Interiorul era aşa cum mă aşteptam – încăperile mari cu tavan înalt şi un lux afişat ostentativ. Am aruncat o privire în camera de zi sau la ceea ce am bănuit a fi camera de zi; locul semăna mai degrabă

cu o galerie de artă. Tablouri, mobilă de muzeu. Nişe în perete cu sculpturi moderne: existau chiar şi vitrine. Într-o odaie alăturată am văzut un om de pază, postat în faţa unor monitoare. Pe un ecran se desfăşura un joc. Iară sonor. Celelalte prezentau camere şi holuri, majoritatea luminate.

— Nu accept să fiu spionată, am reacţionat cu prompt.

— Majoritatea camerelor de luat vederi sunt plasate la parter şi în afara casei, mă asigură Castleberry. La etaj sunt controlate holurile şi scările. În dormitoare sau sălile de baie nu există aşa ceva.

— O. impresionant. Şi trebuie să-mi placă sistemul?

— Nimănui nu-i place, răspunse acesta cu un oarecare regret, dai trebuie ca domnul Strode să fie protejat; orice spărgător şi-ar dori să intre în casa lui şi. Apoi. ne obligă şi compania de asigurări.

Deci nu aveam ce face decât să mă împac cu gândul. O cameristă – îmbrăcată în negru şi cu şorţ alb, Dumnezeule!

— Mă conduse la etaj. Într-una dintre camerele de oaspeţi, care părea mobilată după revista *Archileciural Digest*. Mă întrebam cine o decorase, deoarece pe Strode nu-l credeam în stare.

I-am spus cameristei că prefer să-mi desfac singură bagajul. După plecarea ei. Am mutat An scaun de la locul lui. Numai pentru a-mi crea impresia de control asupra spaţiului înconjurător. Am căutat un aparat de radio, dar nu am găsit decât un televizor. Dacă ştiam, l-aş fi adus pe al meu pentru a nu sta atâta vreme fără muzică. Am căutat pe canalele de televiziune: doi puşti ctalându-şi talentele, un interviu cu un scriitor de romane poliţiste… Plicticos.

Mi-am deschis valiza şi-am scos pistolul automat cu care îl ameninţasem pe Strode la Pillsburgh. O dată ce îmi depăşisem greaţa şi acceptasem să vin aici. lui s-a părut

normal să-l iau cu mine. Ce dacă eram la el acasă? L-aş putea speria întorcând definitiv lucrurile în favoarea mea. Nu era nimic sigur, dar hotărâsem să mă agăţ de orice ocazie ivită. Gărzile nu primiseră instrucţiuni să-mi controleze valiza: mă aşteptam la asta. Mă întrebam unde să-l ascund: locuri erau destule, dar aveam nevoie de unul uşor accesibil. M-am hotărât să-l pun într-o pernă cu fermoar, aflată pe canapea. fi

M-am aşezat acolo, privind pe fereastră. Îmi părea bine că Strode întârzia: după şase ore de studiu intens, venisem imediat la New York şi nu reuşeam încă să stabilesc complet legătura mentală înuv lumea mea şi cea a lui Strode. Strode era exact tipul de lup. Mare şi rău. Despre care tata îmi spunea mereu să mă feresc. Parcă-l şi aud: „Vezi. Tu nu ştii nimic despre viaţă – despre harabaură în care ai intrat”.

Tata nu m-a înţeles niciodată. M-a ţinut mult timp izolală şi ignorantă. Iar mama l-a ajutat enorm: până la şaisprezece ani mi-a spus încontinuu că eu nu sunt ca toate celelalte fetiţe şi nu pot să fac asta. Nu pot să fac cealaltă. Că trebuie să fiu foarte atentă, să am grijă de mine. Mă obliga să dorm când mie nu-mi era somn său. Cel puţin, să mă odihnesc. Bineînţeles. Fără sport, fără nicio ieşire în public, supravegheată în toi ceea ce l-ccam. Tata a depăşit-o. Interzicându-mi să merg la şcoală şi organizând un sistem educaţional privat, la noi acasă. Frani destul de mare cânii ani citit un articol în care scria că diabeticii pot duce o viaţă normală. În limita bunului-simţ. Doar luând unele măsuri de precauţie.

Când le-am spus ceea ce scria acolo, au negat totul şi s-au uitat la mine astfel încât să înţeleg că trebuie să fiu o fetiţă cuminte, care ascultă şi execută ceea ce i se spune. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu era unchiul Marcus. El a văzut în mine ceea ce părinţii mei n-au văzut niciodată, când am împlinit şase ani. Mi-a făcut cadou o mică vioară.

Îmi aduc aminte de parcă s-ar fi întâmplat în dimineaţa asta: ani luat vioara – care mi se părea enormă la acea vârstă → şi am cântat: mai întâi gama. Apoi o melodic pe care o auzisem. la radii), care mă obseda. Mulţi ani mai târziu am aflat că era o temă din Simfonia a Şaptea t! T Becthaven: acea notă susţinută, repetată, mi-a dat liori când am interpretat-o prima dată şi de atunci, am ştiut că fericirea aceasta n-o voi alia nicăieri în altă parte decât în muzică.

Mama şi tatăl meu se amuzau şi nu s-au împotrivii deloc cântat ului la vioară, deoarece îmi ocupă timpul şi îmi distrăgea atenţia de la alte lucruri. Le sunt recunoscătoare că mi-au plătii lecţiile şi au înlocuit vioara de jucărie cu una adevărată. Aveau însă un nuxl deformat de a vedea viaţa. Încât ideea de a trăi pentru a face muzică li se părea o glumă. «Oamenii nu se concurează unii pe ceilalţi în artă. Draga mea... Sper că nu vorbeşti serios, vrei să cânţi pentru bani? Nu fi vulgfiră. Joanna. Tu nu ai nevoie de bani".

Bani. Şi A.J. Sirode crede că i-azn *ucis* pentru bani!

Afară lumina începea să se schimbe: după-amiaza era pe sfârşite. Am făcut un duş, m-am schimbat şi am coborât să văd dacă se întorsese Strode. În hol am auzit un televizor şi am încercat să aflu unde se afla. Era semiîntuneric, dar am reuşit totuşi să zăresc un bărbat stând pe canapea, urmărind o emisiune.

— Strode...

Dar mă înşelam, bărbatul de pe canapea era înalt şi bine făcut; amândoi am rămas surprinşi.

— Bună! spuse acesta prietenos, nu ştiam că mai este cineva în casă. Sirode nu s-a întors încă. Permiteţi-mi să mă prezint, mă numesc Jack McKinstry.

— Sunt Joanna Gillespie. Trebuia să mă întâlnesc cu Strode aici. Singură.

— Şi eu la fel. Ai spus Joanna Gillespie? Violonista?

— Una şi aceeaşi persoană.

— Hei, chiar aşa!? Grozav! Râse. Nu te pot vedea… Stai să aprind lumina.

Aprinse o veioză şi atunci am văzut pentru prima oară faţa zâmbitoare a lui Jack McKinstry.

— Pe naiba, chiar eşti Joanna Gillespie! Te-aş recunoaşte oriunde. Trebuie să-ţi spun că am ţoale discurile tale sau, mă rog, cea mai mare parte. De curând am cumpărat Prokofiev! Nici nu ştii ce plăcere îmi face sălecunofec.

— Vă mulţumesc, domnule… Îmi pare rău. Nu am reţinut numele.

— McKinstry, dar, te rog, spune-mi Jack.

Avea un zâmbet atât de molipsitor, încât instinctiv am zâmbit şi eu.

— Eu sunt Jo.

Începutul promilea. Dar momentul lăsa de dorit; nu era timpul pentru o nouă cunoştinţă.

— Am înţeles bine că şi tu ai întâlnire cu Strode? L-am întrebat. Unde. Aici în casa lui? Pentru că eu am încheiat o afacere şi nu mă aşteptam să mai fie cineva.

— A, sunt convins că se va ocupa de dumneata la început, înaintea mea. Oricum, cu voi sta aici tot weekend-ul.

Aveam o senzaţie ciudată.

— Interesant… Şi eu am… invitaţic pentru week-end.

Zâmbetul îi păli.

— De ce ai ezitai înainte de a spune „invitaţie44?

— Da? Nu mi-am dat seama.

Se aşternu liniştea.

— Jo, prezenţa ta aici are vreo legătură cu *Compania House of Glass*?

M-am aşezat pe scaunul cel mai apropiat şi i-am lacul semn să stingă televizorul.

— Uite ce-i Jack, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar

asta e treaba mea. Te rog să-mi spui sincer, ai crezut că vei fi singurul invitat?

— Da. Şi tu?

— Da, la fel.

Jack zâmbi strâmb.

Nu cred că Strode a intenţionat doar să pună doi oameni interesanţi la un loc. Ne-a adus pe amândoi, aici, fără să ştim unul despre celălalt, şi sigur are un motiv. Nu face niciodată nimic degeaba. Ai vreo idee?

— Niciuna, am negat. Afurisitul! *Im* dineu' cu el!

— Amin, spuse Jack surprins. Cerule, dar văd că nu eşti o admiratoare a lui Strode – Omul de Fier. Nu pot să cred! Asta înseamna că nu sunt singurul din această casă care nu este membru al clubului fanilor lui A.J. Strode.

— Da, exact. Este ultimul loc unde aş vrea să mă aflu. Preferam Bostonul, să exersez Mozart.

Jack îşi trase un scaun lângă mine.

— Joanna Gillespie, cred că ar trebui ca noi doi să stăm de vorbă. Poate ne aliem. Pe cinstite, mi-ar prinde bine un aliat. Nici ei i nu-mi doresc să fiu aici şi se pare că „genială, noastră gazdă pune la cale o surpriză pentru noi doi. Eu unul urăsc surprizele şi mai ales pe cele ale lui A.J. Strode. Ce zici – ne unim forţele pentru ceea ce ne aşteaptă?

Mă gândeam la spusele lui, când Myron Castleberry intră în cameră.

— A, Aici eraţi. Văd că deja aţi făcut cunoştinţă – bine… Mă tem că…

— Ce. se întâmplă, Castleberry? îl întrerupse Jack. Nu mi-ai zis un cuvânt despre prezenţa lui Jo şi nici ei despre mine. Ce înseamnă asta?

— Da. Întocmai, zise Castleberry mieros. O nucă scăpare, din păcate. Am venit să vă anunţ că domnul Stanic este reţinut în Atlanta – vreme rea sau aşa ceva. Dar avionul a decolat şi va sosi în câteva ore. Nu-l vom aştepta,

vom servi cină peste o jumătate de oră. E bine?

— Şi dacă nu e? întrebă Jack.

Castlebenry se hleu că nu aude.

Ştiţi unde este sufrageria? Bun. Dacă doriţi să serviţi un cocteil înainte de masă, sunaţi la bucătărie, la telefonul de acolo.

— Ieşi înainte ca vreunul dintre noi să-i poată rosti ceva.

— Este cea mai bună idee pe ziua de azi, zise Jack îndreptându-se spre telefon. Ce serveşti. Martini?

— Da. Poţi să-l crezi? Pur şi simplu a uitat să ne spună că vom fi doi invitaţi!

— Nu-l cred deloc. Mă îndoiesc că uită vreodată ceva. Nu-mi place treaba asta, Jo, nu-mi miroase a bine.

— Am putea pleca.

Tăcere.

— Dacă tu poţi pleca, cu un pot. Am de rezolvat o afacere cu Strode Şi-o voi încheia în acest weekend. *Trebuie*. Nu am de ales.

Fraza suna familiar. Poate ar trebui să-i spun şi lui?

Chiar atunci apăru o servitoare, ţinând în mână o tavă cu două pahare şi un shakercu Martini.

— *Fii binecuvântată* draga mea, zise Jack preluând lavă, ai recunoştinţa noastră veşnică. Te bucuri că ai salvat două suileic disperate de ia moarte prin însetare?

Fata se uita ciudat; evident nu era obişnuită cu limbajul acesta extravagant. Zâmbi politicos şi plecă fără să rostească un cuvânt.

Jack turnă MUrtini şi îmi întinse un pahar.

— Nu avem prea mult la dispoziţie. Voi *începe* cu, (*iacă – asta te ajută*. Ridică paharul şi toastă. Pentru zile mai bune! Am băut amândoi.

— Strode mă şantajează. Vrea partea mea de acţiuni *House of Glass*. Îţi spune ceva asta?

Am băut totul şi am mai cerut.

— Da. Imediat.

Jack umplu din nou paharele.

— StnKle a confecţionat nişte dovezi, prin care mă acuză de accidentul unui elicopter, acum palm ani, în Franţa. Totul e un rahat, dar îmi poate cauza neplăceri. Nu-mi pot permite să apar ca vinovat. Dacă poliţia redeschide dosarul… Ştii, familia mea se ocupă de fabricarea elicopterelor, realizezi ce rău ar face o asemenea publicitate – nu numai mie, dar şi întregii familii.

— Şi ai venit ca să…

— Am venii să-mi vând acţiunile în schimbul ace Lei dovezi. M-am gândit la o groază de posibilităţi, dar nu am alta mai bună; îi voi da acţiunile mele.

Eram complet buimăcită. Am stat mult timp fără să scot o vorbă.

— Jo, hei Jo. eu ţi-am spus secretul meu Joacă şi tu cinstit. E rândul tău acum.

— Sunt aici pentru acelaşi motiv. Mă şantajează să-i dau acţiunile *mele* de la *House of Glas*.

Jack arăta de parcă l-aş fi pălmuit.

— Da… Dar Strode mi-a spus că îi trebuie *un singur pachei* de acţiuni pentru a obţine controlul.

— Aşa este. Îi trebuie numai un pachet de acţiuni.

Ne uităm unul la celălalt, întrebându-ne ce înseamnă asta. Strode intenţiona să încheie afacerea numai cu unul dintre noi. Iar pe celălalt îl va arunca în gura lupilor.

— Strode ne asmute unul împotriva celuilall şi se amuză: în aceste zile se distrează pe socoteala noastră.

Nu aveam nimic de spus. M-am ridicat şi am început să umblu în jurul camerei, în lipsă de altceva mai bun. Pereţii erau înţesaţi cu casete video, cea mai mare colecţie particulară pe care o văzusem vreodată. Singurele difuzoare aparţineau televizorului. Niciun radio, pick-up sau magnetofon. Bineînţeles, A.J. Strode nu simţise

niciodată nevoia să asculte muzică. Într-un fel, asta nu mă miră.

Jack se uită întrebător la mine.

— Jo, cu ce te are la mână? Nu te supăra că te întreb.

— K o chestie despre care nu-mi face plăcere să vorbesc… Dovada, în cazul meu nu este confecţionată. ci interpretată greşit. De fapt, Strode a reuşit să o interpreteze în aşa fel. Încât ar putea convinge şi poliţia că este adevărul gol-goluţ. Liste foarte greu să-mi dovedesc nevinovăţia şi nici n-am reuşit să găsesc altă soluţie.

— IX, ci suntem în aceeaşi oală. Ce ne facem?

Stăteam amândoi aşa. Posomorâţi, tăctiţi. Când am fost anunţaţi că este servită cina şi domnul Castleberry ne aşteaptă.

— Bine. Mormăi Jack. Am câteva lucruri să-i spun.

Dar Castlebenry ne pregătea o altă surpriză.

— Aş vrea să vi-l prezint pe Richard Bruce, zise el arătând spre un bărbat mai în vârstă decât Jack cu vreo zece – cincisprezece ani. Înalt, solid şi cu păr grizonant.

— Joanna Gillespie şi Jack McKinstry, ceilalţi oaspeţi ai domnului Strode.

— Dumnezeule. Făcu Jack. Încă unul?

Richard Bnice se întoarse spre Castleberry.

— Nu ştiam că vor mai fi şi alţii aici.

— Câţi mai trebuie să vină. Castlebenry? întrebă Jack…

— Niciunul, răspunse acesta politicos. Numai voi trei. Luaţi loc. vă rog.

— Nu, nu vom lua loc. spuse Jack furius, mai întâi să ne răspunzi la nişte întrebări. De ce ta, z?

— Vă rog. Trebuie să mâncăm şi oricum nu sunt împuternicit să vă spun nimic: domnul Strode va sosi curând şi va răspunde la toate întrebările dumneavoastră. Vă rog. Luaţi loc.

Ţoli rămăsescram încremeniţi. Richard Bruce rupse

gheaţa – şi se aşează, îl imitarăm cu toţii. Fu; idus primul fel şi apoi servitoarele ieşiră.

— Castleberry, vreau să ştiu de ce am fost adus aici. Începu Richard Bnice cu o voce muzicală. Am venit să transfer nişte acţiuni şi nicidecum să mă bucur de societate în acest week-end.

Jack McKinstry hohoti.

— Vei lua parte la un joc de-a şoarecele şi pisica şi. Partea amuzantă, prietene Richard. Nu eşti lu' pisica.

— Acţiunile pe care trebuie să le transferi, am spus cu, suni la *Compania House of Cilass*. Nu-i aşa?

— Cred că ar fi mai bine să aşteptaţi sosirea domnului Strode, interveni Castleberry. Totul va fi explicat cât de curând, nu are rost să faceţi tot felul de presupuneri.

Richard Bruce mă privi în ochi şi îmi răspunse:

— Da.

— Pentru acelaşi motiv ne aflăm şi noi aici. Sper că eşti conştient că Strode nu are nevoie de toate acţiunile noastre.

După o clipă de gândire, dădu din cap: înţelesese.

Cina se încheie repede; niciunul nu avea chef de mâncare.

În timp ce ne ridicam de la masă. Castleberry ne anunţă:

— În camerele voastre veţi găsi câte un plic. de mare interes pentru voi. Conţinutul nu este identic. Însă explică motivul pentru care vă aflaţi aici. Acum. Poate vreţi să le pitiţi?

L-am privit fix; Richard Bruce nu a reacţionat deloc, iar Jack McKinstry a râs zgomotos.

— Plicuri în camerele noastre! Iată o întorsătură *fascinantă*! Cât mister! Ce naiba-ar putea fi? Cheia Jocului? Motivul vânătorii? Poza gazdei cu autograf? Aşa se amuză Strode. Punând plicuri în camerele noastre! Bine jucat.

Castleberry. Bine jucat!

Richard Bruce părăsi camera fără un cuvânt: l-am urmat îndeaproape. La etaj, l-am văzut deschizând uşa unei odăi aflate în capătul opus al holului. Am intrat şi-am încuial imediat; un plic mare, cu numele meu scris pe el. Zăcea pe pat. Tocmai îl deschideam când am auzit uşa de vizavi închizându-se – desigur, nu putea fi decât Jack.

Plicul conţinea mai multe hârtii. Deasupra era o fotografie a declaraţiei lui Ozzi Rogers. În care afirmă că am vrut să-l angajez pentru a-mi ucide părinţii. Eram mâniată şi scârbită de cele citite: niciodată nu-i vorbisem luf Ozzic despre părinţii mei – asta o ştia de la Strode sau de la Castleberry – şi nici nu încercasem să-l angajez. Deşi Ozzie prezenia lucrurile ca şi cum el renunţase la afacere, de fapt cu renunţasem, întregul meu viitor depindea de un mitocan ca Ozzie Rogers. Dedesubt. Era o copie a unui raport semnat de un detectiv particular, William Pierce. El aflase câţi bani moştenisem, că eram la Boston când părinţii mei muriseră şi că, în ambele cazuri, nu se făcuse autopsie. Ataşase în raport şi capii după certificatele de deces ale părinţilor mei.

Ultima hârtie conţinea un singur rând, bătut la maşină: „Acum căulă în sertarul de jos. de la capătul mesei, pe partea stângă”.

Vânătoare. Într-adevăr. În sertar se alia un minicasetofon. L-am pornit şi am auzit vocea lui A.J. Strode:

„Deci Jo, ai citit toate hârtiile? Pe astea le vrei. Nu-i aşa? Bine, îmi voi respecta promisiunea făcută. Vei primi originalele, dacă voi cumpăra acţiunile tale. Dar este o piedică – de fapt. Chiar două. Şi sunt sigur că le cunoşti deja. Tu. Bnice şi McKinstry deţineţi fiecare câte un pachet de acţiuni la *Compania House of Glass*. Acţiuni de care am nevoie, dai numai de un pachet, şi-l voi cumpăra de la unul singur. Întâmplător, oferta a scăzut – ar fi trebuit să

accepţi una dintre ofertele mele anterioare – dar nu asta este problema; mă întreb, de la cine voi cumpăra 1 Asta e o dilemă la care nu am soluţie. Nu ştiu de la cine voi cumpăra – nu am nici cea mai vagă idee. Aşa că voi îmi veţi da soluţia, tu şi cei doi amici, criminali ca şi tine. Ah, da. Trebuie să te avertizez – Bruce şi McKinstry au motive toi atât de întemeiate ca şi tine să-şi dorească încheierea tranzacţiei. Voi trei veţi decide cine vinde.

Şi. Dacă nu ai ghicii deja restul, ţi-l voi spune eu. Dacă la sfârşit voi cumpăra de la unul dintre bărbaţi. Jo. Originalele hârtiilor din plic voi ajunge la poliţia din Boston. De asemenea şi la ziare. Îţi promit că ziarul meu va ţine cel puţin o săptămână, pe mima pagină, această poveste. Şi televiziunea – să n-o uităm! Vei apărea în foarte multe priii-pktniiri. Va trebui să fii convingătoare. Jo. Să găseşti calea să-i determini pe Bnice şi McKinstry să meargă *ci* la închisoare în locul tău. Ai timp până duminică scară, la ora nouă. Atunci se trage linia Hnală. Dacă nu hotărâţi nimic până atunci, vă denunţ pe toţi trei.

Când aţi ajuns la o concluzie, sunaţi la numărul 555 – 4109. Vă răspun de Castleberry – cu mine nu veţi vorbi şi nu mă veţi vedea deloc. Şi nu vă osteniţi să aflaţi unde sunt! În acest moment. Castleberry este deja plecat Jar personalul casei nu ştie nimic. Nu vă pierdeţi timpul cu servitorii sau cu corpul de gardă: tot ce ştiu ei este că au misiunea de a vă hrăni, de a vă purta de grijă şi de a vă păzi cât timp lipsesc.

Repet numărul. 555 – 4109. Aveţi două zile întregi ca să luaţi o hotărâre.

Distracţie plăcută!”

Casetofonul mergea în gol. Nu se mai auzca nimic: l-am închis. Apoi am intrat în baie şi am vărsat.

Am auzit pe cineva alergând cu zgomot pe scări, dar nu mă interesa cine era. M-am prăbuşit în scaunul de lângă fereastră, privind în noapte, încă mai îmi era greaţă

şi-mi simţeam pielea rece şi umedă. Nu reuşeam să-mi pun ordine în gândurile care se învălmăşeau, toate. În capul meu. Aveam nevoie de ajutor, de ceva bun şi curat, ordonat.

Bach.

Am stat la fereastră şi am cântat în gând *Presto* din Sonata nr. 1. M-am concentrat asupra jocului degetelor. Am exersat mişcarea mai rapidă a cotului. Aproape de sfârşit, ieşisem din starea de şoc: respiram normal şi temperatură mai scăzuse.

Strode ne întinsese la toţi o cursă, din plăcerea de a tăia creanga la doi dintre noi. Dar obţinuse deja ceea ce-şi dorise. Jack avea dreptate: Strode se distră pe socoteala noastră în acest weekend. Însă unde erau spectatorii?

Cineva ciocăni la uşă. Am deschis. În faţa mea stătea Richard Bruce. Ce părea netulburat de ceea ce auzise la minicasetofonul său. Involuntar, uiam gândit că Richard era unul dintre acei bărbaţi care arătau tot mai bine, pe măsură ce îmbătrâneau: într-adevăr, sosise momentul potrivii pentru astfel de gânduri!

— Hai să stăm de vorbă toţi trei. Spuse el.

Am ieşit în hol.

— Unde este Jack?

— I-a parter. Încearcă să tragă de limbă paznicii, dar aceştia nu ştiu nimic.

Am coborât scările.

— Numărul de telefon pe care ni l-a dat Strode…

— Am sunat. O înregistrare.

— Castleberry?

— Da. Va răspunde la telefon când va considera că am avut timp să luăm o decizie.

— Deci a plecat deja.

— De îndată coam terminat cina. Mi-a spus paznicul.

I-am găsit pe Jack McKinstry şi P omul de pază în sala monitoarck) r.

— Băiatul ăsta de aici. Însărcinat cu protecţia întregii casc a lui Strode, pretinde că nu ştie unde este patronul său. Nu vi se pare curios? Ce ziceţi? îl credem sau nu?

— Nu sunt secretară, McKinstry. Spuse omul furios. Domnul Strode mi-a comunicat că vor fi trei musafiri în casă în perioada absenţei lui. Mi-a dat numele voastre şi mi-a indicat camerele. Asta-i tot ce ştiu.

— Poate că spune adevărul. Jack, am început eu. Strode nu este obligat să comunice tuturor unde se află şi. Mai ales, într-un moment ca ăsta.

— E posibil ca nici Castleberry să nu ştie, completă Richard Bruce.

— Da, cred că ai dreptate, oftă Jack. Se întoarse către paznic şi continuă: Uite ce-i, omule, îmi cer scuze. Eram cam nervos şi m-am descărcat pe tine. Mă ierţi, da?

— Dă. Domnule McKinstry. Mormăi paznicul rigid.

Ce ciudat: în asemenea momente. Jack încerca să fie amabil cu paznicul.

— Camerele de luat vederi cu care este înţesată casa. Transmit şi sunet sau doar imagini? L-am întrebat.

— Nu, doamnă, numai imagini. Există un singur microfon în sala de conferinţe. Domnului Strode îi place să înregistreze unele întâlniri de afaceri.

— Deci trebuie să evităm sala de conferinţe, murmură Jack, prinzându-mă de col. Hai să mergem. Richard.

Ne conduse în sala de proiecţie, unde îl întâlnisem prima oară. Toţi fixam camera de luat vederi prin care ne era spionată fiecare mişcare. Fără un cuvânt, Richard Bruce îşi scoase haina şi o acoperi cu că Cămaşa, acum vedeam, era din mătase… Şi îi venea bine.

Jack sună la bucătărie.

— Aleool. Spuse în receptor, foarte mult, de toate felurile, şi gheaţă, şi pahare! Şi repede!

Am aşteptat sosirea servitoarei care aduse o masă pe

rotile plină cu sticle. După ce ne-am servit toţi. Am început:

— Pot să vă spun că nu am nicio idee, însă sunt receptivă la orice propunere.

— În primul rând, spuse Jack. Trebuie să ne unim şi să nu-i facem jocul lui Strode. Nu putem hotărî ca unul dintre noi să fie liber, iar ceilalţi doi să înfunde puşcăria. Trebuie să luptăm. Smxze este duşmanul meu şi nicidecum voi doi. Ce părere aveţi?

— De acord, zise scurt Richard Bruce.

A dat din cap, confirmând:

— În regulă. Richard, ştiu că Strode ne are la mână pe mine şi pe Jo… Cred că şi tu eşti în aceeaşi situaţie.

— Da, aşa este, şi tocmai asta-i problema. Strode are nişte aşa-zise dovezi care mă pot duce la spânzurătoare, şi dacă şi voi sunteţi în aceeaşi situaţie, niciunul dintre noi nu poate pleca de aici. Pui şi simplu. Atunci Strode ar folosi dovezile împotriva noastră.

— Suntem convinşi de asta. Trebuie set încercăm să punem mâna pe originale, ăsla-i primul lucru de care trebuie să ne ocupăm. Aveţi vreo idee?

— Hârtiile nu pot fi aici. I-am spus. Oricum nu atât timp cât suntem şi *noi* aici, şi mă îndoiesc că le-ar fi lăsal la birou. Richard. Tu unde ai ascunde aşa ceva?

— Le-aş încuia în seif sau le-aş depune la bancă.

— Cred că niciunul dintre noi nu este spărgător de seifuri, bâigui Jack. Rahat!

Toţi eram posomorâţi. M-am ridicat să-mi umplu paharul cu apă şi gheaţă. Mă ameţisem.

— Dacă am şti măcar unde se afifi Strode, murmură Jack.

— Şi la ce ne-ar folosi? V-am obliga să ne dea originalele? Cum? Să-l batem, să-l torturăm?

— Cred c-ar fi amuzant, zâmbi Jack.

X – Cu aş avea o singură dorinţă pe lumea asta. Să-i

plătim lui Strode cu aceeaşi monedă, să-l punem şi pe el în situaţia în care suntem noi acum. Ar fi într-adevăr amuzant.

— Asta mi-aş dori şi eu, zise Richard. Dacă vom scăpa vreodată. Mi-ar plăcea să-l am la mână pe acest nemernic.

— Da, da, şi mie, interveni Jack. Poaie-ar trebui să-l ucidem pe ticălos.

Am schimbai cu Richard o privire rapidă.

— Asta n-ar schimba cu nimic situaţia, am comentat, dovezile rămân în continuare.

— Hei, am spus şi cu aşa, retracta Jack.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar muri Strode? Cine ar avea acces la dovezi? întrebă Bnice.

— Castlebenry. Am răspuns noi într-un glas.

— Castleberry poate fi cumpărat. De fapt, asta ar cam fi soluţia.

— De unde ştii? M-am mirat eu.

— Toţi Castleberry-i din lume pot fi cumpăraţi, genul de oameni care trăiesc în umbra unor tipi puternici… Ce fac când stăpânul lor moare? Nu pot trăi independent şi vor căuta un alt stăpân pe lângă care să trăiască.

— Aşa ca tine?

— Ca mine, ca tine sau chiar ca Jo. Deşi. la prima vedere, ea nu corespunde cu imaginea tradiţională a unui om puternic.

— Mulţumesc, am spus sec.

— Cu plăcere. Strode nu este infailibil. Îţi poţi face o bună idee despre oameni, studiind persoane apropiate lor. De îndată ce Strode va dispărea, când îi va veni timpul, Casueberry va trebui să se pună la adăpost. Şi el ştie cât sunt de valoroase dovezile. Probabil că primul lucru pe care-l va face. va încerca să negocieze cu noi. Şi dacă cere bani… Nu va fi nicio problemă. Iar dacă vrea o slujbă, eu i o pot oferi.

— Oi ce te ocupi. Richard? L-am întrebat.

— Transporturi maritime. *Liniile Maritime Bruce*.

— Ia să vedem dacă am înţeles, zise Jack ironic. Îi dibuim urma lui Strode şi ne ducem peste el să-i facem felul. Apoi mai trebuie doar să-l cumpărăm pe Castleberry, oferindu-i bani sau o slujbă, şi după aceea trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi? Am prins ideea. Richard?

— Economiseşte-ţi resursele, copilule-minune, i-o tăie Richard. Avem nevoie unul de celălalt în treaba asta. E o *idee*. Un punct de plecare. Am sugerat doar că este mult mai uşor să tratezi cu Castleberry decât cu Strode.

Lui Jack nu-i plăcu apelativul, copil-minune.

— Este o idee *tâmpită*. Totul se bazează pe supoziţia că găsim ascunzătoarea lui Strode. Ai uitat unde te afli, omule! Camere de luat vederi, paznici, totul este măsurat, *controlat*. Nu putem noi să-l găsim pe Strode, dacă el nu vrea să fie găsit.

— Totuşi, trebuie să ştie cineva unde se află.

— De ce? Ar fi putut să plece singur, să se înregistreze undeva, într-un hotch sub un nume fals. Jo, nu cumva îţi surâde ideea asta trăsnită? Să-l ucidem pe Strode… Şi apoi să ne încercăm şansa cu Castleberry.

— Bineînţeles că nu-mi place, dar este singura propunere concretă de până acum.

Jack ne privi pe amândoi de mai multe ori.

— Sunteţi nebuni amândoi! Staţi calm şi vorbiţi despre *crimă* ca despre un lucru banal. Cu asta vă are Strode la mână? Sunteţi criminali?

— Sunt violonistă, şuierai eu.

Richard păru surprins.

— Violonistă?

— Pentru Dumnezeu, Bruce! izbucni Jack, doar ţi-a zis Castleberry că că este Joanna Gillespie. Nu-ţi spune nimic numele ei? Este cea mai vestită violonistă din lume. Cea mai bună! Doamne!

— Încântat de cunoştinţă, glăsui Bruce politicos.

Am ridicat din umeri.

— Jack, în loc să ţipi ai face bine să vii cu o altă idee, dacă asta nu-ţi place.

— Hei. Uitaţi ce-am spus, m-a luat gura pe dinainte. Se pare că mă adaptez greu la situaţia de faţă. Am să-mi revin, în regulă? Richard. Îmi pare rău, Jo, îmi cer scuze. Doamne, îmi pare nespus de rău. Dar hai să abandonăm pe moment ideea uciderii lui Strode. Se încruntă. Pentru un singur motiv: nu am avut inspiraţia să aduc o armă cu mine.

— Eu, în schimb, am avut.

Ceilalţi doi se holbară la mine. Le-am povestit scena de la hotel.

— Am sperat că voi avea ocazia s-o repet… Şi poate să-l oblig să-mi dea originalele dovezilor. Nici nu mi-aui închipuit că nu va fi aici.

— Unde este pistolul acum? întrebă Richard.

— Ascuns. În camera mea.

— Când l-ai văzul ultima oară? Înainte sau după cină?

Acum era rândul meu să mă holbez.

— Crezi că ar fi putut să-l ia cineva?

— Trebuie să verificăm. Cineva a intrat peste tot. Să lase plicurile, *ţi* posibil să fi fost un membru al corpului de pază.

Richard îşi luă haina de pe camera de luat vederi şi am urcat în odaia mea. În momentul în care am pus mâna pe pernă, am ştiut că pistolul nu mai era acolo. Am deschis totuşi fermoarul să verific; m-am uitat şi la celelalte trei perne… zadarnic.

— Nu mai este: Asta înseamnă fie că au făcut percheziţie în timpul cinei, fie Castleberry a minţit când a spus că nu există camere de luat vederi Jar eu l-am crezut pe cuvânt.

— Am mai crezul şi pe alleineva pe cuvânt, sublinic Jek, paznicul a zis că nu există microfoane. Probabil că a

ascultat tot ce am vorbit.

Richard se îndreptă spre uşă.

— Jack, vino cu mine. Iar tu rămâi în cameră.

Ieşi fără să aştepte răspuns.

— Da' ştiu că-i place să comande, bombăni Jack şi plecă fără grabă.

Peste câteva minute sună telefonul. Era Jack.

— Totul e-n regulă. Începu el. Vesel, paznicul a spus adevărul. Nu există microfoane decât în sala de conferinţe. Jo. Orice s-ar întâmpla, încearcă să nu-l superi pe Bruce. Dumnezeule, să fi văzul cum a băgat groaza în omul ăla – uau! Tremura pur şi simplu!

— Unde suni acum?

— În hol. Castleberry. Năstruşnicul, a minţit când a zis că nu există camere de luat vederi în apartamentele de oaspeţi. În acest moment, mă uit chiar la tine. Jo. Trebuie să intri peste tot. Avem nevoie de un loc nesupravegheat, dacă există cumva.

Am închis telefonul şi am pătruns în odaia de vizavi. Am ridicat receptorul.

— Sunt în camera la.

Te văd. Continuă.

Am plecat mai departe. În toate încăperile de la etaj existau camere de luat vederi. Dar erau aşa de bine ascunse, că nu le puteam găsi.

— Bine, bine, spuse Jack la telefon când am ajuns în ultima cameră. Se pare că simpatica noastră gazdă nu are încredere în nimeni – aşteaptă puţin.

Îl auzeam discutând cu cineva.

— Paznicul ţi-a luat arma. Susţine că ăsta este rostul camerelor de luat vederi, să supravegheze dacă cineva aduce arme în casă. Ce-ţi sugerează asta despre Strode?

Unde este pistolul meu?

— Iv-a luat Castleberry când a plecat.

— Grozav!

— Da. Închide, venim sus.

L-au adus pe paznic cu ei şi l-au obligat să le arate unde se aflau camerele de luat vederi; erau şi în baie. Nesuferitul ăsta mă privise şi când îmi făcusem duş.

— Ai o slujbă minunată, spuse Jack. Există vreun loc în casa asta necontrolat?

Dormitorul lui Strode şi biblioteca de la etaj – aflate în cealaltă aripă.

— Eşti sigur că nu mai sunt şi alte camere de luat vederi. În apari amentele de oaspeţi? întrebă blând Bruce.

— Da. Domnule, pe Dumnezeul meu, domnul Bruce, numai una.

Paznicul era înfricoşai. Cu ce ar fi putut să-l sperie Richard?

— Acoperă-le. Ordonă Richard.

Paznicul se repezi pe scări şi se întoarse curând cu nişte bucăţi de carton pe care le lipi pe obiectivele camerelor de luai vederi.

— Mai doriţi ceva. Domnule Bruce?

— Nu. Întoarce-le la post.

Paznicul zori către ieşire. lovindu-l pe Jack din viteză. Ne aflam în camera lui Richard.

— Dacă tot l-ai speriat aşa de tare. de ce nu i-ai ordonat să închidă monitoarele, pur şi simplu? L-am întrebat.

Richard zâmbi.

— Crezi că n-ar fi fost ispitii să tragă cu ochiul, din când în când? Nu. Nu era cea mai bună soluţie şi nici nu-l putem da afară: s-ar duce direct la poliţie. Singurul lucru de care îi este teamă, acum, este să nu afle Strode cât de uşor a cedat. Nu ne va da de furcă.

Am stat până la patru dimineaţa. S-au emis tot felul de idei şi plamit i pe care le-am discutat, le-am analizat şi le-am abandonat. Eu susţineau: că singurul mod de a-l neutraliza pe Strode era să-l avem noi pe el cu ceva la

mână – să confecţionăm o dovadă, dacă trebuia, dar ceilalţi doi spuneau că nu exista timp suficient pentru asta şi continuau cu alte argumente. Jack avea un obicei supărător de a baie darabana cu degetele în timp ce se gândea. I-a un moment dat. nu l-am mai suportat şi am început să fluier o uvertură după ritmul degetelor săleii alunei. În sfârşit, s-a oprit. Dar, degeaba, nu eram în stare să elaborăm un plan eficient. Aproape toate ideile se învârteau într-un fel în jurul lui Castleberry. Iar el nu avea de gând să răspundă la telefon. Am sunat la miezul nopţii, la unu. la două. la trei dimineaţa. Degeaba.

În sfârşit, am renunţat pentru noaptea aceea. Eram frânţi. IXrşi moartă de oboseala, am reuşit să ronţăi un pachet de biscuiţi cu brânză, pe care îl adusesem cu mine. Şi de abia mi-am scos hainele. Înainte de a cădea pe pat.

Dar, spre surprinderea mea, nu am putut să adorm. Eram aşa de agitată, încât îmi era imposibil să închid ochii. Îmi treceau prin faţă imagini din timpul zilei şi, peste toate, se suprapunea figura lui Strode. Cine era Strode de reuşise să mă aducă în halul ăsta? *Reuşise să mă îngenuncheze*!

Strode era cu un an sau doi mai bătrân decât tatăl meu.

Bărbaţii din această generaţie îmi pricinuiseră multe probleme, era” nerăbdători să-mi spună ce trebuie să fac. Fiind convinşi că aveau drept”! Să procedeze aşa. Am concediat primul manager atunci când a începi, să se comporte astfel, să adopte o atitudine paternă vizavi de mine: era ultimul lucru din lume pe care mi l-aş fi dorit – un tată. Într-un fel. Laull meu mă oferise pe tavă lui Strode. Încă din copilărie. În mod inconştient, mă pregătise pentru clipa asta.

Chiar dacă aş fi înţeles ce se petrecea la vremea respectivă, tot nu aş fi putut să mă plâng nimănui de abuz. În sensul în care era înţeles abuzul atunci. Nu mă bătuse

niciodată, nu mă atinsese niciodată în locurile intime şi nici nu-mi ceruse să-l ating dar. Când am împlinit cinci ani. Am învăţat deosebirea dintre băieţi şi fete. Am aflat, deoarece mi-a arătat. Avea un sex în erecţie, enorm, şi mi-a spus grav că tot ce-şi doreau bărbaţii mai mult pe lume era să îndese chestia aia enormă înăuntrul unei fetiţe, aşa ca mine. Eram atât de speriată. Încât nu puteam să plâng. Mi-a zis să nu am încredere în niciun bărbat în afară de el. Era bolnav, bineînţeles, dar un copil de cinci ani nu avea cum să ştie asta.

În fiecare zi îmi spunea că nimeni nu mă va iubi aşa cum mă iubea el. Şi apoi aştepta să-i şoptesc şi cu cât de mult îl iubesc. Am aflat curând că puteam scăpa repede de el afişând un entuziasm pe care îl simţeam din ce în ce mai fals. Pentru tot ceea ce primeam, plăteam cu un sărut sau cu o îmbrăţişare, un bun antrenament pentru o potenţială prostituată. Am învăţat toate formele sub care se poate exprima recunoştinţa. Cum şi când să le folosesc. Singurul scop în viaţa mea trebuia să fie câştigarea acordului său. În lot ceea ce făceam. Când încercam să-i spun mamei că totuşi ceva nu-i în regulă cu tata. Îmi închidea gură imediat: „Ascultă-l pe tatăl tău. Draga mea!” Sau: „Fii fericită că ai un asemenea tată, care le iubeşte”.

Aşa că trebuia să rămân „fetiţa lui lăţicu, „ţoală viaţa: acesta era viitorul pe care mi-l făureau. Numai muzica m-a salvat, muzica interpretată de alţii şi cea pe care reuşeam s-o cânt eu. Tata se enerva câteodată, când petreceam prea mult timp exersând, dar, în general, mă lăsa în pace. În schimb, mama nu ezita să mă întrerupă auinci când credea că este cazul şi mă odihnesc, odihnă pe care o considera esenţială pentru sănătatea mea. Era o femeie leneşă, potrivită în rolul de diabetică, şi credea că nu e decent ca fiica ei, suferind de aceeaşi boală, să fie atât de activă, punând astfel sub semnul întrebării propria-i inactivitate. Sunt convinsă că totuşi mamă nu-şi prea făcea

astfel de probleme.

Odihna obligatorie era la ordinea zilei. Ah. Cât de mult uram asta! Curând am învăţat să iau partituri cu mine în pal, cel puţin memoram dacă nu puteam exersa. Pe la vârsta de zece ani le-am cerut să mă trimită la *Conservatorul New England*. Pentru a-mi continua pregătirea. „Dar tu eşti bolnavă”, mi-a spus mama. „Te vor mânca de vie”, adăuga tata. Doi ani de zile m-am chinuit să-i conving să spună da. Doi ani din viaţă pierduţi. Apoi, la vârsta de şaptesprezece ani, când le-am zis că intensă-mi fac o carieră din muzică, lată a făcut un preinfarct. O formă u? Oară. Accsia a fost începutul. În spital fiind, mi-a spus că nu voi rezista nici măcar o lună în încercarea aceasta, şi că, pe de altă parte. J, veam datoria să stau acasă şi să-l îngrijesc. I-am sugerat că asta ar fi mai grabă datoria mamei. Dar, fără menajamente, mi-a aruncat în faţă că cu voi trăi mai mult decât că, şi-i voi fi astfel mult mai utilă. Curând am început să ţipăm unul la altul, până când o asistentă. Îngrozită de ceea ce se întâmpla, m-a dat afară din cameră.

Am părăsit spitalul şi m-am rupt de ei. Am muncit ca un câine, deşi pare idiot să vorbeşti astfel despre ceva care-ţi face mare plăcere. Am întâlnit foarte mulţi oameni şi am descoperit că pot sta de vorbă cu ei. Am făcut greşeli *şi* le-am reparat. Am învăţat că există bărbaţi în care pot avea încredere, în ciuda lecţiei învăţate la cinci ani de la tatăl meu (pe care apoi mi-a repetat-o la nesfârşit). Câteodată, mă întrebam dacă în viaţa sexuală tatftl meu cunoscuse mulţumirea adevărată; oare ce-l pervertise?, V

Am debutat la *Carnegie Hall*, iar în timpul primului turneu am fost tratată cu mult respect. Am început să cânt cu marile orchestre, să fac înregistrări şi să apar la televiziune, trezindu-mă într-o bună *zi* o mare celebritate. De la o izolare totală, ajunsesem să fiu înconjurată de o mulţime de oameni – şi asta îmi făcea plăcere.

Părinţii mei priveau cu îngăduinţă toate acestea, ca pe o abatere temporară de la normal, aşteptând răbdător să-mi revin şi să mă întore degrabă acasă. *Răbdător* De mai multe ori tată a încercat să mă convingă să donez câştigurile mele unor asociaţii de binefacere, deoarece voia să rămân dependentă de banii lui. Cu trecerea anilor, mama devenea tot mai pasivă şi neajutorată; prefera să întrebe pe cineva cât este ceasul decât să facă efortul să se uite singură.

Apoi. Dinur-o dată, lucrurile s-au precipitat. Diabetul tatii s-a agravat, adăugându-se şi un emfizem pulmonar, şi mama a făcut nefrită, iar doctorul a spus că nu i se poate face transplant. Mama a căzut la pat, de unde nu s-a mai ridicat niciodată. Apoi tata a avut al doilea infarct, mai grav decât primul. El întotdeauna s-a bucurat de viaţă; era un tip robust. Fuma şi în permanenţă avea un pahar în mână. Când s-a întors de la spital, mi-a comunicat ceea ce aveam de făcut de acum încolo. Asistentele care îl îngrijeau, deşi se pricepeau, erau străine. Era timpul să-mi vin în fire. Să mă aşez şi să-mi fac datoria. Puteam să cânt în continuare, acasă, dacă doream, cu condiţia să nu-i stric somnul. A ţinut să-mi atragă atenţia că dacă nu mi-ar fi plătit lecţiile de vioară, din banii lui. Nu aş fi cântai niciodată. Venise momentul să mă potolesc, şi dacă nu ascultam, şi nu-mi asumam responsabilitatea, va anunţa toate ziarele că faimoasa violonistă Joanna Gillespie îşi părăsise părinţii bolnavi, lăsându-i să moară singuri şi neîngrijiţi de nimeni, în timp ce ea se distra.

Mama nu mi-a cerut niciodată să renunţ la cariera mea şi să-i îngrijesc, deoarece nici ea nu se gândea că aş putea să fac altfel.

Şi A.J. Strode crede că i-am ucis *pentru bani*.

J.

s. t >;

V *X*).
».
z. – (; 4, <t

JACK MCKINSTRY, SÂMBĂTĂ:

Ascultaţi-mă pe mine, A.J. Strode e un drăguţ în felul lui: mai întâi te încolţeşte din toate părţile, încât ai senzaţia că nu mai scapi niciodată, apoi, încet, încet, te obişnuieşti şi chiar accepţi condiţiile impuse de el, fiind bucuros că totul se va termina şi vei scăpa de el, dar abia atunci *te termini*. Merge până în pânzele albe.

Banii, banii, banii fac lumea să se mişte, chiar aşa. În niciun caz nu-i pot convinge pe ceilalţi doi să mă lase pe mine să-i vând lui Strode, aşa că le-am propus jocul „cei trei muşchetari”. Joanna Gillespie mă place – am fost convins de asta de la primă privire pe care mi-a aruncat-o. Dar nimic mai mult; nu este genul de femeie care să se sacrifice, iar lui Richard Bruce îi place să-şi asume responsabilităţi; într-un fel, seamănă cu AI. Strode. No, singura soluţie e să-i pun la treabă să-şi salveze pielea lor, salvându-mă şi pe mine în acelaşi timp. Unul pentru toţi şi toţi pentru cevafi.

Pe la şase dimineaţa m-am trezit. Tocmai mă întorceam de la toaletă, când am auzit voci în camera de vizavi. M-am uitat şi am văzut-o pe cameristă ducând un recipient cu suc de portocale în camera lui Jo. Uitasem că Joanna Gillespie este diabetică, iar organismul ei reacţionase ca atare. Femeia se învârtea în jurul patului. Neştiind ce să facă: am intrat şi i-am spus să plece. Jo arăta tare prost. M-am aşezat lângă că, ţinând-o de mână. Se calmă repede şi adormi. Din fericire, nu puteam să dorm oriunde, aşa că am moţăit într-un scaun, lângă patul ci, astfel încât să mă vadă când se va trezi. Au trecut câteva ore şi la sculare se simţea mult mai bine. Am strâns-o în braţe şi am plecat în camera mea. Timpul

nostru era foarte preţios.

Atât Jo, cât şi cu aveam cearcăne când ne-am întâlnit la micul dejun. M-a salutat, mângâindu-mă pe mână. Progres! Richard Bruce sosi în pas vioi, ca la o paradă militară. Arăta la fel de bine-ca şi aseară la cină: numai culoarea costumului era alta. Deh. Purta costum şi cravată, sâmbăta, la micul dejun.

Tipul preluă iniţiativa:

— Ar trebui să facem nişte cercetări. Paznicul a spus că singurele încăperi necontrolate prin camere de luat vederi sunt dormitorul şi bibliotecă particulară ale lui Strode. Ar fi bine să le cercetăm niţel.

— Nu văd de ce, am răspuns oftând. Doar nu-ţi închipui că păstrează aici dovezile. Ce rost are?

— Poate dibuim vreun indiciu. De exemplu, poate are o casă de vacanţă în Connecticut, unde l-am putea găsi.

— Nu-i o idee rea, spuse Jo. Dar la ce bun să dăm de el? Tot nu-l putem obliga să ne ofere dovezile.

În discuţiile din scara precedentă, planul lui Jo era să găsim nişte dovezi solide împotriva lui Strode, astfel încât să ne pună pe picior de egalitate cu el şi să-l forţăm să ne dea originalele. Dar asta necesită prea mult timp, or timpul nostru expira duminică scara, la ora nouă.

— Hai să începem cu începutul, spuse Richard. Să vedem mai întâi ce găsim.

Am găsit ambele uşi încuiate.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta. *Tu* ai fi putut să te aştepţi la asta, Richard Bruce, Atoateştiutorul. Acum ce facem?

— Nu putem sparge uşa, nici forţa broasca – ne văd pe monitoare, adăugă Jo.

Erau camere de luat vederi la fiecare capăt al holului şi câte una în faţa intrărilor, numai în *spatele* uşilor nu existau.

— Pun pariu că uşile nu pot fi forţate, am spus. Hai

să ne plimbăm un pic afară. Mi-ar plăcea să arunc o privire de jur-împrejur.

— Te gândeşti la ferestre? întrebă Richard. Mai mult ca sigur că sunt conectate la un sistem de alarmă.

— Dar nu în timpul zilei. Menajerele trebuie să deschidă, să aerisească din când în când. Hai afară să ne uităm.

În curte se afla o alee care înconjura casa. Am observat multe ferestre deschise, deci ipoteza lui Jo stătea în picioare. Mă şi vedeam căţărându-mă pe pereţi şi escaladând fereastra de la dormitor, dar zidul era neted, făcând imposibilă ascensiunea. Ne-a luat ceva timp până când am localizat ferestrele care ne interesau şi… surpriză! Una dintre cele stătea larg deschisă.

— Dumnezeule, murmură Jo, poate că de fapt a fost aici tot timpul?

Chiar atunci camerista închise geamul: nu, Strode nu fusese şi nu era aici.

— Aşteptaţi, le-am spus celorlalţi doi şi am fugit în casă. Am ajuns sus. În capul scărilor, tocmai când camerista începea să coboare. Era încărcată cu tot felul de mături, perii şi cârpe de şters praful.

— Vai, draga mea, ai aşa de multe de cărat. Dă-mi voie să te ajut. Eşti aşa fragilă. Sunt la dispoziţia ta.

În locul refuzului obişnuit. pe care ar fi trebuit să mi-l adreseze dacă ar fi fost o cameristă bine educată, ea spuse:

— Dacă vrei să mă ajuţi. Atunci pune mâna.

Am preluat o parte din perii.

— Probabil că eşti nouă pe aici.

Se încruntă.

— De un ştii?

— Nu ai devenit invizibilă. ca restul personalului.

Începu să râdă şi am coborât scările sporovăind. Am urmat-o până în spatele casei, unde ne-am întâlnit cu o

femeie bătrână. Îmbrăcată într-o rochie albastră – menajera – Care s-a încruntat când a văzut că o ajut pe tânără să-şi pună periile într-o debara de lângă bucătărie.

— Cred c-ai încurcat-o. Îi şoptii cameristei.

— N-ar fi prima oară. Îmi răspunse. Scoase din buzunar o cheie, pe care o puse într-un dulap aflat pe perete. Nu-ţi face griji.

— Eşli sigură?

— Da.

Am încercat să-i spun ceva menajerei. Dar aceasta mă privi. Încruntată. Aşa că m-am gândit să mă retrag, l-am găsit pe Jo şi pe Richard aşezaţi la o masă în curte.

— Problema e rezolvată pe jumătate, le-am zis. Aşezându-mă. Ştiu unde se păstrează cheia de la camera lui Strode.

— Unde? întrebară amândoi într-un glas.

— Într-un dulap din perete, lângă bucătărie, care se încuic şi el, dar acum este descuiat.

— Şi de ce n-ai luat-o? făcu Jo.

— Erau doi martori. Aveţi puţină răbdare.

Am aşteptat o jumătate de oră: pentru a nu da de bănuit, a plecat Jo după cheie. I-am spus că este ultimul cui din dreapta, pe al doilea rând. la întoarcere, Jo strângea bine cheia în mână. Richard s-a dus să-i distragă atenţia paznicului (altul decât cel de ieri), iar Jo şi cu mine am numărat până la o sută şi apoi ne-am îndreptat spre camera lui Strode.

Prima uşă pe care am descuiat-o a fost cea de la dormitorul lui Strode. Ani închis-o repede în urma noastră şi ne-am lipit de ea. cu inimile bătând nebuneşte. Era linişte: nicio alarmă nu s-a declanşat, nimeni nu a venit să controleze ce se întâmplă. Până aici, toate bune.

Dormitorul arăta, după regula casei. Supradimensionat şi înzorzonat. Patul era aşa de mare. Cum nu mai văzusem niciodată: probabil fusese făcut de

comandă. În cameră se aflau numai obiectele pe care te aştepţi să le găseşti într-un dormitor. Am cercetat, am căutat, dar n-am găsit nici tin dosar sau vreo hartă care să indice ascunzătoarea lui Strode.

De acolo se deschideau două uşi, fiecare ducând la un vestiar cu baie proprie. Unul era gol.

— Cred că Strode e în perioada de schimbare a nevestei, am spus.

Celălalt vestiar era al lui Strode. Am căutat peste tot, fără ruşine.

Tram uluit de ceea ce vedeam – sertare întregi cu lenjerie de mătase.

— Jack. Ia priveşte. Jo ţinea deschisă o uşă care ducea direct în bibliotecă.

Aici se aflau patru corpuri de bibliotecă, un televizor, o canapea, un fotoliu şi un birou. O fi fost ea bibliotecă particulară, dar, mai mult ca sigur, tipul nu ţinea acte aici. Nu erau chitanţe, nici corespondenţă sau registre de cheltuieli şi nici dosare. Probabil că ţinea totul la birou: tocul acesta era pentru destindere, nu pentru lucru. Am găsit câteva hârtii şi rapoarte despre diverse corporaţii, dar niciun indiciu folositor.

— Nimic, zise Jo. Dezamăgită.

Mi-am pus mâna pe umerii ei.

— Ei. Jo. Oricum trebuia să încercăm. Să facem tot ce ne stă în putinţă.

— Ştiu. Dar încep să-mi pierd speranţa.

Mă întrebam dacă o îmbrăţişare prelungită, pasională, ar fi fost bine venită. Nu. Am sărutat-o rapid şi i-am spus blând:

— Mai avem aproape două zile ca să găsim ceva. Acum trebuie să sperăm că Richard mai blochează încă monitoarele, să nu fim văzuţi. Am lăsat uşa de la bibliotecă descuiată, pentru orice eventualitate. Am ieşit în hol şi am coborât scările. Totul era în regulă.

Am zăbovit câteva secunde în faţa uşii de la camera monitoarelor, astfel încât să ne vadă Richard. Când acesta a apărut, Jo i-a dat cheile şi le-a dus la loc, făcându-şi drum pe la bucătărie.

Când s-a întors Richard, ne-am dus în sala de proiectic. De data aceasta Richard n-a mai acoperit camera cu haina sa. I-am povestit că nu am găsit nimic, lucru pe care-l bănuia. Am stat acolo, evitând să ne privim în ochi. Nu am suportat să rămân mai mult de un minut, aşa că m-am ridicat şi am început să cercetez casetele video aflate pe pereţi. Dimineaţa era pe sfârşite şi nu progresasem deloc! Nu-mi trecea prin cap nicio idee, dar mi-era groază să mă gândesc că vom ajunge în situaţia să infgem linie şi să-l alegem pe supravieţuitor.

Oare cât timp trebuie să plăteşti pentru o greşeală? Dumnezeule, lanţul greşelilor mele nu se mai termina, orice făceam se întorcea împotriva mea. Corectam o greşeală şi se dovedea că, de fapt, făcusem una mai mare. O corectăm şi pe aceasta, iar rezultatul era catastrofal. Totul trebuia să aibă un sfârşit, nu-i aşa? Sigur că da: atârnat în ştreang.

Numai de nu s-ar fi băgat Sandy, Robin şi Chris. Acum ar fi fost în viaţă dacă şi-ar fi văzut de treabă. Am *încercat* să-i ţin deoparte, am făcut tot posibilul să-i fac să renunţe – dar ţi-ai găsit? spuneau: „Ah, nu Jack, nţi ne poţi lăsa!” Sau: „Îl iei pe Tony Dwyer şi pe noi nu?” Ori: „Venim, Jack, bătrâne – venim oricum! 44

Planul meu era să fiu singur cu Tony Dwyer în elicopter şi ultimul luciu de care aveam nevoie erau martorii. Dwyer rămâne un ticălos: împrumuta oamenilor bani şi apoi îi arăta cu degetul, zicând: „Ezimi datorează bani, sau ea, sau *ei*” – numai aşa devenea important. Şi câtă plăcere i-a făcut să mă vadă agitându-mă, atunci când m-a ameninţat că-i spune lui Phil despre banii pe care i-i datorăm. Dar, la un moment dat.

Am hotărât: *destul*! Am încetat să mă frământ şi am început să mă gândesc cum aş putea face să-l opresc pe Tony Dwyer să mă mai joace pe degete.

Dar. Doamne, îndurare! Nu m-am gândit o clipă că Sandy, Robin şi Chris ar putea să se urce în elicopter cu noi! *Ţineam* la ei. Îmi erau prieteni din colegiu. *De* ce or fi ales tocmai ziua aceea ca să meargă şi ei? Şi. Mai mult. Nici măcar nu mi-au dat voie să pilotez elicopterul, unt prea multe lucruri noi. Jack, multe lucruri despre care nu ştii nimic. Ia cu tine un pilot cu experienţă".

Aşa că în loc să fiu singur cu Tony Dwyer, în elicopter mai erau încă patru oameni. Nu ştiam ce să fac: îmi trebuise mult timp să-l conving pe Dwyer să meargă şi el. Deoarece îi era frică. Argumentul final a fost că era un tip în St. Tropez care-midatora bani. Nu-mi acopeream întreaga datorie – rămânând astfel în continuare la mâna lui – dar era suficient ca să nu-i mai spună lui Phil. Chiar aşa i-am zis: *destul de mulţi bani ca să* nu-i *mai şopteşti lui Phil*. Şi a muşcat momeala.

Deşi era unica şansă, deoarece altă dată nu l-aş mai fi prins în elicopter, îmi venea totuşi să renunţ. Şi aş fi renunţat dacă Dwyer şi-ar fi ţinut gura. Dar n-a rezistat în faţa acestui public neaşteptat. A povestit că-i datoram mulţi bani şi că Phii avea de gând să-mi instituie o alocaţie lunară, ca unui puşti, deoarece eram incapabil să-mi administrez lucrurile. Pe de altă parte, dacă Phil ar şti de nişte datorii mai vetrhi, ar fi putut chiar să nu-mi dea nici măcar acea alocaţie.

Chris i-a spus să tacă din gură, dar el vorbea în continuare. A început să înşire nume, sume de bani şi date; vreo două datorii erau vechi de cincisprezece ani. Pe prietenii mei îi deranjau cele spuse de Dwyer. Dar pilotul – pe care nu-l mai văzusem până atunci – se bucura de cele auzite şi se vedea că de abia aşteaptă să povestească altcuiva, la rândul lui. Şi Dwyer vorbea încontinuu.

Era prea mult. Asta nu se făcea: pur şi simplu nu se făcea.

— Şi acum îmi vine cu ameţeală când mă gândesc la Sandy, la Robin şi la Chris. A fost un adevărat ghinion prezenţa lor în acezelicopter, în *acea* zi. Dacă nu s-ar fi băgat, sau dacă Dwyer şi-ar fi ţinut gura. Sau dacă nu ar fi fost şi pilotul acolo… Dar ăsta era numai începutul belelelor. Pilotul a sesizat manevra mea, s-a salvat, şi de atunci mă şantajează. A trebuit să-mi iau o slujbă, la Phiu pentru a-l putea plăti.

A J. Strode a descoperit totul şi a început şi el să mă amenințe. Şi. Până la urmă, ce s-a ales din lot? Acest week-cnd oribil.

M-am uitat la cei doi camarazi ai mei, întrebându-mă ce făcuseră *ei*? Am întrebat-o pe Joanna Gillespie cu ce-o avea Strode la mână. Darea a evitat răspunsul, spunând că nu-i face plăcere să vorbească despre asta. Îmi închipuiam că nu putea fi mare lucru. Ce lucruri îngrozitoare ar putea face o violonistă de talie mondială? Pe Richard Bruce însă nu-l întrebasem nimic.

— La biroul lui. Auzii ca prin vis vocea lui Richard, acolo trebuie să mergem să căulăm.

M-am uitat fix la el.

— Parcă tu spuneai ceva despre un seif în birou?

— Cifrul trebuie să fie notat undeva.

— Dumnezeule. Richard. Dar chiar dacă am ajunge acolo, ar fi o muncă titanică!

— Atunci reel mai bine este să începem imediat.

— Hai să încercăm Jo. Oricum vreau să ieşim din casa asta.

— Doi contra unu. Am oftat. Hai s-o facem, prieteni.

Hai s-o *facem* – ha! Să pătrunzi în birobl lui Strode? Cred că nici măcar n-o să putem intra în clădire.

În hol erau doi paznici, aşezaţi la un pupitru plin cu monitoare, mult mai marv decât cel din casa lui Strode.

Richard Bruce ciocăni la uşă şi unul a venit să vadă ce dorim. I-am spus că avem întâlnire cu Castleberry. În biroul lui Strode. Dar unul a răspuns că nu a fost informat şi trebuie să aşteptăm până vine domnul Castleberry. Chiar dacă el ne-ar da drumul, a completat, paznicul de la etajul domnului Strode nu ne-ar lăsa să ieşim din lift. Am renunţat la planul nostru.

— Mai ai şi alte idei. Richard?

— Trebuie să încercăm, spuse acesta calm.

Şi iată-ne suind acolo, pe 47 Street. Începând ziua cu o tentativă eşuată de a sparge sistemul de apărare al lui Strode. Joanna Gillespie ne-a spus că trebuie să mănânce ceva. Am găsit un bar şi ne-am aşezat la o masă liberă, eu şi Jo unul lângă altul, iar Richard vizavi. Meniul era alcătuit din nouă feluri de sandvişuri. Am comandat câte unul din fiecare şi am început să mâncăm.

Richard şi Jo schimbau încontinuu priviri, dar nu le-am dat importantă.

— Ai fost un copil-minune? Am întrebat-o pe Jo.

— Nu, slavă Domnului. Se chinuia să culeagă o bucată de brânză dintre două felii de pâine. Aceştia, de obicei, îşi încheie carieră pe la douăzeci de ani. Eu am de gând să cânt cel puţin până la cincizeci.

Nu ştiu ce mi-a trecut prin cap. probabil creicrul meu era în vacanţă, şi mi-a scăpat întrebarea:

— Crezi că Ui vei fi aceea care îi va vinde lui Strode?

Jo tresări, speriată, iar privirea lui Richard Bruce îmi îngheţă şira spinării.

— Hai, că amândoi v-aţi gândit la asta, recunoaşteţi!

— Evident, *tu* te-ai gândit, spuse Jo. Indignată. Cum rămâne cu înţelegerea noastră de a nu-i face jocul lui Strode?

— *Eu* o respect, am zis cu toată convingerea de câte eram în stare, dar mă tot întreb dacă nu cumva voi doi aveţi şi alte gânduri. Ei?

Un moment tăcură amândoi. Apoi Richard începu:

— E devreme ca să renunţăm, mai avem timp.

— Aşa gândesc şi eu. Spuse Jo.

Răsuflai uşurat, destul de sincer.

— În regulă, îmi pare rău că m-am îndoit. Pur şi simplu e prea mult pentru mine – este în joc reputaţia întregii familii, nu numai a mea.

— McKinstry Helicopters, spuse Richard.

Am făcut un efort să nu par impresionat.

— Da. Asta este „sunt unul din acei McKinstry. Numai dacă nu mă vor renega după weekend-ul ăsta.

— Chiar aşa? întrebă Jo.

— Tot ce se poate. Fratele meu a crezut întotdeauna tot ceea ce i s-a spus.

I-am povestit lui Richard aceeaşi istoric pe care i-o spusesem şi lui Jo, cum Strode confecţionase nişte probe care mă acuzau de accidentul de elicopter ce avusese loc acum patru ani, în Franţa”.

În acel accident au *murit* oameni, am subliniat. Asta înseamnă că pot fi acuzat de crimă dacă poliţia franceză îl crede pe Strode.

— Numai dacă se dovedeşte premeditarea, interveni Jo. Altfel te pot acuza de omor prin imprudenţă sau aşa ceva. Dar nu de crimă.

— O, acum urmează partea nostimă. Vedeţi, eram în elicopter când a avut loc accidentul şi au scăpat numai două persoane. Cea de-a doua este pilotul, şi Strode l-a cumpărat ca să declare că am provocat intenţionat accidentul.

— De ce? întrebă Richard.

— De ce sunt bănuit? Povestea lui Strode este că datorăm bani unuia dintre pasageri şi, ca să scap de el, i-am ucis pe toţi. Dumnezeule! În primul rând, nu obişnuiesc să-mi plimb creditorii cu elicopterul pe coasui Franţei. Iar în al doilea rând, ceilalţi trei din elicopter îmi erau

prieteni. Îi cunoşteam de atâţia ani… Este ca şi cum aş fi pus la cale propriul meu sfârşit – ţineam la ei. Ia viaţa lor. Aşa cum ţin la a mea. Şi oare, mi-aş fi pus viaţa în pericol numai ca să scap de plata unei datorii? E ridicol.

— Ştii unde este pilotul?

— Nu. Strode l-a ascuns.

Lui Jo i se păru că citeşte ceva pe faţa lui Richard Bruce.

— Aşa a procedat şi cu tine, Richard, nu? A găsit pe cineva care i-a semnat o declaraţie, şi apoi a pus-o la adăpost.

— Exact aşa s-a întâmplat.

Brusc, fără introducere, începu să ne vorbească despre un vas numit *Burly Gir*l care s-a scufundat împreună cu tot echipajul, iar el încasase asigurarea într-un moment în care avea urgentă nevoie de bani.

— Te temeai că te acuză că ai ucis – cât, patru oameni? Pe mine m-a acuzai de uciderea a treizeci şi şapte!

Iisuse. Un criminal de asemenea talie stătea vizavi, la aceeaşi masă cu mine! Am rămas mut. Treizeci şi şapte de oameni!

— Bine. Dar dacă tot echipajul s-a scufundat, cine te acuză? întrebă

Jo.

— Soţia secundului. Acesta i-a spus. ca s-o liniştească, că eu sunt de acord cu planul de scufundare a vasului, dacă şeful era în spatele afacerii… Şi asta i-a înlăturat grijile femeii. De fapt. Secundul şi căpitanul intraseră în nişte afaceri care le-au scăpat de sub control. Şi acum, mă aşteaptă camera de gazare pentru că nenorocitul acela de marinar n-a avut curajul să spună adevărul. „Este cuvântul tău împotriva cuvântului ei. V

— Nu numai. Există şi o scrisoare, expediată înainte de accident.

— Aha. Strode are scrisoarea.

— Ai ghicit. Ceva s-a întâmplat şi lucrurile n-au ieşit cum fuseseră planificate, astfel că niciunul nu a scăpat. Iar cuvântul lor valorează de mii de ori mai mult decât al meu, pentru că ei sunt morţi.

Îmi venea să-l aplaud, aşa de bine juca. Tonul cel mai potrivit, privirea încurcată, expresia gurii – nimic exagerat. Eram fascinat. De ce, oare de ce, regele Richard de Bruce s-a hotărât, dintr-odată, să ne dezvăluie aceste informaţii compromiţătoare despre el? M-am uitat la Jo. Oare penţiu ca o făcuse? Richard şi cu ea aveau vreun plan?

— Nevasta secundului, pe ea o ţine ascunsă Strode?

— Da, iar Castleberry mi-a spus că şi-a schimbat şi numele.

— Atunci n-o vei găsi niciodată pentru că nu vrea Strode, aşa cum eu nu-l pot găsi pe Billy – pilotul. Cei doi *sunt dispăruţi*. Să nu ne mai gândim la ei.

— Am şi uitat. Soluţia nu stă în găsirea văduvei şi a pilotului şi a?…

A, asta era. Voia să ştie ce făcuse Jo. Aceasta era conştientă că o priveam amândoi, aşteptând ca ea să completeze propoziţia. Dar n-a făcut-o; nu s-a agitat, nu s-a uitat în altă parte, *n-a făcut nimic*. Într-un târziu, am spus:

— Hai, Jo. Noi ţi-am împărtăşit secretele noastre. Cu ce te are Strode la mână?

— Un ucigaş de profesie.

— Un… ucigaş?! Am repetat uimit.

— Da. Oftă Jo.

— Dar la ce-ţi trebuia?

— A fost o greşeală şi, de fapt. Nici nu l-am angajat.

— Dar ai avut de gând. De ce?

— Nu contează. Ceea ce contează este faptul că Strode l-a găsit şi l-a pus să semneze o declaraţie că i-am oferit un angajament, chestic pe care eu nu am făcut-o.

Tot nu răspunsese la întrebare.

— Pentru ce să-l angajezi? Hai. Jo, vorbeşte.

— Bine. Bine. Spuse ea. Nervoasă. Strode l-a plătit să mă acuze că n angajam… Să-mi ucidă părinţii.

— Adică… pe *mama ta şi pe tatăl tău*? Iisuse Hristoase!

Asta era mult mai grav decât ceea ce făcuse Richard. Ba nu. Stai puţin, fapta lui Richard părea mai gravă.

— Dar ştiu că Strode a căutat, nu glumă. Şi care-ar fi fost motivul crimei?

— Banii. Amândoi au murit de curând – tata acum trei ani, iar mama la un an după el şi am moştenit *mul şi* bani. Aşa că Strode crede că i-am ucis pentru bani.

— Ei. Dar toată lumea ştie că eşti bogată, i-am zis eu, prinzând-o de mână. Nu va crede nimeni povestea asta.

Jack-Compătimitorul. Un umăr pe care poţi plânge, ăsta sunt eu.

— Ai încercat să-l cumperi pe ucigaş. Sau şi el se ascunde? întrebă Richard.

— Nu, nu se ascunde. Este la el acasă, în Texas, dar Strode îl are la mână… Şi nu pot face nimic. Am încercat.

— Ştii, Jo, dintre toţi tu stai cel mai rău. Regret, aş vrea să te pot ajuta…

Joanna încercă să-mi răspundă cu un zâmbet, când Richard dădu deoparte platourile de pe masă şi-o luă de mână.

— Nu e simplu, Jo. Tu l-ai căutat pe mercenar. Nu contează că până la urmă nu l-ai angajat. Ai avut de gând.

— Asta nu-i treaba voastră, spuse aceasta trăgându-şi mâna.

— Ba da, este. Din păcate. Aşa cum ceea ce s-a întâmplat cu *Burly* Girişi cu elicopterul lui Jack este şi treaba *ta*. Trebuie să ştim totul unul despre celălalt dacă vrem să reuşim. Nu mai poţi da înapoi. Cred că nu ne-ai mărturisit totul.

N-am văzut niciodată o femeie să se transforme într-o

fetiţă de zece ani, dar jur că asta s-a întâmplat atunci, sub ochii noştri. Tot ceea ce o făcea pe Joanna Gillespie aşa deosebită, dispăru. Mi se făcu pielea de găină. Richard observă şi el metamorfoză şi m-am bucurat să-i las iniţiativa. După câteva secunde, îi pronunţă numele.

— Cu un mare efort Joanna îşi reveni.

— Dumnezeule, nu pot să mai suport. Vreau să spun – oricum nu mai contează. Tot se va afla, mai devreme sau mai târziu. Da. I-am ucis. Mi-am ucis şi mama şi tatăl. Voi doi puteţi fi inocenţi, dar Strode a avut dreptate în cazul meu. Sunt o criminală.

— Am avut impresia că pământul s-a oprit. Nu ţi se întâmplă în fiecare zi să auzi pe cineva recunoscând: *sunt o criminală*. Chiar ea, chiar *ucisese* recunoştea.

Am respirat zgomotos.

— Doamne, Jo, dar asta este îngrozitor! De ce? Aveai aşa mare nevoie de bani?

— N-am nevoie de bani! şuieră, l-am ucis pentru că mi-au cerot-o, şopti ea.

Deodată am realizat că suntem într-un local public, unde faimoasa violonistă recunoştea că şi-a ucis părinţii. Dacă trăgea cineva cu urechea? M-am uitat repede în jur, dar nimeni nu era atent la noi.

— Ţi-au ce rut-o?

— Probabil că erau bolnavi, încercă să ghicească Richard.

— Sfârşiţi. Aveau zilele numărate; ar fi murit şi fără ajutorul meu. Dar erau înspăimântaţi. Tatăl meu suferea de emfizem şi avusese deja două preinlarcluri. Respiraţia era un adevărat supliciu pentru el. iar sedaţi vele pe care le lua nu-i alinau durerile decât câteva ore pe zi. În fiecare zi când intram în camera lui. Mă ruga să-l ajut să termine cu chinul. Acel bărbat puternic, voinic, zăcea neputincios în pat, *cerşind*. Ne fulgeră cu privirea: în final i-am îndeplinit dorinţa, spuse ea simplu.

Hm. Da. Ha. Ha! Înduioşătoare povestea fetei care îşi riscă libertatea pentru a-l elibera de chinuri pe tatăl său. Emoţionant. Într-adevăr. Aş fi crezut-o. Dacă nu ar fi moştenit o avere. *Nu am nevoie de bani*. Rahat; toţi avem nevoie de bani.

Şi ucigaşul? întrebă Richard.

— Ah. Da – Ozzie. Îl cheamă Ozzie Rogers. L-am căutat atunci când mă hotărâsem s-o fac, dar asta a fost o greşeală. Nu puteam *angaja* pe cineva să facă treaba în locul meu; era de datoria mea.

— Gata, nu te mai agita Jo. Totul e consumat.

— Încă nu, interveni Richard. Cu mama ta… a fost la fel?

— Oh… mama era nefericită. Ştiţi ce mi-a spus? „Ai făcut-o pentru tatăl tău, de ce n-o faci şi pentru mine? Cum de ştia că-l ucisesem? *Cum de ştia*?

Acel… *cum de ştia*?" *m-a* cucerit. Aveam idee despre actori şi eram în stare să pun pariu pe toate acţiunile mele că Joanna Gillespie nu juca teatru, în acel moment. Pur şi simplu, nu ştia de unde aflase mama ei. Doamne. Oare ăsta să fie adevărul? Mai repede cred că o curaţasc pe babă pentru că aflase… *Cum de ştia 7*.

— Probabil că îi spusese tatăl tău, înainte să moară, sugeră Richard.

— Sunt sigură că nu. Nu aveau cum să se vadă. Zăceau amândoi la pat, în camere separate… Şi. Oricum, nu cred că el *i-ar fi spus*. El nu. De fapt. Nu mai are nicio importanţă, mai adăugă ca şi amuţi.

Şi iată-ne. Cei trei micuţi criminali adunaţi împreună. Eram convins că Bruce ucisese treizeci şi şapte de oameni şi că o făcuse cu inima mai uşoară decât o făcusem eu. Chiar dacă Jo Gillespie îşi ucisese părinţii din milă, nu conta câtuşi de puţin. Strode o avea la mână şi ea ştia asta.

Am ridicat un pahar aproape gol.

— În cinstea lui Ozzie. Merecnarul lui Jo. Şi a lui Billy,

pilotul meu. Şi a lui… Care-i numele văduvei, Richard?

— Estelle, spuse acesta după o clipă de gândire.

— Pentru Ozzie, Billy şi Estelle – dea Domnul să ardă în iad.

Richard toastă şi el: în schimb. Jo privea în gol. Cedase: ne povestise tot despre uciderea mămicuţei şi a tăticuţului, pentru că era convinsă că va fi unul dintre cei doi care vor picnic. Îmi pare rău, dar trebuia să piardă cineva. Chelneri ţa sosi şi ne întrebă dacă vrem să mai servim ceva; sosise timpul să plecăm.

Începuse să se întunece. Pierdusem o după-amiază întreagă mâncând, bând şi spunând minciuni. Deodată mă cuprinse o senzaţie ciudată. Dacă ei nu minţeau deloc? Dacă Jo chiar îşi ucisese părinţii din milă? Şi Richard era cinstit şi fusese prins în cursa întinsă de Strode? Dacă încercam să mă conving de vinovăţia lor. Doar ca să nu Fiu cu singurul vinovat?

— Jack? auzii de la distanţă vocea lui Jo. Ce-ai păţit?

Mergând, mă izbisem de geanta unei doamne, par, din fericire.

Depăşisem momentul de anxietate; am mormăit că totul este în regulă. Richard opri un taxi, o adevărată performanţă la ora aceea în New York. În maşină, Jo începuse:

— Nu vreau să mă întore în casa aceea.

— Eu da, spusei şi-i dădui şoferului adresa. Vreau să-i dau foc.

— Sau cel puţin să spargem câte ceva, adăugă Jo. Zâmbind forţat.

— Unde ai vrea să mergi, Joanna?

Din nou Richard-Protectorul, amabilitatea în persoană. *Joanna*.

— Unde? Boston, Berlin, Timbuktu. Habar n-am. Oftă. Nu avem unde fugi. La fel de bine ne putem întoarce la Strode acasă.

Sensibilă. Dar atunci când taxiul se opri în faţa locuinţei lui Strode. Am simţit şi cu aceeaşi repulsie de a intra acolo: aş fi vrut s-o fac fărâme. Dar m-am stăpânit şi am spus că un adevărat maestru de ceremonii:

— Iată-ne din nou aici, doamnă şi domnule. Intraţi pentru a vedea a opta minune a lumii moderne, casa lăcomiei. Şi nu-i de mirare, deoarece lăcomia este o calitate absolut necesară pentru a fi acceptat de societate. Şi uite ce găsim aici! Un gardian la poartă! Lăsaţi orice speranţă… Bună scara, domnule. Nu-mi spuneţi, ştiu, trebuie să semnăm.

Paznicul era una dintre acele persoane care nu zâmbesc niciixiată.

— Nu. Domnule McKinstry, pur şi simplu intraţi.

Ajunşi înăuntru ne-am despărţit imediat; aveam nevoie să fim singuri, cu gândurile noastre. Am verificat camera de luat vederi – cartonul era intact. M-am întins pe pat gândindu-mă serios să renunţ, dar asta nu mă ajută cu nimic şi ar fi făcut lucrurile mai simple pentru Jo şi Richard. Ceea ce cu un doream.

După aproape o jumătate de oră am ciocănit la uşa lu-Jo. Am intrai înăuntru.

— Tu şi cu Richard aţi vorbit serios aseară?… despre uciderea lui Strode?

— Nu mai ştiu. Spuse oftând. Şi oricum nu contează, din moment ce nu ştim unde este.

— Strode nu are copii, pe care să-i putem răpi, sau altceva? Ce-ar fi să începem să-i distrugem casa asta atât de scumpă?

— De ce crezi că are paznici?

— Dar, pentru Dumnezeu, Jo, suntem în *casa lui*. Ar trebui să fim în stare să-i facem ceva, ceva care să-l facă knock-out.

— Ai vreo idee?

— Nu… Dar tu? Am avut impresia că ai renunţat.

Se gândi.

— Nu. Încă nu. Se uită la mine într-un fel ciudat. Bineînţeles, dacă vom scăpa de aici… Va trebui să-mi fac griji în ce vă priveşte, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Ştii prea bine: Iu şi cu Richard mi puteţi şantaja.

O bătaie în uşă mă scuti de răspuns. Era Richard; voia să afle dacă ne-am gândit la ceva.

— Da. Jo s-a gândit, am spus supărat. Crede cănoi doi o vom şantaja.

— Cum poţi crede una ca asta. Joanna? Nu avem mai multe dovezi despre tine. Decât ai Ui despre noi.

— Aveţi mărturia mea. Sinceră.

— Care valorează tot atât de mult ca tot ce s-a spus aici în ultimul timp.

— Dar eu m-am confesat într-un moment de slăbiciune. Credeam că valorează ceva.

— Îţi dau un dolar pentru ea.

— Îl primesc. Am recunoscut crima, adică două crime. Sunt la mâna voastră.

Eu nu m-am prins. Dar Richard râdea.

— Ca să ne convingi că eşti cea mai slabă dintre noi trei? Cea pentru care nu trebuie să ne batem capul, fiindcă nu constituie o ameninţare? Nu se potriveşte. Îmi este mai frică de tine acum. Decât înainte.

Frică? De Jo? Acum râdea şi ea – ca într-un joc. Ce naiba se întâmpla?

— Hei. pe mine m-aţi uitat? Ce-ar fi să mă primiţi şi pe mine în joc? Jo. Este adevărat coca ce ne-ai spus în după-amiaza asta?

— Da, zise ea zâmbind. Cea mai mare parte.

Îmi doream să aflu cât adevăr era în spusele ei. M-am aşezat pe patul lui Jo, ca şi cum aş mai fi fost acolo şi înainte.

— Amuzant, nu-i aşa? Ne cunoaştem de mai puţin de

douăzeci şi patru de ore şi deja se joacă o mică scenctă. Eu mă distrez de minune. Voimi?

Richard îşi trase un scaun lângă noi, fixându-mă cu privirea.

— Cărţile pe masă, Jack, toţi trei suntem criminali şi Strode ne-a prins. Am rămas singuri, noi trei «şi-am pierdut prea mult timp minţind, în loc să căutăm o soluţie.

— *Eu* nu sunt un criminal. Vorbeşte în numele tău. Oamenii caic au murit în elicopter erau prietenii mei.

— Pun pariu că pe puţin unul dintre ei nu-ţi era prieten. Tu ai provocat accidentul, la fel de sigur cum eu am provocat scufundarea lui *Burly Girl*. Şi Joanna şi-a omorât părinţii.

Jo stătea pe scaunul de la fereastră, neparticipând la discuţie.

— Ce ai de gând? Ce vrei? O întrebai.

— Vreau să supravieţuiesc, murmură ea.

Mă păcăleau; trebuia să fie o păcăleală. Amândoi mărturisiseră crime pe care nu le comiseseră, ca să mă facă şi pe mine să mărturisesc. Apoi, o dată ce se convingeau că sunt un criminal, aveau să uite de mine şi rezolvau între ei problema cu Strode. Nu-mi convenea scenariul.

— Toţi vrem să supravieţuim, am spus prudent, dar nu ştiu ce şanse am cu doi criminali.

— Hai. Spune trei şi intră în clubul nostru!

L-ara aruncal o privire lui Jo: niciun ajutor din partea ei.

— De ce e atât de important, l-am întrebat pe Richard. Să recunosc că sunt un criminal?

— Pentru că vreau să ştiu până unde eşti dispus să mergi.

— Asta îi trezi interesul lui Jo…

— Ai un plan, interveni ea.

— Câteva idei de început. Dar nu va merge dacă

avem oameni slabi printre noi. De mine sunt sigur şi sunt aproape sigur şi de tine, Joanna. Se uită la mine.

Am înghiţit îţi sec.

— Voi face orice, i-am asigurat. Orice este nevoie ca să scăpăm de aici.

— Chiar şi să ucizi? întrebă Jo.

— N-am ucis până acum, am rostit cu vocea cea mai sinceră, dar cred că aş face-o. Dacă ar trebui.

Jo scoase un sunet plin de uimire şi de amuzament.

— Nu cred că va fi nevoie, dar e bine să fim pregătiţi pentru orice eventualitate. Înainte de a vă da detalii, vreau să cunosc mai bine topografia locului. Să ştiu liccare uşă şi fereastră din aripa închisă, rezervată lui Strode – şi voi doi aţi fost acolo. Puteţi să-mi faceţi şi un plan?

Jo căută în sertare nişte hârtii. Richard nu ne spunea ce plan are. Dar trebuia să găsim o posibilitate să ne întoarcem aici, după ce gărzile ne credeau plecaţi. Cu alte cuvinte, să spargem sistemul de securitate al lui Strode. O diversiune, am propus. Era o idee. Richard se uita pe desenul făcut de Jo.

— Ziceai că aţi lăsat o uşă deschisă? Care?

— Cea de la bibliotecă, răspunse aceasta, marcând-o pe desen. De acolo poţi ajunge la vestiarul lui Strode, apoi în dormitor şi în celălalt vestiar, care este liber acum.

— Baia?

— Fiecare vestiar are baie.

Le desenă şi pe acestea.

— În regulă. Hai să vizităm şi restul casei.

— Ne-am despărţit. Eu am cercetat exteriorul. Am făcut un înconjur, verificând fiecare uşă şi fereastră; toate erau încuiate. Paznicul veni să mă întrebe ce caut.

— Uşi secrete, i-am răspuns.

Se uită lung la mine şi se întoarse la post. Mi-am continuat drumul, descoperind o altă poartă, pentru aprovizionare, care era controlată electronic. Mi-am notat

totul făcând o mică schiţă.

Era vremea cinei, aşa că ne-am întâlnit cu toţii în sufragerie. Personalul de la bucălărie ne lăsase hrană rece. Jo şi Rjehard au hăul cafea, însă eu simţeam nevoia de ceva recc, aşa că mi-am luat o bere din frigider. Nu am scos schiţele din cauza camerei de luat vederi, dar am stat de vorbă.

— Am găsit o pivniţă de vinuri, spuse Jo. Care comunică spre exterior printr-o uşă. Dacă vom dibui cheia în dulapul de lângă bucătărie, aceasta ar putea fi calea de intrare. Dar bănuiesc că există o cameră de luat vederi agăţată de uşă.

— Aşteaptă până urcăm. Am notat toate camerele de luat vederi din exterior.

Am terminat repede masa şi am mers în camera mea. Am împrăştiat desenele pe pat, punându-le cap la cap şi corelându-le. Jo mi-a arătat locul unde se afla pivniţa şi am găsit pe schiţele mele uşa respectivă. Bineînţeles că era o cameră de luat vederi.

— La naiba cu toate, explodă Jo. Cum putem spera să facem ceva, cu toate aparatele acestea, care ne spionează fiecare mişcare?

— Da. Trebuie să facem ceva cu ele, murmură Richard. Jack, acum câtva timp ai sugerat că ar merge o diversiune. Ai putea să pui una la cale, adică să distragi atenţia pazniculuí, astfel încât să putem intra să deconectăm camerele?

Ah, nu era minunat? Omul era autoritar şi îşi etală calităţile de conducător.

— Dacă eu pun la cale o diversiune, voi vă pricepeţi să scoateţi din funcţiune monitoarele?

— Tragem de fire, răspunse Richard.

— Oho! Şi când va trebui să se întâmple? Şi cât o să dureze? O fac singur sau mă ajută cineva? Şi *de* ce să facem toate astea? Haide. Richard. Nu mai fi misterios!

Începem să ne întrebăm dacă într-adevăr există un plan. Domnule Bruce. Da, ne întrebăm. Şi dacă aveţi un plan. Domnule Bruce, de ce îl ţineţi secret? Ar putea fi şocantă ipoteza, dar posibilă – să fie oare din cauză că el urmăreşte să-i înfrunte pe Joanna Gillespie şi Jack McKinstry, în timp ce Richard Bruce. Monseniorul, iese la suprafaţă ca o roză!

În tot acest timp Richard nu-şi schimbă expresia feţei.

— Crezi că te-ai descurca mai bine decât mine cu monitoarele? întrebă el.

— Da. Am experienţă cu comenzile elicopterelor; monitoarele sunt o joacă de copil.

— În regulă, atunci aşa facem. Tu…

La naiba, mă ignora pur şi simplu.

Richard. % – Ridică mâna să mă oprească.

— Îţi spun doar atât. Planul meu porneşte de la ideea că originalele dovezilor pe care le căutăm sunt ţinute într-un seif în biroul lui Strode. Dacă ipoteză este greşită, planul meu nu valorează doi bani. Acum putem continua?

Jo şi cu mine ne privirăm scurt. Eu fierbeam.

— Da, continuăm, decise Jo pentru amândoi. Pe naiba, de ce nu? Tot e mai bine decât să stăm degeaba.

Se lileuse târziu. Niciunul dintre noi nu prea dormise noaptea trecută şi începea să ne cuprindă oboseala. Dar am continuat să vorbim despre uşi şi chei şi camere de luat vederi, despre paznici şi alte lucruri plictisitoare. Jo şi Richard deciseră că uşa de la pivniţă ar fi cea mai bună cale de a intra în casă, pentru că era cel mai puţin folosită. De ce trebuia să ne întoarcem. Richard a omis să ne spună, în sfârşit. Richard anunţă că vrea să se mai gândească la plan şi că doar mâine dimineaţă ne va spune dacă funcţiona sau nu.

Mă socoteam mulţumit; nu-mi doream decât să-l văd ieşind din cameră. Eram cumplit de obosit.

După ce Richard a ieşit, în sfârşit. Jo a venit şi m-a

strâns uşor în braţe.

— Nu fi aşa posomorât. Jack. Mâine dimineaţă ai să vezi altfel lucrurile.

Am îmbrăţişat-o şi eu.

— Îi face plăcere. ai văzut, să facă planuri, ţinându-le ascunse de noi.

Ea nu se trase înapoi.

— Cred că aşa este obişnuit să procedeze, să dea ordine.

Am strâns-o mai tare.

— Da, bine, dar eu nu sunt obişnuit să primesc ordine. Şi cred că nici tu. Sper să fie un plan foarte bun.

Tot nu se eliberase din braţele mele.

— Vom afla în câteva ore. Relaxează-te. Jack. Eşti aşa de încordat!

Ce credeţi. Era sau nu o invitaţie? Am sărutat-o. Dar, înainte de a face altceva, Jo mi-a întors spatele. Nu sosise momentul.

— Am de gând să fac un duş fierbinte, spuse zâmbind. În timp ce traversă holul spre camera ei. Noapte bună. Jack.

Bineînţeles, noapte bună. Deodată nu m-am mai simţit aşa de obosit. Am făcut duş. M-am bărbierit şi m-am spălat pe dinţi de două ori. Nu aveam halat sau pijama – nu foloseam –, aşa că mi-am tras nişte pantaloni. Îi lăsasem, oare. Timp suficient?

Da. Altiisuficient.»

Dar am ezitat. O idee îmi tot dădea târcoale, voiam să vorfăesc cu Richard şi asta părea să fie singunt şansă de a vorbi cu el între patru ochi: mai întâi Richard. Apoi Jo.

Am ciocănit la uşa lui Richard.

— Imediat! Veni răspunsul.

Îl auzisem mişcându-se prin cameră. Îşi închidea nasturii de la pijama în timp ce descufe.

— S-a întâmplat ceva? Mă întrebă, blocându-mi

intrarea cu braţul.

— Trebuie să stăm de vorbă. Richard. Dă-mi voie să intru.

— Mâine dimineaţă. Voiam să mă cule.

— Nu. Acum, nu pot să aştept.

Mă sfredeli cu privirea, dar coborî mâna lăsându-mă să intru.

— Despre ce-i vorba. Jack?

— O propunere. Dacă planul tău dă greş, mai există o şansă pentru noi doi: Jo! Dacă Strode o dă pe mâna politici – ce poate să păţească? Va susţine că i-a ucis de milă. va lua o pedeapsă uşoară şi în câţiva ani scapă. Noi doi însă nu scăpăm aşa uşor.

— Ce spui?!

— Ştii foarte bine ce spun. Dacă la sfârşit trebuie să tragem linie, să alegem, hai s-o facem între noi doi. Avem şanse egale. Jo n-are aşa mult de pierdut, ca noi. Ce zici?”

— S-o abandonăm?

— De ce nu? Ce mai poate face atunci?

— Poate să-ţi spargă capul, asta poate, strigă Jo din uşa băii.

Îmi venea să leşin, auzise tot ceea ce spusesem şi n-avea rost să neg. Cum să ies din încurcătura asta şi ce *naiba făcea în baia lui Richard*? i-o purta o rochie de interior sub care era evident că nu avea nimic altceva. Veni în faţa mea, fulgerându-mă din priviri.

— Zău, Jack, eşti un tip grozav. Am avut neteoc că te-am cunoscut. Un adevărat *prinţ*.

— Da? Dar tu? Îţi foloseşti farmecele în dormitorul lui Richard pentru a mă scoate pe mine din joc, fără îndoială; asta este în regulă, după tine!?

Mă pocni în nas. Nu m-a pălmuit, nu m-a zgâriat şi nici nu m-a bătut pe piept cu pumnii. M-a pocnit, i-a părut însă rău, imediat.

— Dumnezeule, mâna mea! ţipă ea.

Ce sperasem oare? Am simţit sângele curgându-mi pe buze şi. În clipa aceea, am sperat să-şi fi rupt fiecare oscior de la mâna ei cea preţioasă.

Anţ ridicat palma s-o lovesc, dar Richard m-a oprit.

— Arată-mi mâna, îi spuse lui Jo. Îndoaie degetele.

— E în regulă, m-am speriat, atâta tot. Ce prostie, să-mi suie mâna din cauza unui gunoi ca Jack McKinstry.

— Spune-mi, zise Richard fixându-mă cu privirea aceea de gheaţă. Jack este cumva prescurtarea de la dobitoc? Te-ai gândit la asta până acum? Sitrode nu va lăsa pe nimeni să scape. *Nimeni* nu va ieşi din rahatul ăsta. Vrei să fii tu acela care-şi va vinde acţiunile? Jack, *nu contează cine vinde*. Oricum ne va turna pe roţi la poliţie. *Acum* ai înţeles?

Iisuse. Iisuse!

— Nici măcar nu-i trecuse prin cap, râse Jo. Speri că Strode se va ţine de cuvânt, nu-i aşa? Oh, Jack, Jack! Eşti tare sărac cu duhul şi nevrednic de încredere. Şi de-a dreptul scârbos în momentul de criză.

Le-am întors spatele şi am plecat, fără să scot o vorbă. Nu suport femeile sarcastice.

Îi

RICHARD BRUCE, DUMINICĂ:

Joanna n-a vrut să-şi petreacă noaptea cu mine: asta presupunea o mai mare încredere decât eram noi dispuşi să ne acordăm. Ziua fusese foarte obositoare pentru ea şi i-a trebuit aproape o oră ca să se calmeze, după episodul cu Jack. Eu nu eram foarte surprins de trădarea lui, deoarece, în actuala conjunctură, i se accentuau trăsăturile negative: dar chiar şi aşa, fusese complet lipsit de tact.

Cât de nepriceput era McKinstry! Se născuse bogat, arăta bine, însă era prost; uimitor cât de des se întâlnesc aceste trei trăsături împreună! Jack nu privea mai departe de acest weekend: voia dovezile, crezând că astfel s-ar rezolva toate problemele, dar omitea lucrul cel mai simplu

şi mai evident – chiar dacă ar fi obţinut declaraţia pilotului, Strode putea oricând să-l plină pe acesta să dea o nouă declaraţie.

Găsirea celor trei oameni era singura soluţie, dar asta cerca timp. Timp s-o caut pe Esteile Rankin, s-o scot din mâinile lui Strode. Nu aveam resentimente împotriva femeii; făcuse ceea ce crezuse necesar ca să supravieţuiască. Treaba se rezolva foarte simplu, printr-o ofertă mai bună decât a lui Strode. Avea de ales – cooperarea sau moartea. Dacă va refuza, îi voi spune ceea ce spun întotdeauna în aceste situaţii: *Faci ceea ce îţi zicsau nu vei mai avea niciodată în viaţă ocazia să iei o altă decizie*. *Ai treizeci de secunde*. De cele mai multe ori câştigasem; puţini rezistau acestui ultimatum. Cândva însă. A trebuit să lichidez pe cineva, cu cu mâinile mele. A fost o treabă urâtă şi nu mi-a făcut nicio plăcere.

Se părea că stăteam mai bine decât Joanna şi Jack: o dată distrusă scrisoarea lui Harry Rankin, Strode nu se va grăbi să mă acuze de crimă, numai pe baza declaraţiei femeii. Fără o dovadă materială. Cu pilotul lui Jack era altfel; asistase la accident, era martor ocular.

De asemenea, Joanna avea un martor, ucigaşul pe care încercase să-l angajeze. Deşi nu era suficient pentru a o acuza de crimă, îi crea o atmosferă nefavorabilă, care i-ar fi putut distruge cariera. Nu cred că mercenarul reprezenta un obstacol de netrecut: era genul care lua bani de la cel care oferea mai mult, deci putea fi cumpărat. M-am oferit s-o sprijin, şi Joanna a acceptat.

Mă ajutase foarte mult confesiunea ei de ieri; îmi tot bătusem capul cum să-i determin pe ea şi pe Jack să recunoască crimele comişeii să admită că sunt fă stare s-o facă din nou. Dacă ar fi strânşi cu uşa. Acum. Numai Jack se încăpăţâna să-şi joace rolul de nevinovat.

Cred că Jo a recunoscut că-şi ucisese părinţii din nevoia de a se apăra, şi trebuia să fie crezută ca atare.

Intuia ce va urma şi îşi construia o apărare, poate chiar o testă pe noi doi. Nu se smiorcăise, nu plânsese şi nu aştepta ca altcineva să-i rezolve problemele: aceasta era o trăsătură caracteristică pentru Joanna Gillespie.

De prima dată când am stat de vorbă, vineri seara la cină. Mi-am dat seama că semănăm mult unul cu celălalt. Conştiinţa propriei valori, care nu are nicio legătură cu vanitatea, este o calitate atât de rară la o femeie, încât renunţasem de mult să sper că îmi voi mai găsi o parteneră. Soţia mea nu avea această calitate şi de asemenea, nicio altă femeie dintre cele pe care le-am cunoscut după moartea ei. Dar iată. O găsesc la o tânără brunetă, ce stă vizavi, la aceeaşi masă cu mine, în sufrageria lui A.J. Strode.

Nu auzisem de ea până vineri, când Castleberry ne-a făcut cunoştinţă, şi Jack McKinstry m-a apostrofat că nu ştiu cine este. În aceeaşi seară, înainte de discuţia prelungită până după miezul nopţii, l-am sunat pe unul dintre adjuncţii mei din Los Angeles (care nu semăna deloc cu Castleberry), cerându-i să afle până dimineaţă tot ce poate despre Joanna Gillespie şi Jack McKinstry. Acesta o ştia pe Joanna, o văzuse şi la televizor.

Când mi-a telefonat a doua zi, mi-a dat o groază de informaţii utile despre ei. Joanna era cea mai tenace dintre cei doi: suferind de diabet. cu o carieră care-i cerea multe sacrificii, trebuia să fie foarte tare ca să supravieţuiască. Afirmaţia lui Jack că ar fi cea mai bună violonistă din lume era adevărată, mi-a confirmat asistentul, iar pretenţia că ar fi *unică* nu era deloc o exagerare. Joanna Gillespie era unică în felul ei. Având un stil personal, inconfundabil. Avusese de recuperat o lungă perioadă de absenţă, cariera sa fiind întreruptă în perioada cât părinţii fuseseră bolnavi. Tot timpul m-am întrebat cu ce o avea Strode la mână. Dar nicio clipă nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut să-şi omoare părinţii. Nu-mi imaginam cum ar putea fi să ucizi

doi oameni atât de apropiaţi: cât curaj trebuie să fi avut! Mie. Cel puţin, mai bine de jumătate din echipajul lui *Buriy Girl* îmi era necunoscut.

Ce femeie extraordinară! Avea faţa prelungă, cu pomeţii puţin ieşiţi în afară şi ochii căprui. Nu se machia deloc. Purta haine de bună calitate, dar cred că le purta mai mult din decenţă, decât de dragul modei. Era inteligentă şi ştia să se menţină în poziţia în care ajunsese. Ţinuta ei, mersul şi modul cum vorbea păreau să transmită un mesaj clar: tu ai regulile tale. eu le am pe ale mele – să ne acceptăm reciproc aşa cum suntem. Avea acea înfăţişare uşor nepăsătoare, pe care şi-o permit numai cei înzestraţi cu calităţi speciale, aflaţi în vârful ierarhiei.

Orice s-ar fi întâmplat, ea rămânea Joanna Gillespie, cea mai bună violonistă. Unică. Această unicitate o făcea interesantă la fel ca şi modul fu care arăta că este conştientă de propria-i valoare. Nu eram singurul atras de ea, Jack îi dăduse târcoale în tot acest răstimp.

Jack McKinstry crmai mult sau mai puţin ceea ce părea a fi – un om privilegiat, fluşturatic. Lipsit de griji. Care putea fi simpatic sad antipatic dtipă cum dorea şi care îşi afişa farmecul atât timp cât considera că este necesar. Jack făcea parte din clanul McKinstry dar. Spre deosebire de ei, el nu lucra. Sau cel puţin nu lucrase până în momentul accidentului. Acum patru ani. Când aripa morţii atât de apropiate l-a făcut să-şi schimbe atitudinea. Jack ne povestise ce acuzaţii îi aducea Strode, pe care eu chiar le credeam. Jack McKinstry avea ceva din comportamentul unui şobolan încolţit. În ciuda discursurilor sale scânteietoarei siguranţei şi a stăpânirii de sine afişate. Probabil că nu avea deloc remuşcări că-şi ucisese prietenii ca să scape el.

Dar Jack şi Joanna nu se pricepeau să trateze cu oamenii de tipul lui A.J. Strode: am ştiut de vineri noaptea că va trebui ca eu să fiu acela care să găsească o soluţie la

problema noastră. Duminică dimineaţa, ştiam că pot conta pe Joanna, care înţelesese că este nevoie de o acţiune rapidă şi radicală, şi avea tăria să mă susţină. Jack era punctul slab al trioului nostru, dar nu puteam să facem nimic fără el.

Am luat micul dejun în camerele noastre. Apoi am aşteptat că Joanna să-şi facă un test de sânge. În sfârşit, au sosit toţi în camera mea şi am început să discutăm. Joanna nu s-a uitat o clipă la Jack, din punctul ei de vedere el nu exista, iar acesta abordase un aer indiferent.

— În primul rând. Am spus. Am nevoie de o diversiune, ceva care să îndepărteze paznicul din sala monitoarelor un timp suficient de lung pentru ca Jack să le defecteze – Jack, te rugasem să te gândeşti şi tu. Ai găsit vreo soluţie?

— Mă ajută cineva, întrebă acesta alene, sau eu organizez diversiunea şi tot eu defectez şi monitoarele?

— Bineînţeles că vei fi ajutat.

— Atunci va fi uşor, rânji el. Este suficient ca pe monitor să apari tu. Încercând să forţezi uşa de la dormitorul lui Strode.

Nu era rău. Reuşeam astfel să-l îndepărtăm pe paznic din sala monitoarelor şi. În acelaşi timp, îi dădeam lui Jack satisfacţia de a mă distribui în rolul spărgătorului care este prins.

— Foarte bine. Aşa vom face. Cât timp îţi trebuie?

— Nu pot aprecia până când nu văd reţeaua de fire. Tu. Oricum, line-l pe paznic cât poţi de mult.

Joanna se agita.

— Dar nu vom câştiga prea mult timp, vor aduce imediat un depanator.

— Este duminică, aminti Jack.

— Suntem în New York, nu în California, i-o întoarse Joanna, luând, în sfârşit, act de prezenţa lui.

— Cred că firma de securitate care a instalat

aparatura acordă asistentă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi nici rfii avem nevoie de prea mult timp, Joanna, numai atât cât să pătrundem în casă prin uşa pivniţei.

— Nu vrei să începi cu începutul? spuse Jo, zâmbind forţat.

Bine. Sunteţi de acord că nu putem intra în biroul lui Strode singuri? Ei bine, atunci trebuie să ni-l deschidă cineva: Castleberry. El este cel care ne poate introduce în clădire şi, de asemenea, ştie să umble la seif.

— Şi de ce, mă rog, ne-ar face Castleberry o asemenea favoare? De dragul nostru? întrebă Jack.

— Ce face astăzi Castleberry? Stă şi aşteaptă telefonul nostru, să-i spunem numele celui care-şi vinde acţiunile. Aşa şi facem; îl sunăm, îi comunicăm că ne-am hotărât şi-l rugăm să vină aici.

Joanna părea interesată, dar Jack râdea batjocoritor.

— Şi pe cine am ales? Poate pe Richard Bruce?

— Nu, pe Jack McKinstry. Îl vei suna pe Castleberry şi-i vei spune că tu eşti câştigătorul, iar eu şi Joanna plecăm.

— De ce Richard? întrebă Joanna.

— Deoarece Castleberry nu va veni dacă ştie că se întâlneşte cu toţi trei, din nou. Probabil că a lăsat paznicilor instrucţiuni să-l anunţe de îndată ce unul dintre noi pleacă cu bagaje cu tot. Aşa că noi doi o-ntindem şi Jack îl aşteaptă pe Castleberry.

— De ce tocmai Jack?

— Da, deceeu?

— Jack este cel mai bun de gură – îl poate îmbrobodi pe Castleberry. Jack, trebuie să fii foarte entuziasmat când vei vorbi cu el. Nu uita, eşti câştigătorul, spune-i orice – că am tras la sorţi, că am jucat cărţi, orice. Convinge-l că totul este aranjat şi că poate veni în siguranţă să încheiaţi afacerea. Qrezi că poţi face asta?

Jack ridică încet mâna şi pocni din degete.

— Şi apoi? întrebă Joanna. Noi doi ne întoarcem prin pivniţă?

— Da, dar nu te grăbi. Trebuie mai întâi să descuiem uşa prin interior şi apoi să aşteptăm până când Jack defectează sistemul de securitate. Până atunci nu putem intra din cauza controalelor electronico.

— Şi cum voi face treaba, dacă voi sunteţi deja plecaţi? protestă Jack. Am nevoie…

— În regulă, o luăm de la capăt. Pe rând. Mai întâi, eu şi Joanna ne facem bagajele. Apoi, voi doi mergeţi la bucătărie după cheie. Unul păzeşte şi celălalt ia cheia de la pivniţă. Toate cheile au etichete, dar poate dura câteva minute până o va găsi pe cea dorită, de aceea este nevoie să stea cineva de pază. O dată luată cheia, eu merg în aripa rezervată lui Strode şi simulez fonarea uşii de la dormitorul lui. Uşa descuiată este cea de la bibliotecă, nu-i aşa?

— Da, spuse Joanna.

— Aşa că mă voi ocupa de uşa de la dormitor. Paznicul mă vede pe monitor şi vine să mă oprească; Jack defectează sistemul de supraveghere şi Joanna descuie uşa de la pivniţă. Apoi, Joanna şi cu mine plecăm, pe rând. Şi atunci Jack îi telefonează lui Castleberry. Joanna se plimbă cu un taxi vreo cincisprezece – douăzeci de minute şi apoi ne întâlnim la poarta din spate, după ce rezolv o problemă.

— Ce problemă? întrebă Jack bănuitor.

— Mă duc în Times Square, la un magazin deschis permanent, să cumpăr trei cuţite.

— Qijife? întrebară amândoi într-un glas.

— Câte unul pentru fiecare – cele mai mari şi mai urâte pe care le găsesc. Cuţitele sunt necesare pentru a-l convinge pe Castleberry să coopereze. Ca să-l speriem trebuie să fim cât mai convingători, iar Castleberry nu ne va crea probleme dacă va fi convins că oricare dintre noi

este în stare să bage cuţitul în el, la cea mai mică provocare.

— Bine, în regulă.

Jack rânji din nou; îi plăcea ideea cu cuţitele.

Joanna râdea încetişor.

— Pur şi simplu nu mă văd în situaţia de a-l ameninţa pe Castleberry cu cuţitul; habar n-am cum se ţine un cuţit.

— Îţi voi arăta, nu-i mare lucru. Sincronizarea este cea mai importantă, i-am avertizat. Mă voi întoarce cât pot de repede, dar depanatorii sistemului de securitate vor fi aici înaintea mea. Jack, dă-le cât mai mult de lucru.

— Nicio problemă.

Nu-mi plăcea să-l aud spunând: *Nicio problemă*.

— Joanna, după ce ne întoarcem, ne strecurăm în biblioteca lui Strode şi aşteptăm acolo sosirea lui Castleberry.

Joanna confirmă, adăugând:

— Pentru că în camerele noastre va face curat menajera. Şi apoi îl vom obliga pe Castleberry să ne ducă la biroul lui Strode? Dar cum vom ieşi din casă fără să ne vadă paznicul?

— Nu mai contează dacă ne vede. Pe noi ne interesează Castlebeny; trebuie ca *el* să creadă că noi doi am plecat, dar, o dată venit, ne va găsi şi pe noi aici.

— Jack. Castleberry te poate duce în sala de conferinţe să întocmiţi actele – aşa că defectează şi reţeaua audio împreună cu cea video. Dar, oriunde vă veţi afla, să ai grijă să existe un telefon. Cheamă-ne imediat ce sunteţi singuri.

— Şi de aici începe partitura noastră. Ah, abia aştept! Bietul Castleberry! Crezi că aş putea să-i tai un deget sau două?

— Ţinia noastră nu-i Castleberry, zise Joanna tăios. Richant, Jack are un rol important în plan, ai încredere în el?

— Hei. Spuse Jack.

— Sunt sigur că se va descurca Foarte bine. Trebuie să fim uniţi. O ceartă e ultimul lucru de care avem nevoie.

— Nu-i asta problema, obiectă că Dacă Jack încearcă să se înţeleagă cu Castleberry, în timp ce noi doi aşteptăm în bibliotecă un apel telefonic care nu va veni niciodată?

Speram să nu se gândeasejţ la asta. M-am uitat la Jack care oftă.

— Jo, nu te condamn că judeci aşa: aseară intrasem în panică – mă înţelegi? Nu m-am putut stăpâni şi mi-am pierdut controlul. Ţie nu ţi se întâmplă niciodată, Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Am depăşit momentul şi sunt gata să fac orice.

Joanna nu părea convinsă de cele auzite.

— Cred că Jack a înţeles că Strode nu-şi va onora promisiunea făcută, şi singura căile de a obţine dovezile este să ni le luăm noi singuri, am spus.

— Da. Sigur c-am înţeles. Sunt băgat în treaba asta până peste cap şi am nevoie de voi doi.

Joanna acceptă explicaţia fără entuziasm.

— Când începem?

— Acum. În primul rând, facem bagajele. Jack. ar trebui să cauţi o ascunzătoare de unde să observi plecarea paznicului.

— Aşa-i, zise el şi plecă.

— Ai încredere în el?

Mi-am pus mâinile pe umerii ei, gândindu-mă la lucruri mai plăcute decât cursa pe care i-o pregăteam lui Castleberry.

— Îl cred că îi este frică. Nu poate trata cu Strode şi Castleberry de unul singur – are nevoie de noi. Şi apoi doar el se pricepe la instalaţii electrice.

Joanna mi-a adresat un zâmbet palid şi a plecat în cameră ci să-şi facă bagajul. A durat foarte puţin. Am coborât scările împreună; i-am dus jos valiza. Lăsând-o pe-

a mea sus. Apoi am admirat tablourile de pe pereţi, în timp ce Joanna şi Jack s-au dus după cheie. În câteva minute erau înapoi: Joanna avea cheia.

Eram gata. Am urcat spre dormitorul lui Strode şi m-am prefăcut că forţez intrarea. Nu a trecut mult timp şi am auzit paşi pe scări şi vocea paznicului care îmi spunea să plec din uşă.

Aveam un aer disperat.

— Domnul Strode mi-a lăsat nişte hârtii pe birou şi a plecat, dar a încuiat. Dacă tot sunteţi aici, mă puteţi ajuta să descui?

M-a refuzat, nu prea politicos. I-am oferit bani: a refuzat. Am ridicat suma; refuz. M-a luat de mână. Conducându-mă spre scări. M-am enervat şi am tras mâna înapoi, zicându-i vreo două; s-a enervat şi el. Am continuat să joc astfel până când am văzut luminiţa roşie de la camera de luat vederi stingându-se. Atunci i-am spus paznicului că voi pleca şi nu mă voi întoarce niciodată. Nu i-a părut rău.

Am lacul un mic ocol, să-mi iau valiza, şi am părăsit casa fără să adresez vreo vorbă cuiva. Paznicul de afară a fost prietenos; am trecut că vijelia pe lângă el, cu o figură mânioasă, aşa sigur îşi va aminti de plecarea mea.

Taxiul m-a lăsat în faţa unui magazin din Times Squarc: i-am dat şoferului o bancnotă de cincizeci şi i-am promis încă una. Dacă mă aşteaptă, în magazin am descoperit că, din păcate, cele mai înfricoşătoare cuţite erau cam incomode şi nu puteau fi ţinute în buzunar, fiind mari. Oricum şi celelalte arătau destul de înspăimântător. Am cumpărat tivi modele diferite – cu mâner sidefat pentru Joanna, din piele pentru mine şi din plastic roz, pentru Jack.

M-am urcat în taxi şi, în câteva minute, mă întâlneam cu Joanna care mă aştepta, aşezată pe geamantanul său. Aproape de poarta de serviciu a lui Strode.

— O jumătate de oră, mi-a spus imediat ce m-a văzut. Dar din fericire controlul electronic tot nu funcţionează.

Am intrat pe poartă cu cele două valize. Joanna mă conduse spre uşa pivniţei; camera de luat vederi nu funcţiona. Am intrat: înăuntru era răcoare şi totul strălucea de curăţenie. Aici am văzut o masă. Două scaune şi patru sau cinci rafturi. Am lăsat jos valizele şi am strâns-o în braţe pe Joanna; simţeam nevoia să-mi în care bateriile pentru ceea ce ne aştepta.

— Trebuie să fim foarte atenţi, am avertizat-o. Camerele nu funcţionează, dar riscăm să ne întâlnim cu cineva din personalul casei.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în aripa rezervată lui Strode? Dar. Continuă tot ea. Nu. Acolo sigur mai întâlnim pe cineva. Va trebui să încercăm pe scara principală. Ce facem cu valizele?

— Le lăsăm aici. A… Uite cuţitul tău.

A încercat să-l manevreze, mai întâi cu tăişul în jos, apoi cu el în sus.

— Cum e mai bine?

— Cu tăişul în sus.

După ce s-a obişnuit cu el, am urcat la etajul întâi. Nu se auzea niciun fel de zgomot, aşa că am folosit scara principală pentru a ajunge în aripa rezervată. Ne-am strecurat în bibliotecă fără probleme. Acum nu aveam altceva de făcut decât să aşteptăm: totul depindea de Jack.

După o lungă perioadă de timp, sună telefonul. Jack se făcea că vorbeşte cu camerista, cerându-i să aducă în sala de conferinţe o casetă cu hârtii. Acesta era semnalul.

În momentul în care ne văzu intrând. Castleberry se strâmbă ca un actor prost într-o scenă dintr-un film de groază. Foarte bine; dacă se speria aşa repede, atunci treaba era uşoară.

Castleberry se ridieft în picioare, dar l-am împins la loc pe scaun. Joanna avea cuţitul în mână şi l-am scos şi eu

pe al meu. ca să-l vadă. Castleberry îşi mişca gura, incapabil să scoată un sunet, şi apoi. Dintr-o dală, se făcu mic. Nu ştiu cum era posibil, dar mi se părea că se împuţinează. În timp ce mă uitam la el.

— Unde-i cuţitul meu? întrebă Jack.

I l-am dat. Castleberry se făcu şi mai mic.

— Castleberry, înţelegi ce se întâmplă? Înţelegi că refuzăm să acceptăm condiţiile lui Strode?

— Roz? spuse Jack privindu-şi cuţitul. Mi-ai adus un cuţit raz?

— Răspunde-mi, Castleberry.

Dădu din cap de câteva ori şi se bâlbâi.

— Ce-ce-aveţi de gând să faceţi?

— Ei bine, asta depinde de tine, nu-i aşa? Dacă ne ajuţi, nu-ţi facem nimic, dar dacă nu ne ajuţi…

Joanna se aşează în spatele lui Castleberry şi plimbă lama cuţitului pe gâtul lui.

— O, Casucberry ne va ajuta, susură ea, nu-i aşa? Doar ştii cum procedăm cu oamenii care refuză.

Acesta mormăi ceva. Fiind prea speriat ca să se mişte, cu ochii aţintiţi pe cuţitul Joannei.

— Ceea ce dorim noi de la tine este să ne dai originalele dovezilor pe care tu şi cu Strode le-aţi strâns împotriva noastră. Atâta tot. Ele se află în biroul lui Strode, nu-i aşa?

— Imposibil, chiţăi. Domnul Strode m-ar ucide.

— Şi de la noi, ce crezi că te aşteaptă? Am spus rar. Nu înţelegi? Singura cale ca să scapi cu viaţă este să ne dai ceea ce-ţi cerem.

Castleberry oftă adânc Jack se juca cu cuţitul şi rânjea.

— Ştiu ce avem de făcut; hai să-i scoatem pantofii şi ciorapii.

Jack pusese punctul pe i. Castleberry ţipă şi-şi trase picioarele sub scaun.

— Dovezile. Castleberry, unde sunt dovezile? întrebă Joanna.

Acesta deschise gura de mai multe ori până când reuşi să articuleze:

— În seiful domnului Strode.

— Îl poţi deschide?

Incapabil să vorbească, dădu afirmativ din cap. Arăta îngrozitor. Jack m-a ajutat să-l ridic în picioare, dar oricine îşi putea da seama imediat că, totuşi ceva nu este în regulă cu el.

— Haide, omule, vino-ţi în fire. Dacă-şi dă seama cineva de ceea ce se petrece, te duci diseară acasă fără degeţele, aşa că revino-ţi repede, camarade. Jack subliniatele spuse plimbând lama cuţitului pe obrazul lui Castleberry; se distra de minune.

Castleberry făcu un efort şi reuşi să pară mai puţin speriat decât era; tot nu arăta prea grozav, dar mergea. Joanna ne conducea, iar eu şi Jack îl susţineam pe Castleberry. În camera monitoarelor un depanator lucra de zor; într-adevăr, firma care asigura securitatea fusese foarte promptă. Paznicii au rămas surprinşi să ne vadă şi pe mine şi pe Joanna ieşind din casă, după ce ne zăriseră plecând.

N-am dat nicio explicaţie.

Castleberry conducea maşina. Împreună cu el am intrat în clădire şi am urcat în biroul lui Strode. Seiful era accesibil numai din cabinetul particular al lui Strode şi avea, aproape, dimensiunile unei cameie. Mâinile lui Castleberry tremurau, dar reuşi să închidă sistemele de alarmă şi să deschidă uşa. Jack era ud de transpiraţie şi Joanna respira agitat. L-am împins înăuntru pe Castleberry şi i-am cerut dovezile.

Erau toate acolo: rapoartele detectivului. Scrisoarea lui Harry Rankin către soţia sa. Declaraţia lui Estelle Rankin. Precum şi numele şi adresa ei actuală; locuia în

Oregon. Am strecurat în buzunar hârtiuţa cu adresa şi am întrebat:

— Sunteţi mulţumiţi?”

— Da, spuse Joanna răsfoind dosarul.

— Da. Este tot aici. Confirmă şi Jack.

— Atunci. Hai să le dăm foc…

Am căutat un coş de gunoi din metal. Am pus în el cele trei dosare şi le-am dat foc. După ce au ars. Jack a luat coşul şi l-a dus la baie să sprele cenuşa, ştiind că resturile carbonizate pot fi citite.

Castleberry ne privea fix.

— Tot nu veţi scăpa, murmură el. Ce vă face să credeţi că veţi scăpa?

Începuse să-i revină curajul.

— Gata, am scăpat deja, fredona Jack.

M-am uitat la Joanna care mi-a adresat primul zâmbet sincer, deschis, din toată inima. Radia.

— Richard, am reuşit, spuse ea. Bucuroasă. Ne-ai salvat.

Tocmai voiam s-o strâng în braţe când Jack îmi întinse mâna zicând:

— Bate palma. Richard bătrâne. Îţi rămân dator. Oricând ai nevoie de ceva – *oricând* – sunt la dispoziţia ta.

Cel mai ciudat lucru era că-l credeam.

— Sunt liber să plec? întrebă Castleberry.

— În niciun caz. Ai putea să suni imediat la poliţie, să ne reclami. Răpire, jaf, ameninţare cu arma. Gândeşte-te puţin, Castleberry, poliţia va întreba de ce erau aşa de importante dosarele pentru noi şi, ca să le răspunzi, ar trebui să le spui de *conţinutul* dosarelor. Atunci. Patronul tău ar putea fi acuzat de tăinuire de probe. Crezi că i-ar plăcea asta?

— Deci, ce aveţi de gând cu mine?

— Rolul tău nu s-a terminat, mai avem o sarcină pentru tine.

— Da? Ce? făcu Jack intrigat.

În loc să-i răspund, m-am întors către Joanna.

— Vineri noaptea, ai repetat întruna că avem nevoie de probe împotriva lui Strode, că numai aşa putem scăpa de el.

— Da, spuse Jo, înţelegând.

Am zâmbit, arătând spre seif.

— Şmechenile, zâmbi Jack. Şmecherule!

— Jack. Tu nu ai înţeles niciodată că weekend-ul acesta… se poate repeta. Să luăm, de exemplu, cazul tău. Pilotul – Billy îl cheamă? Ai distrus declaraţia lui, dar nu l-ai distrus pe Billy. Atât timp cât Strode îl are la mână, nu eşti în siguranţă. Înţelegi *acum*?

Jack îşi subţic buzele şi nu răspunse.

— Ai trei posibilităţi, am continuat. Prima – îl poţi ucide pe Billy.

— Să ucid? Ţi-am spus doar că nu sunt vinovat de accidentul elicopterului! răspunse acesta morocănos.

— Bineînţeles că nu, am şuierat eu. Pentru Dumnezeu. Încetează cu jocul ăsta stupid. A doua soluţie este să-l ucizi pe Strode.

Castleberry se crispă.

— Ai luat-o razna. Richard. Să-l ucid pe Strode? Ai înnebunit?

— Termină cu ipocrizia Jack. Tu ai fost primul care a sugerat să-l ucidem – făcând pe îngrozitul când am luat-o în serios. Dar există o a treia soluţie, mai bună.

— Oh, te rog, spune-o! Sunt nerăbdător!

— Nu cred că noi trei suntem singurii pe care Strode i-a şantajat vreodată. Seiful cred că este plin cu dosare, asemănătoare celor pe care de-abia le-am ars. Trebuie să ne autoservim. Dacă Strode deţine dovezi şi despre alte persoane, şi o putem dovedi, atunci Strode e la mâna noastră. Şi cine ştie ce mai putem găsi? Avem la dispoziţie o adevărată comoară.

Spre surprinderea noastră. Myron Castleberry. Cel-Fără-de-Teamă, reacţionă imediat. Se lupta să închidă uşa grea de la seif, când Jack se repezi şi-l împinse cât colo.

— Năzdrăvanule! Vrei să te pun la colţ o oră?

Dar treaba era gravă. Am scos cuţitul şi m-am apropiat de Castleberry. Brusc, i-am zgâriat bărbia, ţinând lama astfel încât să vadă picăturile de sânge.

— Ţi-ai închipuit cumva, am spus plin de mânie, ai crezul că te voi lăsa să-mi stai în cale? Te crezi important? Eşti un nimic. Castleberry. ai doar o valoare de moment. Dacă vrei să scapi cu bine din treaba asta, vei face tot ceea ce ţi se spune. Clar?

În birou se aşternu tăcerea. Apoi Castleberry vorbi apăsat:

— Voi face tot ceea ce spui. Nu am chef să mor pentru Strode.

Surpriză.

— Atunci adu' dosarele din seif. Ştii ce ne trebuie.

Jack se uita la mine plin de uimire.

— Îl voi… supraveghea, zise şi intră în birou după Castleberry.

Joanna mă observa cu atenţie.

— Foarte interesant. Se aşează pe colţul mesei. Spune-mi ceva. Asta urmăreai de fapt. Nu-i aşa. Richard? Toate planurile, toate căutările, totul, pentru ca tu să poţi avea acces la seiful lui Strode. Distrugerea dovezilor cu care ne ameninţa era un obiectiv minor. Seiful reprezenta ţinta ta.

Existau momente când minciuna chiar nu mai ţinea, iar acesta era unul dintre cele.

— Mă ierţi?

Ochii Joannei scânteiară.

— Suntem pe cale de a scăpa definitiv de Strode, datorită ţie, şi tu-mi ceri iertare. Bineînţeles că da. Richard. Te iert. Râse. Dar te rog un singur lucru: să nu te superi niciodată *pe mine*.

— Niciodată, i-am promis.

Jack şi Casticbenry ieşiră imediat, cu braţele pline de dosare.

— Astea sunt cele mai valoroase, spuse Jack, punându-le pe biroul lui Strode.

Din momentul când realizase că nu ne poate opri. Castlebeny se hotărâse să fie cât mai cooperant.

— Începeţi cu ăsta, zise, întinzându-mi un dosar. Acest om este un consilier care şi-a făcut un obicei din a delapida bani din conturile clienţilor. Domnul Strode l-a descoperii şi l-a obligat să investească banii clienţilor săi în diverse întreprinderi – după cum dictau interesele lui Strode. Bineînţeles.

— E marfă bună şi de calitate aici, spuse Jack. Hai să le împărţim între noi…

Ne-am tras scaunele lângă birou şi am împărţit dosarele. Citeam şi îi puneam întrebări lui Castleberry, la care acesta se părea că răspunde cu sinceritate.

Ţ Cercetările lui Strode merseseră până departe. Avea adunate materiale despre oameni de afaceri, politicieni – din Washington şi New York – bărbaţi şi femei, membri în diferite comitete sau angajaţi în diverse proiecte speciale, care aveau o oarecare legătură cu proprietăţile lui Strode.

— Mamă! exclamă Jack la un moment dat. Mă gândesc să intrăm şi noi în afaceri! Compania Şantajiştilor – am face o avere! Ce ziceţi?

— Taci şi citeşte Jack. Spuse Joanna.

Am citit şi am făcut sclecţii: am alcătuit o listă cu numele celor ale căror dosare le-am puica folosi împotriva lui Strode. Eram gata să trec peste dosarul unui baschetbalist profesionist, cu legături în lumea interlopă, când Castleberry mă opri.

— Vă sugerez să-l citiţi şi să-l reţineţi. Tatăl lui este membru în consiliul de conducere al Sistemului Federal de

Rezerve.

Aha. Unul dintre cei şapte oameni care controlau piaţa naţională de credit. Strode se folosea de fiu. ca să ajungă la tată.

— Îl voi reţine cu siguranţă. Mulţumesc.

Se uită la mine cu viclenie.

— Poate că nu sunt chiar aşa lipsit de valoare?

Mă gândeam că eu îi aruncasem asta în faţă.

— Am greşit, ai talente ascunse. Castleberry.

Acesta era satisfăcut. Se lisă pe spate în scaun şi chiar zâmbi.

Omul era un linguşitor înnăscut. În loc să se gândească cum să ne predea poliţiei sau lui Strode. El era preocupai să ne convingă că îl apreciasem greşit, că era şi el o persoană importantă.

Joanna începuse să dea semne de oboseală, aşa că am întrebat-o dacă se simte bine.

— Da. Dar este ora Irei şi ar trebui să mănânc ceva.

— Oh, Dumnezeule! Iartă-mă. Joanna. Am uitat, pur şi simplu. M-am uitat pe listă. Avem douăzeci de nume.

— Cred că ajunge. Castleberry, Strode va răspunde la telefon înainte de ora nouă seara?

— Da. Domnul Strode aşteaptă telefonul meu în orice moment al după-amiezii: s-a gândit că este posibil să ajungeţi până atunci la o concluzie.

Ei, nu greşise prea mult.

Deci intrăm în faza finală. L-am luat pe Castleberry cu noi şi am mers într-o autogară, unde am împărţit în trei casete dosarele lui Strode; fiecare a luat o cheie. Apoi am cumpărat plicuri şi timbre şi am expediat cheiţele pe adresele noastre. Am mers la restaurant, am mâncat şi am pus la cale planul după-amiezii.

Era riscant să ne întoarcem, eu şi Joanna, împreună cu Jack şi Castleberry. Deoarece Strode ar putea întreba. Înainte să vină. Cine se află în casă. De asemenea, riscam

şi dacă nu ne duceam, fiindcă era posibil ca Jack să nu-l poată domina singur pe Castleberry. L-am făcut pe Castleberry să înţeleagă că dacă se întâmplă ceva, va avea de-a face cu mine. Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să-l conving.

Castleberry urma să-l sune pe Strode, spunându-i că Jack este câştigătorul şi că îl aşteaptă să încheie afacerea. El ne destăinuise că Strode se afla într-un apartament la câteva străzi distanţă de casă. Aşa că nu-i va lua mult timp să vină. Joanna şi cu mine îl puteam aştepta vizavi, până îl vedeam sosind. Apoi, încheiam toată povestea asta.

Joanna îşi revenea văzând cu ochii şi de asemenea, Castleberry începea să-şi revină, intrând în atmosferă; speram că nu-şi face iluzii să vină să lucreze pentru mine. Jack râdea şi glumea tot timpul, comportându-se ca un condamnat la moarte care fusese graţiat în ultimul minut. În ceea ce mă privea, eram relaxat. Fiecare în felul lui era pregătit pentru final.

Se făcuse aproape ora cinci, când Joanna şi cu mine ne ocuparăm locurile, vizavi de casa lui Strode. Peste vreo patruzeci şi cinci de minute apăru Strode, însoţit numai de şofer. Am traversat strada. Întrebându-l pe portar dacă şeful se întorsese şi acesta ne lăsă să intrăm. Paznicul din curte nu păru surprins că ne vede; ne spuse că erau toţi în sala de conferinţe.

Toţi? Strode şi Castleberry şi Jack? Nu-mi mirosea a bine şi, în faţa uşii, am oprit-o pe Joanna să apese pe clanţă.

Dar era prea târziu. Uşa se deschise şi îl văzurăm pe Strode, zâmbind triumfător.

— Intraţi, intraţi. Vă aşteptam. Nu fugi, Jo, nu ai unde.

— Nici nu mă gândeam, spuse aceasta pe un ton glacial şi păşi înăuntru.

Am urmat-o şi m-am trezit în faţa a trei bărbaţi pe

care nu-i mai văzusem până atunci – înalţi, masivi, evident gorile, şi bineînţeles înarmaţi. Erau acolo Castleberry şi Jack, care stătea pe un scaun la masa de conferinţe. M-am dus către el, fixându-l, fără un cuvânt.

— Nu te uita aşa la mine, omule! Gorilele erau deja în casă când eu şi Castleberry am sosit. Ce puteam face?

— Amândoi au cuţite, spuse repede Castleberry. Unul ne-a luat cuţitele şi le-a pus 7 ntr-un sertar al mesei, atingând numai lama; am observat că era acolo şi cuţitul lui Jack. Gorila a încuiat şi i-a dat cheia lili Strode.

Castleberry era supărat.

— Mi-aţi promis că nu-i veţi întâlni! îi spuse lui Strode.

— Nu credeam că va fi nevoie; m-am aşteptat să încerce să facă lotuşi ceva, dar nicio clipă nu m-am gândit că vor ajunge la seiful meu. Se întoarse spre mine.

— Oamenii mei au venit aici când voi eraţi ocupaţi să mă furaţi. Castleberry a avut timp să-mi spună ce puneţi la cale. Am stat mult de vorbă, în timp ce voi mă aşteptaţi acolo, peste drum.

Am arătat spre camera video.

— Vreau s-o opreşti. Şi microfoanele.

— Nu funcţionează, zise Strode. Ai uitat ce-aţi făcut cu sistemul de securitate?

— Nu. Însă nu am uitat că l-am văzut pe depanator, va trebui să opreşti funcţionarea camerei şi a microfoanelor.

Strode era enervat.

— Luminiţa roşie de la cameră…

— Ştiu, ştiu, camera poate să funcţioneze chiar dacă este stinsă.

Strode dădu un ordin. Am aşteptat până când omul de pază veni cu o trusă de scule şi demontă camera video şi comutatorul.

Jack se duse să se *uite*.

— Aici? Aici se află microfonul?

— Paznicul se uita la Strode, dar acesta nu-i dădea nicio atenţie.

— Da, foloseşte liniile de curent. Microfoanele cu baterii nu sunt bune, trebuie să fie înlocuite zilnic. Scoase un microfon-emiţător. Cât unghia degetului cel mic.

— Câte sunt necesare pentru o cameră de dimensiunile astea?

— Numai unul. Ăsta.

Paznicul jură pe ce avea mai sfânt că nu mai erau şi altele. Îşi adună sculele şi plecă.

— Sunteţi mulţumiţi? întrebă Strode.

Luarăm loc la masa de conferinţe, mai puţin cei trei gealaţi. Unul stătea în spatele lui Şifode. al doilea în spatele meu, iar al treilea lângă uşă.

— Acum să vedem ce se întâmplă cu cei care fură de la mine, spuse Strode. Bruce, crezi că vei scăpa aşa uşor?

— Nu văd cum ne vei opri. În fond, avem dosarele – bănuiesc că ştii despre ctişete şi chei. Te putem trimite la închisoare pe viaţă, dacă vrem. *Pe v wtf*. Strode, şi aşa vom face dacă vei mai încerca vreexiată să ne ameninţi cu ceva

— Dacă eu merg la închisoare, mergeţi şi voi cu mine.

— Bineînţeles. Reciproca este şi ca valabilă. Hai să facem un târg. Strode, nimeni nu-l ameninţă pe celălalt fără să pună în pericol propria-i situaţie.

Strode se uită la Jack.

— Dă-mi pe unul dintre ei.

— Ce? strigă Jack.

— Hai s-o rezolvăm între noi doi Bruce, continuă Strode. Pot să-ţi fiu un aliat puternic – în loc să ne pândim reciproc mişcările. Dă-mi-l pe Jack, sau pe Jo. Mi-e indiferent care.

— Richard, strigă Jack protestând.

— Nici gând. Şi să vreau, nu pot face asta; am

împărţit dosarele între noi. Astfel niciunul nu-i poate trăda pe ceilalţi doi.

— Aha, de asta ai insistat să fie trei cuşete, spuse Joanna. Isteţ.

Speram să fi înţeles că nu ea era persoana în care nu aveam încredere.

— Ce vrei? mă întrebă Strode. Trebuie să vrei ceva, toţi vor. Hai să facem o afacere, Bruce.

Am scos lista cu numele celor ale căror dosare le aveam şi am început să citesc:

— Harrison Casey, Margaret Kurian. John W. Streiber, Michael…

— Bine, bine, mârâi Strode, am înţeles. Acum ascultaţi-mă şi fiţi foarte atenţi. Totul a început ca orice afacere – voiam să cumpăr acţiuni *House of Glass* şi nu conta ale cui erau. Fiecare aţi avut o şansă. Dar totul s-a transformat într-o competiţie afurisită, gen *care dintre noi este mai* fcire. Nu-mi place, nu-mi place deloc. Aşa că vă voi spune ce-am făcut.

— Sirode…

— Ascultă-mă. După ce ara vorbit cu Castleberry, i-am telefonat avocatului şi i-am zis că am motive să cred că trei oameni. Richard Binec, Joanna Gillespie şi Jack McKinstry vor să mă ucidă. I-am spus că sunt convins că o mai făcuseră până acum şi n-ar ezita să ucidă din nou. Mai ales căci cred că i-am demascat. I-am spus că dacă nu-l voi mai suna până la miezul nopţii, să anunţe poliţia.

— Ce ridicol, bombăni Jack dezgustat, nimeni n-a încercat să te ucidă.

Strode îl ignoră şi continuă.

— Acum, este un alt joc. Putem uita că Joşi-a ucis părinţii, că Jack a ucis patru oameni într-un accident de elicopter şi putem uita şi de soartă crudă a echipajului de pe *Burly Girl*. Toate astea apaugin trecutului. Noua acuzaţie este tentativă de crimă, mai precis tentativă de

crimă asupra mea, A.J. Strode. Drept dovadă am trei cuţite – în sertarul de aici – cu amprentele voastre pe ele. Aţi înţeles? *Amprentele voasuv*. Şi, la miezul nopţii, avocatul meu va anunţa poliţia.

Joanna îmi aruncă o privire neliniştită. Jack era şocat. M-am uitat la ceas; şapte şi douăzeci.

Strode se lăsă pe spate în scaun, rânjind.

— Ei, ce spuneţi?

Z

PARTEA A TREIA POLIŢIŞTII (ANCHETA) V

Detectivul-sergent Marian Larch se strecura cu greu prin traficul nopţii. Orice eveniment care intervenea şi-i întrerupea timpul de odihnă, o irita la culme; dar când era vorba despre omucidere. Îşi impunea să-şi păstreze imaginea oficială. Acum era vorba de *un ştab* şi căpitanul o avertizase: *Fii foarte atentă*!

Marian Larch se mutase de curând într-un apartament nou; toată ziua aranjaselucrurile prin dulapuri, cărţile în rafturi, şi era obosită. Dar fărădelegile oamenilor nu se opreau niciodată şi nici nu ţineau cont de problemele ei. Aşa încât se întorcea la slujbă cu câteva zile mai devreme decât plănuise. Un incendiu premeditat şi o crimă prin înjunghiere avuseseră loc în acelaşi timp şi în acelaşi loc. Era vreo legătură între ele? Avea numele şi adresa, cineva numit A.J. Strode de pe Park Avenue. Paică maşina un pic mai departe şi se întoarse pe jos la vilă în faţa căreia staţionau echipajele poliţiei şi o ambulanţă. Agenţii în uniformă aveau sarcina să ţină la distanţă eventualii gură-cască. Dar aceştia întârziau să apară: în acest cartier fiecare îşi vedea de treaba lui.

Sau poate pentru că era duminică, la miezul nopţii. Marian arătă poliţistului de la poartă insigna şi întrebă dacă venise colaboratorul ei. Da. Venise. Imediat ce intră în clădire, simţi miros de fum. Incendiul se limitase la o

singură cameră mică. Aflată lângă holul de la intrare, şi pompierii plecaseră deja. Îşi acoperi gura şi nasul cu mâna şi aruncă o privire înăuntru; părea să fie o cameră de monitorizare sau ceva asemănător.

— Pe unde ai umblat? Tipul de la Laboratorul Criminalistic a vrut să ia cadavrul, dar i-am spus să aştepte până când vii tu.

Era Ivan Malecki. Colegul ci cu care lucra de vreo doi ani.

— Vrei să te uiţi un pic în jur? E cam afumat.

— Prefer să mă uit la cadavru. Unde este?

— Într-un birou la etaj. Hai să mergem.

— Ce-ai aflat până acum?

— Decedatul, Andrew Jonathan Strode, mare întreprinzător şi om de afaceri, deţinea integral sau parţial câteva companii. Când s-a comis crima, în casă se aflau patru servitori, trei gorile, doi paznici, trei invitaţi şi asistentul lui. Cei Uei…

— O secundă. Spui că se aflau *cinci oameni de pază în* această casă… Şi totuşi a fost ucis?

— Mă rog, în fine, unul era afară, dar erau cinci într-adevăr. Unul dintre ei a găsit cadavrul. Ivan începu să urce scările. Nu sunt semne de efracţie. Un om păzeşte în permanenţă la intrarea din faţă, iar cea din spate este controlată electronic. Servitorii şi paznicii nu par să fie implicaţi. Cei trei oaspeţi îl urau pe Strode. După cum declară Castleberry – asistentul acestuia. Cu ei n-am stat de vorbă încă. Castleberry este singurul care suferă de pe urma celor întâmplate, pe când cei trei zâmbesc şi beau liniştiţi.

— Crezi că unul dintre ei l-a înjunghiat pe Strode?

Ivan rânji acru.

— Mai ceva de-atât. Îţi vine să crezi că este înjunghiat cu *trei* cuţite?

Marian se opri în loc.

— Trei cuţite!?

Ivan nu comentă, deschise o uşă şi o pofti înăuntru. Camera în care au intrat era un fel de birou sau bibliotecă, înţesată cu oameni de la Laboratorul Criminalistic. În mijloc. Întins pe podea, cadavrul unui om de vreo şaizeci de ani. Şi aşa cum spusese poliţistul, nu unul, ci trei pumnale erau înfipte în pieptul său.

Ce priveliţte cumplită! Arăta de parcă încercase cineva să-l ţintuiască la podea, asigurându-se că nu se va mai ridica vreodată. Era mult mai greu decât se credea să înjunghii un om în inimă, inima fiind înconjurată de un strat protector de muşchi puternici. Dar de ce criminalul a izbit cu trei pumnale, până când şi-a atins ţelul. În loc să lovească de mai multe ori cu acelaşi pumnal?

— În fine, sergent, mă bucur că te-ai hotărât să vii, i se adresă un tip cu figură asiatică, în timp ce studia cadavrul. Vrei să arunci o privire rapidă prin jur? Eu o să plec.

— Bună. Doctore Wu, zise Marian şi se aşează pe vine lângă el. Poţi să-mi spui ceva în plus. Faţă de ceea ce se vede?

— Nu pot preciza care dintre cuţite l-a ucis, dacă asta te interesează. A murit eu aproape o oră în urmă; rigiditatea s-a instalat îndată ce am ajuns aici.

Marian examină mânerele celor trei cuţite.

— Aţi găsit amprente?

Doctorul Wu scutură capul.

— Niciuna.

Marian se uită la Ivan

— Ale cui sunt cuţitele?

— Ale celor trei oaspeţi, fiecare avea câte unul. Asta miroase a complot.

— Tot ce se poate. Marian se uită din nou la ceea ce fusese <ţdată A.J. Strode. Era îmbrăcat în pijama de mătase de culoarea piersicii şi desculţ. Se ridică în

picioare şi arătă spre uşă, alta decât cea pe care intrase.

— Unde se ajunge pe acolo?, în vestiar, răspunse Ivan, sunt mai multe camere aflate în legătură. Evident se pregătea de culeare şi a venit aici să ia ceva. Iar criminalii îl aşteptau.

Marian şi spuse doctorului Wu că poate să ia cadavrul. Intră în vestiar şi apoi în baia alăturată, oprindu-se în dormitor. În cealaltă parte se mai aflau încă un vestiar şi o baie care păreau nefolosite.

— Nu există o doamnă Strode? îl întrebă pe Ivan.

— Nu ştiu încă. Ai văzut destul? Hai să mergem să stăm de vorbă cu oamenii. Există la parter o sală de conferinţe, dacă închidem uşa nu se simte mirosul de fum.

— Ce ştii despre incendiu?

Părăsiră dormitorul şi începură să coboare scările.

— Se poate să fi fost o diversiune. Sau să fi avut drept scop scoaterea din funcţiune a monitoarelor. Trebuie să mai cercetăm. Ivan îi arătă o cameră de luat vederi montată pe perete.

În sala de conferinţe erau doi bărbaţi supravegheaţi de un poliţist. Cei doi nu-şi vorbeau. Unul stătea la masă cu capul sprijinit în mâini, părând dărâmat. Era îmbrăcat într-un costum obişnuit, având cămaşa şi faţa pătate şi funingine. Celălalt stătea în picioare la fereastră. Marian îi remarcă hainele şi ţinuta elegantă: arăta bine, chiar şi cele trei-patru şuviţe grizonante care îi apăruseră pe la tâmple îi plăceau. Cei doi priviră cu interes apariţia detectivilor.

Marian preluă conducerea.

— Eu sunt sergent Larch şi acesta este colegul meu. Sergent Malecki. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Richard Bruce. A răspuns bărbatul elegant. Sergent, ai idee cât vom mai sta aici? Am venit în calitate de invitat şi tocmai eram pe punctul de a pleca, dar a început toată povestea asta. Durează mult?

— Da, spuse Marian. Investigăm o crimă, domnule

Bruce.

— Acesta este domnul Castleberry, începu Ivan arătând spre omul de lânţă uşă, care făcu un efort să ridice fruntea să salute.

— Înţeleg că nu vă puteţi grăbi, sergent, făcu Richard, dar noi eram ca şi plecaţi când s-a întâmplat totul şi nu cred că vă putem ajuta cu ceva.

— Voi? Toţi trei?

— Nu, eu şi Joanna. Despre McKinstry nu ştiu ce să vă spun.

Marian îşi scoase un carnet şi se aşează la masă.

— Spune şi-mi, vă rog, numele întreg al persoanelor.

— Joanna Gillespie. Jack McKinstry.

Marian reacţionă imediat:

— Joanna Gillespie? Violonista?

Ivan nu reacţionă. Richard Bruce confirmă în locul lui".

— Dacă am fi plecat cu cinci minute mai devreme, nu ne-aţi mai fi găsit aici. Niciunul dintre noi nu ştie ce s-a întâmplat, continuă Richard. V-aş fi recunoscător dacă ne-aţi lua nouă declaraţiile mai întâi, astfel încât să putem pleca.

Marian îl fixa cu privirea.

— Domnule Bruce, sper să înţelegeţi că nu sunteţi un simplu martor. Unul dintre cele trei cuţite vă aparţine, nu-i aşa?

Castleberry mormăi ceva.

— Sergent Larch. Cele trei cuţite erau încuiate în acel sertar – domnule. Vă rog, puteţi să vă daţi puţin mai la stânga?

Poliţistul se mişcă. În spatele lui se vedea un sertar deschis.

— Deci cuţitele erau încuiate în acest sertar. Strode le încuiase acolo în cursul serii şi tot el avea cheia. Oricine putea să-l spargă şi să le ia.

— Inclusiv dumneavoastră, spuse Ivan şi se duse să arunce o privire. Sertarul a fost forţat cu o şurubelniţă, urmele lăsate sunt prea mici ca să fie vorba de o rangă.

— Când mergeţi în vizită. Întotdeauna luaţi un cuţit cu dumneavoastră? întrebă Marian.

— Cele trei cuţite au fost cumpărate în dimineaţa aceasta. Aveam motive să credem că suntem în pericol aici.

— Oh, da? Ce motive? întrebă Ivan.

— Este greu de explicat. Trebuia ca weekend-ul acesta să fie punctul final al unei lungi perioade conflictuale dintre Strode, pe de o parte, şi Joanna Gillespie. Jack McKinstry şi eu, pe de alta. Niciunul dintre noi nu-l iubea pe Strode şi nu ne făcea plăcere să stăm în casa asta, dar eram obligaţi s-o facem, până se perfectă o tranzacţie cu nişte acţiuni – v-am expus esenţa conflictului. În această seară am vândut acţiunile mele lui Strode şi ne pregăteam să plecăm, când a izbucnit incendiul. Apoi, paznicii l-au găsit pe Strode, mort.

— În timpul incendiului?

— Aparent, da.

Marian se uită la celălalt bărbat.

— Domnule Castleberry? Aveţi altă părere?

Asistentul lui Strode arăta prost: era pământiu la faţă şi dărâmat de tot.

— Cred că da. O dată ce a izbucnit incendiul, atenţia tuturor s-a îndreptat spre camera monitoarelor, iar câţiva dintre noi am încercat să-l oprim.

— Cine anume?

— Paznicii din casă, eu şi câţiva oameni din corpul de gardă – poate chiar cei trei. Nimeni nu mai ţinea cont în clipele acelea.

— Unde eraţi când a izbucnit incendiul?

— Aici. Trebuia să-l sun pe avocatul domnului Strode, să-l anunţ să nu… Să nu facă… Tocmai verificam actele de

vânzare-cumpărare ale acţiunilor când a izbucnit incendiul.

— Eraţi singur?

— Da.

— Dar dumneavoastră, domnule Bruce, unde vă aflaţi?

— În sala de proiecţie, aşteptând-o pe Joanna. Se întorsese în camera ei; avea ceva de făcut înainte să plecăm.

— Eraţi singur?

— Din păcate. Ah, numai o clipă, am rugat o servitoare să ne aducă valizele. S-ar putea să-şi amintească ea că m-a văzut acolo.

— Unde era domnul McKinstry?

— Dumnezeu ştie.

— Probabil în camera lui, sugeră Castleberry.

— Deci niciunul dintre voi nu ale alibi, comentă Ivan. Oricare ar fi putut declanşa incendiul, ca apoi să se strecoare la etaj şi să-l ucidă pe Strode.

Castleberry era îngrozit.

— Nu-i posibil să mă suspectaţi de uciderea domnului Strode! Cum puteţi să vă gândiţi la aşa ceva?

— Uşurel, zise Ivan, la început toţi sunt suspecţi.

— Dar este absurd! *Eu* nu eram duşmanul domnului Strode!

— Corect, eu eram, dar nu l-am ucis, zise Richard Bruce. Uite ce-i. Sergent?…

— Malecki.

— Sergent Malecki. Sunt gata să semnez orice declaraţie vreţi, dar trebuie neapărat s-o scot pe domnişoara Gillespie din casa asta. Râdea mânzeşte. Vreau să scap şi cu din casa asta. Toţi am fost într-o tensiune teribilă în ultimele trei zile… şi acum. E toi ce ne mai lipsea. Nu ne puicii reţine, ştiţi bine.

— Crezi că nu? rânji Ivan. Eu cred că da.

— Vă putem reţine douăzeci şi patru de ore fără să formulăm o acuzaţie – aşa prevede legea. Puteţi petrece douăzeci şi patru de ore aici sau într-o cameră de interogare. Aici este însă mai plăcut.

Richard o privi neîncrezător.

— Şi după ce trec e de douăzeci şi patru de ore, ne mai puteţi reţine încă douăzeci şi patru, nu-i aşa?

Cei doi detectivi se uitară la el lipsiţi de orice expresie, fără să spună nimic.

— Înţeleg, completă Bruce tăcerea lor, bine, asta este. Mă duc sus. A fost o zi lungă.

— Domnule Bruce, întrebă Marian, al cui este cuţitul roz?

Bruce se opri şi zâmbi sarcastic.

— Al lui McKinstry, răspunse şi ieşi, închizând uşa.

— Supraveghează-l să nu plece din casă. Spuse Ivan poliţistului din încăpere.

Acesta ieşi după Bruce.

— Ei au făcut-o, să ştiţi, vorbi brusc Castleberry. Unul dintre ei sau toţi trei împreună, dar ei sunt vinovaţi.

Ivan oftă.

— Dar n-ai nicio dovadă, nu-i aşa?

— Trebuie ca voi să dovediţi asta. Doar ei doreau moartea domnului Strode. Toţi ceilalţi erau angajaţii lui. Doar Bruce şi McKinstry şi Gillespiezz*urau*.

— De ce?

Castleberry se aşează mai comod în scaun.

— Penuu că nu reuşeau să fie mai buni ca el. Au încercat o mulţime de lucruri. Dar n-au putut, să-l depăşească. Domnul Strode era mai puternic decât ei. Mai deştept…

— Mai mort decât ei. Îi opri Ivan vorbăria. Unde sunt ceilalţi doi – McKinstry şi Gillespie?

— Sus. În camerele Iot. Li s-a cerut să stea acolo până la sosirea dumneavoastră.

— Dar Richard Bruce era aici.

— Da. Domnul Bruce face întotdeauna numai ce vrea.

— Cine a chemat poliţia? Şi pompierii?

— Eu.

— Domnule Castleberry. Cine este moştenitorul? întrebă Marian.

— Katie, adică doamna Strode. Castleberry părea surprins, ca şi cum nu se gândise la asta până acum. Da… Katie va moşteni totul. Testamentul n-a fost schimbat.

— Domnul Strode voia să-şi schimbe testamentul?

— Domnul şi doamna Strode s-au despărţit de curând, sergent. Nici nu este începută procedura de divorţ.

— Ştiţi cumva unde este doamna Strode?

— În Jamaica. Dumnezeule. Că nu ştie! Trebuie s-o anunţ.

— Vreţi să ne ocupăm noi de asta?

— Nu. Nu… Mai bine îi spun eu. Vă mulţumesc, dar oricum trebuie să stau de vorbă ctlea, să pregătim funeraliile.

Ivan se întoarse spre Marian.

— Vrei să vorbeşti mai întâi cu personalul casei?

— Mi-o indiferent. Domnule Castleberry, dorim săsttm de vorbă cu paznicii şi cu servitorii. Cred că o să începem cu cel care a descoperit cadavrul. Îl puteţi chema?

— Sigur. Pe mine mă găsiţi în sufragerie dacă mai aveţi nevoie. de ceva.

— O gardă personală care descoperă cadavre. În loc să preîntâmpine crima. Crezi că putem căpăta puţină cafea? Vom avea de lucru toată noaptea.

— Măcar atât. Mormăi Marian. Nu cred că este careva în bucătărie la ora asta. Vom cere unui servitor dintre cei pe care îi vom interoga.

— Bine. Vom chema unul imediat după ce vom

discuta cu paznicul care a descoperit cadavrul.

Pe om îl chema Miliwalker. Era un tip înalt, masiv, potrivit pentru slujba sa. Dar care-şi vedea ameninţată carieră din cauza celor întâmplate.

Poliţiştilor le-au trebuit mai mult de zece minute să-l convingăsă spună mai mult decât invariabilul: „Nu este vina mea”.

— Mi-am făcut întotdeauna datoria, repeta el că insistenţă. Hram acolo unde mi se cerea să fiu, la momentul necesar. Nu am fost neglijent.

— Nimeni nu spune asta, rostea Ivan pentru a şasea oară. Nu am primit nicio plângere împotriva ta, nimeni nu te acuză. Revino-ţi, omule, şi nu-ţi mai face atâtea probleme.

Marian zâmbi reţinut.

Când Miliwalker se convinse că nu era acuzat de nimic, începu să vorbească, dându-le primele indicii despre motivele pe care le-ar fi putut avea careva să-l ucidă pe Strode. El luase cuţitele de la Richard Bnice. Jack McKinstry şi Joanna Gillespie şi le încuiasc în sertar, atingând numai lamele. Cheia i-a dat-o domnului Strode. Care era în cameră împreună cu cei trei oaspeţi, negociind o afacere.

— Unde era Castleberry? întrebă Marian.

— Tot acolo, dar nu participa la discuţii. Domnul Strode a tratat totul. Voia un pachet de acţiuni de la cei trei şi le-a spus că-i va acuza de tentativă de crimă dacă nu-i vor da ceea ce le cerea.

Marian şi Ivan schimbară priviri.

— Dă-ne mai multe amănunte despre asta.

Miliwalker povesti despre convorbirea telefonică pe care Strode o avusese cu avocatul său, despre amprentele de pe cuţite şi despre ora fatală – miezul nopţii. Strode a stat mult de vorbă cu cei trei. Care au hotărât că nu au altă soluţie; domnul Bruce a vândut acţiunile şi au încheiat

discuţia.

— Adică domnul Strode I-a şantajat pe Richard Bruce ca să-i vândă acţiunile?

— Cred că aşa se spune. Am înţeles din discuţia lor că Strode mai tocercase aşa ceva şi înainte – dar fără succes.

— Ce anume? întrebă Marian.

— N-aş putea să vă spun. Dar era clar că îi mai şantajase şi ei teuşiseră să scape. Amprentele de pe cuţite reprezentau noul şantaj.

— Şi acesta a funcţionat. Şi apoi, ce s-a mai întâmplat? întrebă Ivan.

— S-au despărţit şi au plecat în toate direcţiile. Împreună cu un coleg l-am condus pe Strode în apartamentul său. Acesta a descuiat uşa dormitorului şi a aşteptat în hol până când am controlat camereic.

— Te-ai uitat în bibliotecă? se interesă Mărimi.

— Sigur. Nu era nimeni acolo.

— La ce oră?

— Puţin după ora unsprezece. Mi-aduc aminte că domnul Strode i-a spus ceva lui Castleberry despre atingerea obiectivului, cu o oră mai devreme decât ora fatală.

— Ai verificat uşa dintre hol şi bibliotecă?

Imediat Miliwalker intră în defensivă.

— Nu aveam de ce să-mi bat capul cu o uşă care este întotdeauna încuiată.

— Bine. Bine, îl întrerupse Marian, deci nu ai verificat uşa. Povesteşte în continuare.

— Domnul Strode a ferecat dormitorul şi noi ne-am ocupat locurile, eu în capătul scărilor şi celălalt paznic în aripa unde se aflau oaspeţii. Al treilea patrula prin casă. Acestea nu erau măsurile obişnuite de securitate pe care le lua Strode; urma să se renunţe la ele după plecarea oaspeţilor. Domnul Strode nu avea încrederu în ei.

— Avea toate motivele, remarcă sec Ivan. Apoi a izbucnit incendiul…

…Apoi a izbucnit incendiul. La început, Miliwalker stătuse la locul lui, dar a simţit miros de fum şi a auzit pe cineva strigând după ajutor – crezuse că este Castleberry, aşa că a ciocănit la uşa lui Strode, strigându-i să nu iasă afară. Strode a ţipat şi el, confirmând că nu va ieşi. Miliwalker s-a grăbit să dea o mână de ajutor la stingerea incendiului. Cine mai era acolo? Cei doi paznici, ceilalţi doi membri ai gărzii personale şi Castleberry.

Incendiul era greu de stăpânit; ardea toată instalaţia electrică, aruncând scântei. De asemenea, covoarele şi mobila luaseră foc. Au golit conţinutul unui extinctor, potolind un pic incendiul. Însă cu instalaţia electrică nu era de glumit. Au adus alt stingător de la bucătărie, la care au făcut cu schimbul; din cauza fumului nu se putea sta în încăpere mai mult de câteva secunde. Apoi au sosit pompierii, care au localizat incendiul. Unul a spus că totul a fost provocat şi un inspector al Departamentului Pompierilor urma să facă o anchetă.

Miliwalker tăcu; nu-i făcea plăcere să vorbească despre ceea ce se întâmplase după aceea. Şi totuşi continuă:

— Am urcat să-i spun domnului Strode că incendiul a fost stins. Când am ajuns la scări, am văzut uşa de la bibliotecă deschisă şi m-am gândit că observase totul. L-am strigat de mai multe ori, dar când m-am uitat în bibliotecă l-am zărit… acolo… întins pe jos, cu cele trei cuţite înfipte în el. Făcu o pauză. Era o privelişte respingătoare.

— Castleberry a fost tot timpul cu voi, când aţi încercat să stingeţi incendiul? întrebă Marian.

— Da, tot timpul. Nu putea s-o facă, deoarece atunci când ne-am întors din camera lui Strode. El vorbea cu pompierii. De ce mă întrebaţi de Castleberry? Doar ştiţi

cine a făcut-o, Richard Bruce şi ceilalţi doi, McKinstry şi doamna Gillespie. Şi-au luat cuţitele înapoi şi au provocat incendiul, ca să distragă atenţia celorlalţi şi apoi l-au ucis pe domnul Strode. Trei contra unu. Bombăni dezgustat.

— Nu ştim încă ce s-a întâmplat, spuse Marian cu prudenţă.

— La naiba, ştiţi foarte bine, se indignă Miliwalker. Atunci, care este rolul celor *trei* cuţite?

Ca să ne facă să credem asta – că au fost toţi trei. Împreună. Cele trei cuţite încurcă lucrurile. Ucigaşul nu era prost să folosească *doar* cuţitul său. Şi nici nu putea să folosească unul dintre cuţitele celorlalţi doi pentru a abale bănuielile asupra unei anume persoane, deoarece el nu ştia unde se aflau ceilalţi în momentul crimei.

— Nu înţeleg.

— Bine, ascultă. Cuţitul roz este al lui McKinstry, da? Să presupunem că unul dintre ceilalţi doi ucidea cu cuţitul lui Jar ulterior se dovedea că McKinstry are un alibi. Folosindu-le pe toate trei. Şansele ucigaşului cresc. Înţelegi acum?

— Toţi trei au ucis. Împreună.

Cei doi detectivi îi mai puseră câteva întrebări, dar nu aflară nimic nou.

— Ai vorbit serios? întrebă Ivan după plecarea lui Miliwalker. Crezi că este un singur ucigaş?

— Sigur că da. Era singura cale de a încurca iţele. Şi apoi, cele trei cuţite mai semnifică totuşi ceva – „Vreau *ca omul acesta să moară cu orice preţ*!” sau ceva asemănător.

— Da. Dar dacă Miliwalker a înţeles bine. Toţi trei aveau motive să-l ucidă pe Strode, care se pare că era un ticălos. Miliwalker nu prea cunoaşte meserie – nu a verificat uşa bibliotecii să vadă dacă este încuiată, şi-a părăsit postul… Oricum, Castleberry pare nevinovat.

— Da, cred că unul dintre cei trei oaspeţi l-a ucis.

— *Unul* dintre ei, repetă Ivan. Dumnezeule, nu mai

rezist, trebuie să beau nişte cafea.

Ivan plecă să caute pe cineva la bucătărie. Curând se întoarse cu o cafetieră plină şi cu mai multe ceşti.

— Se pare că nu eram singurul care sufeream. Danicile tocmai zorea personalul să facă mai repede cafeaua.

— Cine-i Danicile?

— Bucătăreasa. Are şaizeci de ani, două sute de livre şi o iubesc.

Cafeaua era grozavă.

— Cred că mă îndrăgostesc şi eu de ea, spuse Marian. Richard Bruce este cel ce şi-a vândut acţiunile. Asta-l face suspectul numărul unu, său. Dimpotrivă, este în afara bănuielilor?

— Greu de spus. Dacă-i un tip răzbunător, ar fi putut să ucidă. Totuşi, cred că el îşi încheiase conturile cu Strode.

— Ce-ar fi să-l interogăm pe cel de-al doilea membru al gărzii personal?

Acesta arăta ca un mic Atlas, purtând lumea pe umerii săi.

— *Totul* a mers prost în acest week-end. se plânse el. Mai întâi. Domnul Bruce m-a obligat să acopăr obiectivele camerelor de luat vederi aflate în apartamentele lor; apoi el şi cu domnişoara Gillespie s-au întors în casă, fără să-i văd; s-a defectat sistemul de securitate; domnul Strode mi-a spus să scot microfonul din sala de conferinţe şi acum… *asta*. Şi eu î} ici măcar nu eram de serviciu. Un membru al gărzii personale s-a îmbolnăvit şi îi ţin locul. Eu lucrez numai nopţile din timpul săptămânii.

— Numele, te rog. Spuse Marian.

— Frank O’Connell.

— Spuneaţi că Richard Bruce v-a obligat să acoperiţi camerele?

— Da, doamnă, cele din dormitoarele lor.

Continuă să povestească despre toate cele întâmplate în acest weekend şi confirmă declaraţia lui Miliwalker în ceea ce-l privea pe Castleberry. Era sigur că toţi cei trei membri ai gărzii personale se aflau la parter, încercând să stingă incendiul – în total şase oameni – cu cei doi paznici şi Castleberry. Din personalul casei nu participase nimeni; probabil că adormiseră cu toţii.

— Hai să recapitulăm, hotărî Marian. Pompierii au spus că incendiul a fost provocat. Cum putea cineva să intre în camera monitoarelor şi să facă una ca asta? Ai părăsit cumva postul?

— Da, doamnă, am fost la baie. Nu stau în *permanenţă* acolo – se mai poate defecta vreun monitor, sau domnul Strode îmi dă vreo treabă de făcut, sau orice altceva poate să apară.

— Cât timp ai lipsit?

— Câteva minute. Cel care a provocat incendiul n-a avut prea mult timp la dispoziţie.

— Spuneai mai devreme că domnul Strode te-a pus să scoţi un microfon din camera asta. A găsit un microfon pus aici? întrebă Ivan.

— Nu domnule, era al nostru. Doar aici exista microfon. Domnului Strode îi plăcea să înregistreze discuţiile de afaceri.

— Şi de ce te-a pus să-l scoţi?

— N-am idee. Nici măcar nu funcţiona, deoarece sistemul de securitate se defectase mai devreme şi nu era pus în funcţiune integral. Şi chiar dacă ar fi funcţionat, puteam să-l opresc de la panou. Dar nu, a trebuit să-mi aduc trusa de scule ca să demontez microfonul *şi* camera de luat vederi.

— Trusa de seule, repetă Marian.

— Corect, confirmă Ivan. Domnule O’Connell, vreţi să verificaţi dacă lipseşte ceva din trusă? Unde este?

O’Connell se încruntă.

— În camera unde a fost incendiul. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Fir-ar să fie!

Hai s-o căutăm, sugeră Ivan.

— Pe O'Connell nu-l deranja deloc mirosul acela apăsător, spre deosebire de Marian şi Ivan. Au cotrobăit mai mult cu picioarele, până când O'Connell a găsit trusa de scule.

— Lipseşte o şurubelniţă, observă acesta după ce deschise capacul. *Pe* naiba, am cumpărat-o acum o lună!

— Uau! Cineva s-a gândit la toate, zise Ivan ieşind din cameră. Hai să plecăm din mirosul ăsta.

O'Connell se uită la Marian.

— Ce vrea să spună?

— Cu şurubelniţa care lipseşte a fost forţat sertarul unde se aflau cuţitele. Ucigaşul a aşteptat să pleci la baie. A furat şurubelniţa şi a provocat incendiul.

Paznicul se gândea.

— Deci trebuie să fi fost cineva care m-a văzut aducând aici trusa – după ce am scos microfonul şi camera de luat vederi.

— Exact. Din păcate asta nu ajută prea mult…

— Ştiţi, habar n-am dacă are importanţă…

CVC – onncil ezita.

— Ce? Spune.

— Domnul McKinstry părea foarte interesat de ceea ce făceam, a stat tot timpul lângă mine. Se gândi un pic. Nu. de fapt cred că era curios. Nu cred că are vreo importanţă ceea ce v-am spus.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Ivan. Trebuie să apară şurubelniţa. Domnule O'Conneludacă o găseşti înaintea noastră să nu o atingi. O. K? Amprente…

— Da. Înţeleg. În regulă.

Marian îi mulţumi pentru ajutor şi-i spuse că poate să plece.

— Apropo de baie, făcu Ivan.

— Da, am şi cu nevoie…

Găsiră una şi intrară pe rând.

Întorşi în sala de conferinţe, Ivan îndepărtă de la perete scrinul în care fuseseră cuţitele.

— Ştiu, ştiu, spuse, deşi Marian nu rostise o vorbă, nu voi găsi amprentele. Dar trebuie să verificăm.

— Ivan, de obicei eu vorbesc aşa. Pe măsură ce îmbătrâneşti devii mai precaut?

— Întotdeauna sunt atent. Şi minuţios. Şi ordonat.

— Cred că vorbeşti de fratele tău geamăn.

Ivan împinse scrinul la loc; nici urmă de şurubelniţă.

— Castleberry n-are nicio vină. Crezi că ar trebui să mai stăm o dată de vorbă cu el, înaintea celorlalţi?

— Hai să terminăm cu restul angajaţilor, apoi aş vrea s-o văd pe femeia aceea pe care o iubeşti.

— Danicile? E o scumpă.

Danicile şi restul personalului nu le spuseră mare lucru. Nu ştiau nimic. Primiseră instrucţiuni că vor fi trei oaspeţi în casă în perioada weekend-ului, în perioada absenţei domnului Strode…

— *În* perioada absenţei domnului Strode? întrebară amândoi detectivii.

Da, domnul Strode a fost plecat şi s-a întors în seara aceasta. Pentru toţi era clar că se întâmplă ceva, dar nimeni nu-şi bătea capul cu asta. Pentru că aşa era domnul Strode – ceea ce aveau de gând cei trei era treaba lor… şi a domnului Strode, bineînţeles. Domnul McKinstry făcea întotdeauna dezordine în baie; altceva nu aflară despre cei trei musafiri.

Ah, ba nu. Servitoarea pe care a trimis-o Richard Bruce după bagaje era surprinsă că toate fuseseră duse în pivniţa cu vinuri.

Ce căutau bagajele acolo?

Habar n-am. Nu pusese întrebări.

La ce oră o trimisese după bagaje?

La unsprezece şi cinci minute. Ştia exact. Pentru că tocmai voia să se culee şi se uitase la ceas.

— Richard Bruce nu are alibi, sublinie Marian după plecarea personalului. Incendiul a izbucnit după cincisprezece sau douăzeci de riiinuie. Dacă era în camera de proiecţie, după cum susţine, de ce nu a ajutat la stingerea focului?

— Poate că n-a vrut să-şi murdărească costumulelegant, pufni Ivan. Ei. Cine-a mai rămas? Paznicul de la poartă?

Acesta nu avea nimic interesant de spus. Fusese surprins să afle de prezenţa în casă a domnişoarei Jo şi a domnului Bruce, deoarece plecaseră amândoi. cu bagaje cu tot, şi nu intraseră înapoi pe poartă. Iar poarta era singura cale de acces.

Singura?

Mai exista o intrare de serviciu controlată electronic. Dar, de ce să fi folosit poarta de serviciu când aveau liber pe poarta principală?

După plecarea lui, Marian spuse:

— Parcă O'Connell a spus ceva. Cum că au avut probleme cu sistemul de securitate în cursul zilei. Bruce şi Gillespie ar fi putut să se strecoare înăuntru în timpul defecţiunii.

Ivan confirmă.

— Şi apoi în casă, prin cramă? Dar de ce?

— Bineînţeles, ca să nu fie văzuţi. Dar asta înseamnă că şi ei ştiuseră dinainte că pot intra prin spate. Crezi că „defecţiunea4, a fost provocată? McKinstry mai era în casă la momentul acela?

— Ar trebui să aflăm. Marian, recunoaşte că seamănă tot mai mult cu o conspiraţie. Cei trei puneau *ceva* la cale, mai mult ca sigur.

— Puneau *ceva* la cale, dar nu obligatoriu o *crimă*. Toate astea se întâmplau înainte ca Strode să le ia cuţitcie

şi să-i ameninţe cu şantajul… Nimeni nu ne-a spus cum a decurs toată istoria asta. Crima s-a comis după ce acel „ceva pus la cale44 a eşuat, cei trei nereuşind să stăpânească situaţia. După ce le-a fost dejucat planul iniţial, unul dintre ei a preluat iniţiativa, ei iminându-l pe A.J. Strode.

— E un complot. Se vede de departe, o contrazise Ivan.

— Lucrurile sunt mult prea evidente. Ivan.

— Eşti nebună.

— Iar tu eşti încăpăţânat.

— Şi conduci prea încet ancheta!

— Ce vrei să spui?

— Mergi prea încet. Ţine pasul cu fluxul de informaţii!

— Dar îl ţin! Numai că nu-ţi cânt în strună.

— Asta-i conducere abuzivă. Totul este clar.

— De ce naiba ne certăm? Am obosit deja!

Ivan îşi privi ceasul.

— Este aproape trei. Da, am obosit.

— La naiba, dar nici nu am început bine. Mai sunt de interogat cei tiei şi ştii că vor minţi câte-n lună şi-n stele. S-ar putea să meargă până acolo, încât să ne dea nume false. Îi ghiorţăită maţele. Scuze, mi-o foame.

— Şi mie mi-e foame, dar sunt civilizat. Mă duc să văd ce face Danicile. Nu pleca.

— Nu plec nicăieri, spuse Marian, obosită. Puse capul pe braţe şi adormi imediat.

Ivan lipsi douăzeci de minute, timp în care Marian trase un pui de somn. Intră cu un platou cu pâine prăjită, două mere şi o sticlă de lapte.

— Danicile s-a culeat şi n-am vrut să umblu în frigider fără să cer voie, dar m-am gândit că nu se va supăra dacă ne servim cu fructe şi pâine.

— Te-ai descurcat foarte bine, Ivan, zise Marian şi

turnă lapte în ceştile de cafea. Pâinea prăjită şi meicle erau delicioase. Cine o fi stăpânul casei acum? Castleberry nu locuieşte aici.

— Cred că doamna Strode.

— Mă întreb dacă se va instala aici.

— Ar fi proastă dacă n-ar face-o.

— Hm. Dar a părăsit casă, sau a fost gonită. Şi „fostul ei soţ" a fost ucis aici. S-ar putea să nu-i facă plăcere.

— Pe cinci dolari că va sta.

Marian se gândi.

— De acord.

După ce terminară de mâncat, Ivan întrebă:

— Cu cine începem?

— Nu ştiu. Crezi că Richard Bruce este un fel de purtător de cuvânt al grupului?

— De ce, pentru că ne aştepta? Mai repede cred că urmărea să obţină aprobarea de plecare pentru el şi violonistă.

— Deci vorbea pentru doi, cel puţin. Hai să-l lăsăm ultimul.

— N-am nimic împotrivă. Ai vreo preferinţă pentru primul?

— Nu.

Ivan aruncă în aer o monedă.

— Cap, McKinstry.

Ieşi capul.

Înainte să apuce să trimită un ofiţer după McKinstry, se auzi o bătaie şi uşa se deschise. Apăru Myron Castleberry, care părea mult mai bine decât la ultimă întrevedere. Se curăţase de funingine şi îşi pusese haina de la costum, dar arăta în continuare prost, era dărâmat.

— Vă rog, aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră acum. Dacă se poate.

— Bineînţeles, domnule Castleberry, intraţi, luaţi loc. spuse Marian arătând spre un scaun. Care-i problema? X

Castleberry se aşează, dar nu scoase un sunet, îşi frământa încontinuu mâinile.

— Aţi reuşit să luaţi legătura cu doamna Strode? întrebă Ivan.

Castleberry se concentră şi răspunse după câteva momente:

— Da. va sosi mâine după-amiază. Nu... Vreau să spun azi... E deja luni, nu-i aşa? A spus că va face tot posibilul să ajungă astăzi, dar depinde de orarul zborurilor, pe care nu-l ştia încă. Va lua primul avion şi apoi o să mă anunţe să ne întâlnim la aeroport şi... Se întrerupse brusc, realizând că bătea câmpii. Respiră adânc. Mă scuzaţi, răspunsul este da. Sergent Malecki. Doamna Strode se va întoarce aici cât de curând posibil.

— Crezi că va locui în casa asta?

— Da, sigur, Katie era foarte ataşată de casă. Cred că-i părea mai rău că se despărţea de casă, decât de domnul Strode.

Ivan întinse o mână. Marian scotoci în buzunar după o bancnotă de cinci dolari şi i-o dădu.

Castleberry nu era atent. Pusese palmele pe masă şi se calmase.

— Nu pot s-o fac, murmură. Nu pot să-mi asum o asemenea responsabilitate. Este nedrept să-mi ceară aşa ceva. Nu pot s-o fac.

Ce nu poţi face. Domnule Castleberry? întrebă Marian.

Acesta săltă capul şi o privi în ochi.

— Nu pot să tac. Nu pot să primesc bani de la el. Ar însemna să trăiesc cu frică toată viaţa. Şi nevasta, şi copiii – i-aş pune şi pe ei în pericol. Nu. Nu pot s-o fac!

Marian şi Ivan aşteptau.

Castleberry râse scurt.

— Aş putea să mă îmbogăţesc, ştiţi asta? Nu trebuie decât să-mi ţin gura şi să mă mut în California. Ştiţi ce

făcea Richard Bruce când aţi intrat voi în cameră? Încerca să mă mituiască: îmi oferea acelaşi salariu pe care mi-l dădea domnul Strode, ca să lucrez pentru el şi, în plus, aceeaşi sumă de bani, anual. Neimpozabilă. Ba cred că era dispus să-mi ofere mai mult, dar ne-aţi întrerupt.

— N-ai mai vorbit cu Bruce de atunci? îl întrebă Marian ca să-l determine să continuc.

— Nu. L-am evitat şi oricum n-ar fi fost uşor să vorbim, poliţiştii au împânzit toată casa. Dar ştiu ce vrea. În California mă poate controla, m-ar avea la degetul mic. Respiră greu. Dar nu pot să lucrez pentru un ucigaş, nu pot!

Marian se uită la Ivan.

— Mai bine povestiţi-ne tot, domnule Castleberry. Tăinuirea este şi ea o crimă. Dacă deţineţi informaţii care-l pot acuza pe Richard Bruce…

— Nu despre crimă *asta*. Nu ştiu care dintre ei l-a ucis pe domnul Strode. Eu mă refer la echipajul lui *Burly Girl*. *O* crimă comisă acum şaptesprezece ani. În după-amiaza aceasta a ars toate dovezile, adică duminică mai exact, şi acum vrea ca eu să tac. Să nu spun nimic.

— Ce-i asta *Burly Girl*. Despre care vorbeşti?

— Este un vas, un vas care îi aparţinea lui Richard Bruce. L-a scufundat ca să încaseze hanii de asigurare şi a lăsat tot echipajul să moară înecat, să nu mai existe martori. Treizeci şi şapte de oameni!

Cei doi detectivi erau uimiţi.

— Şi spui că a ars dovezile? Ce dovezi?

— O scrisoare, o declaraţie şi raportul detectivului nostru particular. Aveam asemenea materiale despre toţi trei…

— Toţi trei? Adică şi Joanna Gillespie şi Jack McKinstry? Ce legătură aveau ei cu *Burly Girl*?

— Nimic, nimic – oh. E atât de complicat. Vedeţi, domnul Strode îi avea pe toţi la mână. Fără a avea legătură

unul cu celălalt.

— Şantaj, spuseră într-un glas Marian şi Ivan.

— Încerca să-i convingă, îi corectă Castleberry, dar ieri după-amiază m-au obligat să deschid seiful domnului Strode. De aceea aveau cuţite, ca să mă ameninţe. Richard Bnice chiar m-a zgâriat pe obraz, zise el arătând tăietura. Au ars dovezile chiar acolo, în biroul domnului Strode, şi au furat şi alte hârtii…

— La naiba, izbucni Ivan. Vrei să spui că aţi avut dovezi că Richard Bruce a ucis treizeci şi şapte de oameni, şi acum *nu le mai aveţi*? Castleberry asuda.

— Le avem în computer, nu trebuie decât să le tipăresc.

— În computer!? Înseamnă că n-au făcut nimic arzând hârtiile?

— Nu. Dar ei habar n-au.

— Dumnezeu există, zâmbi Ivan.

— Din păcate, originalul scrisorii care îl acuză pe Richard Bruce este distrus. Dar avem o copie, bineînţeles.

— Bineînţeles, fu de acord Marian. Domnule Castleberry. Cred că ar fi mai bine să ne povestiţi totul, *de la început*. Spuneţi-ne tot ce s-a întâmplat, în ordine cronologică. Sunteţi în stare?

— Sigur, doar de aceea am venit aici. Făcu o pauză şi-şi puse ordine în gânduri. Apoi respiră adânc şi începu: Totul a plecat de la *Compania House of Glass*.

Z

R.

— *Tu*

Z”…

V

Se crăpa de ziuă când cei doi detectivi însărcinaţi cu anchetarcă morţii lui A.J. Strode făcură o pauză, după două ore de când tot ascultau peripeţiile lui Strode în încercarea sa de a cumpăra acţiuni *House of Glass*. Erau sfârşiţi.

Când Castleberry le-a spus că Richard Bruce Joanna Gillespie şi Jack McKinstry sunt criminali, cei doi poliţişti l-au privit plini de încredere. Dar, în loc să enumere ce dovezi avea Strode, el le spuse despre accidentul din portul Los Angeles. Susţinând că fusese pus la cale de Richard Bruce. Strâns cu uşa însă, admise până la urmă că detectivul particular nu găsise nicio legătură între Richard Bruce şi catastrofă.

Detectivii îi ecrură lui Castleberry să tipărească documentele din computer. Ivan Malecki ceru un răgaz, iar Marian Iarch voia să doarmă. Castleberry plecă la birou, după documente.

— Trebuie să trag un pui de somn. Spuse Marian, măcar o oră. Scoală-mă când se întoarce Castleberry. Intră în sala de proiecţie şi se trânti pe canapea, lăsându-l pe Ivan să-şi găsească singur un loc de dormit.

Pe vremuri. Marian lucra toată noaptea şi ziua următoare, fără a avea nevoie de odihnă. Dar, la treizeci şi cinci de ani, obosea mai repede. Colegul ci era ceva mai rezistent, fiind însă şi mai tânăr cu un an decât ea.

O oră şi zece minute mai târziu, Ivan o sculă.

— Câţiva lipi de la departamentul pompierilor sunt aici. Şi a sunat şi căpitanul, voia să ştie cum stăm. S-a înfuriat când i-am spus că nu i-am interogat încă pe cei trei suspecţi.

— N-ar fi trebuit să-i spui. Se ridică, supărată. Vom rezolva cazul în tiei-patru ore.

— N-am avut încotro, el m-a întrebat. Era cam morocănos că nu prea dormise. Oricum a dat deja declaraţii presei, iar crimă va fi pe prima pagină a ediţiilor de dimineaţă ale ziarelor.

— Grozav. Ceva veşti de la Castleberry?

— Încă nu.

— Ce crezi din toată povestea asta. Ivan?

— Nu prea ştiu ce să cred. Ce motiv ar fi avut ca să

inventeze aşa ceva?

— Nici eu nu-i găsesc motivaţie. Bănuiesc că ne-a povestit ceea ce crede el că este adevărat. Poate că a omis câteva detalii, dar ne-a spus esenţialul. Incredibil.

— Da, mie-mi spui! Hai să stăm de vorbă cu tipii ăia. Despre incendiu.

Doi oameni inspectau camera monitoarelor. Găsiseră printre moloz o canistră metalică şi erau mai mult ca siguri că fusese plină cu petrosin. Întrebată, menajera confirmă că exista aşa ceva în debaraua cu obiecte pentru curăţenie. Lipsea ceva? Nu ştia: nimeni nu ţinea evidenţa lor.

Un poliţist le raportă că fusese găsită şurubelniţa care lipsea din trusa lui CTC – onncil, aruncată în spatele unui scaun aflat lângă scări. Nu avea amprente. Mai aflară că Richard Bruce îşi petrecuse noaptea în camera lui Joanna Gillespie.

Marian se încruntă.

— Ce drăguţ. Ar putea să-i fie tată.

— Da? câţi ani are? N-am văzut-o niciodată.

— În jur de treizeci, iar el a trecut de cincizeci, nu crezi?

— Nu-i aşa mare diferenţa, se întâmplă frecvent. Nu văd nimic rău în asta.

— Ba eu văd, mormăi Marian. Am cunoscut câteva cupluri tată-fiică.

Dar nu era momentul să discute despre incest; chiar atunci sosi

Myron Castleberry.

Toţi trei intrară în sala de conferinţe.

— Am copiat fiecare document în două exemplare, câte unu pentru fiecare, zise Castleberry întinzându-le câte trei dosare. M-am gândit că e mai bine aşa.

Marian îi mulţumi, întrezărind motivele care îl determinaseră pe Strode să-l angajeze ca secretar.

— V-aţi gândit? Mai aveţi ceva să ne spuneţi?

— Nu. Cred că v-am povestit tot. Mai puţin ceea ce ştiam despre Joanna Gillespie şi Jack McKinstry. Amănuntele se află în aceste dosare. În caz că nu înţelegeţi, sunaţi-mă. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, vreau să merg acasă să mă schimb şi apoi să mă întore la birou. Vă închipuiţi ce va fi azi, acolo.

Se ridică în picioare:

— Cine va conduce afacerile lui Strode?

— Asta va decide doamna Strode.

Castleberry îi salută şi ieşi.

Ivan zâmbi cu subînţeles:

— Crezi că va căpăta el postul?

— Nu m-ar mira. Cunoaşte cel mai bine afacerile.

— Da, dar le va putea conduce? Asta-i întrebarea.

— Ei, probabil ci nu va construi un imperiu, va menţine doar starea actuală.

Deschise un dosar cu eticheta *Gillespie Joanna*.

— Hai să vedem ce avem aici.

Citeau în tăcere, dar după un timp, amândoi ridicară ochii în acelaşi timp.

— *Părinţii*!? întrebă Ivan uimit.

— Aşa scrie aici, spuse Marian, la fel de mirată.

Nu mai vorbiră până nu terminară de citit cele trei dosare. Se priveau în tăcere. Marian vorbi prima.

— Ei? Ce părere ai?

— La etaj sunt trei criminali! Iisuse! Toţi trei? Şi Strode îi şantaja pentru un pachet de acţiuni? Cred că nu era în toate minţile.

— Banii… Dar aceştia trei… Ce fel de oameni sunt? Fac tot ceea ce vor, fără să le pese de ceilalţi, după principiul: *Nu-mi sta în cale că te ucid*?

— Bine, dar nici Strode nu era un mieluşel! Trecea peste oameni fără să-i pese de ei. Genul care te îndemna să-l ucizi, nu crezi?

— Într-adevăr, fu de acord Marian. A încercat să facă

afaceri cu trei ucigaşi calificaţi. Şi acum, trebuie să aflăm cine l-a ucis.

— Ce contează? Oricum, toţi trei sunt criminali. Dacă spunem că a fost un complot…

— Ne asigurăm că-l prindem pe criminal şi îi pedepsim şi pe ceilalţi doi pentru păcatele vechi, nu-i aşa? Haide, Ivan, nu-i asta soluţia. Un rând de dosare merge la căpitan, să fie informate poliţiile locale unde au avut loc toate aceste crime. Dacă nu-l prindem pe cel care l-a ucis pe Strode, oricum vor avea de dat socoteală pentru trecut. Dar acum ne interesează doar cine l-a ucis pe A.J. Strode. De rest se ocupă căpitanul.

— Şi ştii ce va face căpitanul? Ne va spune să-i arestăm pe toţi.

— Şi?

— Şi asta înseamnă că ne vom încheia ancheta într-o cameră de interogatoriu. Nu vrei să-i mai ţinem aici, până terminăm ancheta?

— Ba sigur că vreau, dar nu vom mai primi ajutor. La sfârşitul celor douăzeci şi patru de ore. Toţi poliţiştii vor fi retraşi.

— Da, dar mai este timp. Nu trimite dosarele până când nu stăm de vorbă cu cei trei. Haide, Marian, ştii al naibii de bine că dacă şi închidem nu mai scoatem nimic de la ei.

Marian oftă. Z

— În regulă, hai să stăm de vorbă cu ei. Cu cine începem? Jack McKinstry?

— Fie şi McKinstry.

— Dumnezeule! strigă Marian. M-am gândit la ceva! Incriminatorii. Văduva, mercenarul…

— Da, da, ce-i cu ei?

— Numele şi adresele lor sunt aici. Bruce şi ceilalţi au citit aceste dosare ieri…

— Ah, pe naiba! Ar fi pulul să anunţe telefonic pe

cineva…

— Trebuie să-l sunăm pe căpitan că să le asigure protecţia acestor trei persoane. Anunţă-l tu! Dă-i numele şi adresele lor. Eu Uimit imediat dosarele printr-un poliţist.

— În regulă, spuse Ivan ridicând receptonil. Şi adu-l aici pe „Jack McKinstry. Repede.

— Da, imediat.

Un poliţist îl pofti pe Jack McKinstry în sala de conferinţe şi apoi plecă. Acesta intră, cu toată faţa un zâmbet.

— În sfârşit, m-aţi chemat, zise încetişor şi se aşeză la masa de conferinţe. Începusem să cred că m-aţi uitat. Cu ce vă pot fi de folos?

Marian se amuza. Jack McKinstry era un bărbat arătos, în ciuda cearcănelor de sub ochi şi ştia să se facă plăcut, calitate pe care o folosea din plin. Marian descoperi că are doi suspecţi agreabili, ceea ce însemna o schimbare nemaipomenită faţă de situaţiile curente cu care avea de-a face. Cei doi poliţişti se prezentară.

— În primul rând, vreau să ştiu ce-aţi făcut de când s-a terminat întâif nirea din această cameră şi până când a fost descoperit cadavrul domnului Strode. La ce oră s-a terminat întâlnirea?

— Oh, cred că aproape de ora unsprezece. Am stat aici *patru* ozv. Doamne, urăsc camera aceasta. Apoi am urcat să-mi termin bagajele. Nu intenţionam să petrec încă o noapte în casa lui Strode. Din grabă, mi-a scăpat pe picioare valiză şi am scos un urlet care ar fi trezit şi morţii.

— Am auzit că a fost un weekend greu.

— Cel mai greu.

— Cât aţi stat *în* cameră?

— Până când am simţit miros de fum. Atunci am coborât scările, dar una dintre gorilele lui Strode mi-a strigat să mă întore la mine în cameră. C & totul este sub control. Ca un băiat cuminte şi ascultător ce sunt. M-am

executat. Apoi, i-am auzit strigând că Strode a fost ucis şi au apărui poliţiştii. Ezită o clipă. Este adevărat, chiar a fost ucis cu toate cele trei cuţite ale noastre?

— Da. Este adevărat.

Jack se încruntă.

— Cineva are simţul umorului foarte bine dezvoltat.

— Ai idee cine?

Jack îşi trase scaunul mai aproape.

— Sergent, hai să lăsăm joaca. Ştii la fel de bine ca şi mine că trebuie să fie unul dintre noi trei. Zâmbi dezarmat. Acum, *cu ştiu* că nu l-am fecis – dar tu nu ştii; mă priveşti şi vezi suspectul. Dar eu şi cu Strode nu mai avem nimic în comun. O dată ce Richard Bruce şi-a vândut acţiunile, s-a terminat totul; nu mai avem nimic de împărţit cu Strode.

— Nici măcar afacerea cu amprentele de pe cuţite? Doar vi le luase Strode, nu-i aşa?

Jack ridică o sprânceană.

— Deci ştii că Strode l-a forţat pe Richard să vândă.

— Dar asta a fost tot.

— Şi tu aveai de gând să pleci şi să-i laşi lui Strode un cuţit cu amprentele tale? Domnule McKinstry, *nimeni* n-ar proceda aşa…

— Dar ce puteam face? Erau încuiate, păzite… Sigur. Cineva le-a furat în timpul incendiului, dar de unde puteam să ştiu că va fi un incendiu?

— Unde sunt ţinute materialele cu care se face curăţenie? întrebă brusc Ivan.

— Păi, sunt… a… nu ştiu. În spatele casei, probabil…

Ţinuse figura. Ştia. Şi ei aflaseră acum că el ştie.

Marian insistă.

— De ce n-ai acceptat să vinzi acţiunile când Strode ţi-a arătat declaraţia semnată de pilot? Ai fi putut termina de-atunci.

— Care declaraţie? întrebă, făcând pe neştiutorul.

Ivan deschise un dosar şi îi puse în faţă declaraţia

pilotului. Faţa lui Jack deveni cenuşie.

— Toate dovezile erau în computerul lui Strode. Le avem pe toate.

Deodată se făcu linişte, nimeni nu mai mişca. Apoi. Brusc. Jack

McKinstry sări în picioare, apucă scaunul şi-l izbi de masă.

— Hei! ţipă Ivan. EI şi Marian se ridicară brusc, ferindu-se.

Jack săltă scaunul deasupra capului şi-l izbi iar. Şi iar… Dinţii îi erau încleştaţi şi ochii întredeschişi. Marian îl apucă de un braţ. În timp ce Ivan încerca să recupereze scaunul, dar Jack era destul de puternic şi le ţinu piept. Trecură câteva secunde până când reuşiră să-l îndepărteze de ceea ce rămăsese din scaun. Marian îi simţea corpul tensionat şi pielea acoperită de o sudoare rece. Îi strânse de mână şi se plimbă cu el în jurul mesei. Până se calmă.

— Vreau să ies de aici. Reuşi să articuleze cu greu.

Ieşiră afară. Soarele strălucea şi aerul era proaspăt. Jack se plimbă câteva minute pe cărarea ce ducea în spatele casei, cu poliţiştii după el. Ivan tocmai se uita la ceas când Jack le spuse:

— Îmi cer scuze pentru cele întâmplate, am cedat nervos. Pur şi simplu am cedat.

— Putem relua discuţia, domnule McKinstry?

— Sigur, de ce nu? Oricum, ştiţi totul.

— Nu chiar. Ştim că voi trei aţi intrat cu forţa, ieri, în biroul lui Strode şi i-aţi deschis seiful…

— Deci Castleberry nu şi-a ţinut gura? Ha, ha, ştiam că Richard nu va putea să-l cumpere.

— Şi am aliat şi despre şantajul încercat asupra lui Strode, şi despre replică lui. Nu ştim însă cine l-a ucis pe Strode. Sau dacă l-aţi ucis toţi trei

— Nicio ipoteză nu-i bună, sergent. *Doi* l-au ucis. Îl vreţi pe ucigaş? Arestaţi-i pe Joanna Gillespie şi Richard

Bruce.

— Eşti sigur? Eşti sigur că l-au ucis împreună?

— Oh, pentru Dumnezeu. Sergent Larch. Deschide ochii! Cei doi s-au aliat şi… Nu ştiu ce vor face. Dar mai mult ca sigur că vor arunca vina pe mine. Au încercat mereu să mă scoată din joc. Când trei oameni sunt băgaţi într-o treabă, doi se aliază împotriva unuia. Aşa se întâmplă *întotdeauna*…

— Răspunde-mi, te rog. Sunt curioasă de ce *n-ai vândut* atunci când ai avut ocazia?

Jack o privi în ochi şi zâmbi trist.

— Ar fi fost ca şi cum i-aş fi dat cuţitulxu amprentele mele.

Marian se gândi la cele spuse şi e & nfârmă.

Ivan era nerăbdător.

— Uite ce-i, domnule McKinstry, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Deci eraţi în cameră când a izbucnit incendiul. Aţi văzut sau aţi auzit ceva?

— Nu, sergent, nimic. Oftă. Nimic în afară de ce am declarat deja. Mi-ar plăcea să vă pot spune că l-am văzut pe Bnice strecurându-se în camera monitoarelor cu o canistră de benzină în mână, dar aş minţi.

— Asta înseamnă că nici pe dumneavoastră nu v-a văzut nimeni, sublinie Ivan.

— Ah. Pentru Dumnezeu! Nuz-am *ucis eu*. Richard sau Jo au provocat incendiul.

— S-a folosit petrosin. Nu benzină, şi tu ştii unde se află depozitate materialele şi uneltele de curăţenie.

— Bine, dar toţi ştim! Lângă dulapul unde se ţin cheile.

— Nu vrei să ne vorbeşti despre asta?

Jack le povesti că au luat cheile, cea de la camera lui Strode şi cea de la pivniţa de vinuri, apoi el şi Jo au scotocit în dormitorul lui Strode şi în bibliotecă, lăsând uşa bibliotecii deschisă; le spuse cum Jo şi Richard Bruce s-au

făcut că pleacă din casă. Dar s-au strecurat înapoi, pe poartă de serviciu, şi apoi prin pivniţă, iar el defectase în acest timp sistemul de securitate. Mai aveau alte întrebări?

— Deci astfel a intrat criminalul în bibliotecă. Richard Bruce ştia că uşa este descuiată?

Sigur că ştia. Chiar a şi intrat mai târziu în bibliotecă. El şi cu Jo s-au ascuns acolo în timp ce eu l-am sunat pe Castleberry şi l-am convins să vină aici. Dar se pare că planul avea o continuare şi mie nu mi-au spus totul.

— Te referi la crimă?

— Da, mă refer la crimă.

Ivan îl privea neîncrezător.

— Şi eşti convins că Richard Bnice, ajutat de Joanna Gillespie, I-a ucis pe Strode?

— Sau invers. Dumnezeule, sergent, o femeie care şi-a ucis părinţii nu se dă înapoi de la nimic, ca să scape de un om care o ameninţa. Şi-a recunoscut crimele, de faţă cu mine şi cu Richard. Dar la uciderea lui Strode au lucrat împreună, vă spun eu sunt convins de asta. Poate chiar au lovii pe rând cu cuţitele… Au plănuit crima împreună şi au înfăptuii-o împreună.

— Joanna a recunoscut că şi-a ucis părinţii?!

— Sigur că da, sâmbătă după-amiază, într-un bar unde am intrat să mâncăm ceva.

— Vreau să stăm de vorbă cu Joanna Gillespie, spuse Ivan.

Marian îl aprobă.

— Domnule McKinstry, ştii că nu ai voie să pleci, nu-i aşa?

— Ştiu. Cum *aş putea* să plec? Peste tot sunt copoi. Se uita la poliţistul care îl urma îndeaproape. Şi apoi, zise obosit, nu mai am niciun rol. Am ieşit din joc. Este un alt joc acum.

L-au lăsat în curte şi s-au întors în casă.

— O fi sunat cumva căpitanul?

— Hai să nu întrebăm, mormăi Ivan. Crezi că McKinstry ar putea avea dreptate? Să fi ucis Bruce şi Gillespie împreună?

— Da» este posibil, dar este posibil să se înşele. *Ceva* s-a întâmplat. Ceva ce l-a făcut să se creadă înlăturat. S-ar putea să fie chiar o problemă de sex, Joanna preferându-l pe Richard Bruce şi nu pe el.

— Da? Dar ce, este aşa de frumoasă?

— Da' de unde, sau cel puţin aşa cred. N-am văzut-o niciodată de aproape. Ce-a vrut McKinstry să spună – că nu mai are niciun rost? Tu ai înţeles ceva?

— Nu prea. Cred că se autocompătimea. O să-i treacă.

S-au oprit în camera de conferinţe ca să ia setul de dosare, apoi au urcat scările. Doi poliţişti păzeau uşa; unul dintre ei le raportă că ambii suspecţi erau înăuntru. Marian ciocăni şi o voce de femeie îi pofti înăuntru. Marian şi Ivan deschiseră uşa şi intrară.

Stăteau unul lângă altul pe canapea; când au intrat cei doi detectivi, mâna lui Joanna Gillespie se odihnea pe coapsa lui Richard Bruce. Femeia nu s-a clintit din loc, rămânând exact în aceeaşi poziţie. Pe faţa ei se citea; Da, *suntem împreună*. *Şi ce-i cu asta*? Nici măcar nu se deranjaseră să aranjeze patul.

Marian rămase fără cuvinte în faţa acestei scene, atât de intime. Ivan sesiză şi preluă iniţiativa, spunându-i lui Richard Bruce că vor să stea de vorbă numai cu domnişoara Gi llespie.

Richard o cuprinse cu braţul pe Joanna şi o îmbrăţişă scurt, ca să-i dea curaj. Se ridică în picioare şi se apropie de detectivi.

— L-am sunat pe avocatul meu din Los Angeles rugându-l să perfecteze formele cu o firmă din New York,

care să ne reprezinte. Nu cred că vom mai continua discuţiile fără reprezentant legal.

— Acesta este dreptul dumneavoastră, spuse Ivan, dar vă amintesc totuşi că nu vi s-a adus nicio acuzaţie şi nici nu v-am reţinui ca martori

— Nu încă. Intenţionăm să cooperăm, sergent, dar există o limită şi vă atrag atenţia că nu e cazul s-o depăşiţi.

— Am înţeles.

Richard îi aruncă o privire Joannei şi se retrase. Marian îşi regăsi vocea şi îi ceru celeilalte femei să povestească tot ce făcuse în timpul incendiului şi al crimei. V

Ea şi Richard intenţionau să plece, spuse Joanna. Dar l-a rugat pe Richard s-o aştepte; voia să meargă în cameră să-şi testeze nivelul zahărului în sânge – e diabetică şi trebuie să se controleze frecvent. Tocmai terminase testul şi ieşea din cameră, când a auzit ţipete şi a simţit miros de fum. L-a văzut pe Jack McKinstry la jumătatea scărilor în vreme ce un paznic îi striga să se întoarcă în camera lui. A făcut şi că la fel. A aşteptat acolo până când a venit Richard, care i-a spus că Strode fusese asasinat. Asta-i tot ce ştia.

Tot timpul cât Joanna vorbise. Marian o studiase cu atenţie. Nu, Joanna Gillespie nu era o frumuseţe şi nici nu avea nevoie să fie. Făcea parte din acea categorie de oameni care îţi atrag atenţia ca un magnet. Ivan era cam încurcat. Lui îi plăceau femeile care se străduiau să se facă plăcute şi Joanna Gillespie nu intra în această categorie. A întrebat-o unde se afla debaraua cu ustensile de curăţat şi pivniţa de vinuri; nu ştia.

— Jack McKinstry te-a observat atunci când cobora scările să afle cum izbucnise incendiul? întrebă Marian.

— Nu cred.

— Deci nu poate confirma povestea că veneai din camera ta. Atunci când l-ai văzut!

— Cum adică, poveste? Unde în altă parte aş fi putut fi?

— Ai fi putut fi la parter – şi să-l vezi de acolo. Sau ai fi putut fi sus. la etaj, dar în aripa de clădire rezervată domnului Strode.

— E absurd. Am fost exact acolo unde am spus. Nu am fost niciodată *în* aripa rezervată lui Strode şi nici nu ştiu unde este.

— Oh, bineînţeles că ştii, pentru că ai intrat acolo de două ori. Prima dată cu Jack McKinstry, când aţi scotocit în apartamentul lui Strode şi aţi ISsat uşa bibliotecii descuiată, astfel încât criminalul să poată pătrunde pe acolo. Şi a doua oară, cu Richard Bruce. Voi doi v-aţi ascuns în bibliotecă, până când a venit Castleberry. Deci cunoşti foarte bine locul.

Joanna Gillespie îşi umezi buzele şi rosti un singur cuvânt:

— Jack.

— Domnul McKinstry ne-a spus o parte, dar domnul Castleberry ne-a dat toate amănuntele. Ce-ar fi să nu mă mai minţi? Ştim şi despre documentele arse în biroul lui Strode.

Joanna se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră.

— În regulă. Înţeleg că secretele noastre nu mai sunt secrete. Ce altceva mai ştiţi?

Ivan îi întinse un dosar.

Joanna Gillespie îl deschise şi aruncă o privire asupra conţinutului, fără să-l citească. Închise ochii şi începu să se legene pe picioare, tăcând o lungă perioadă de timp. Apoi izbucni în râs.

— Ticălosul! Lăsă să-i cadă dosarul: hârtiile se împrăştiară pe jos. Trebuia să-mi închipui că mai avea o şmecherie pusă la cale. A vrut întotdeauna să aibă ultimul cuvânt, chiar şi postmortem.

Căuta o cale de ieşire? se întreba Marian.

— Domnişoară Gillespie, dumneavoastră l-aţi ucis pe A.J. Strode?

— Nu, răspunse ea nepăsător. Dar cel care l-a ucis are întreaga mea recunoştinţă. Mă bucur că este mort. Viaţa va fi mai liniştită pentru noi, de acum încolo. Ucigaşul mi-a făcut un mare serviciu, nu neg asta, şi sper să scape.

Apoi murmură mai mult către sine:

— Nu cred că avea curajul necesar…

— Cine? întrebă Ivan făcând pe prostul. Richard Bruce?

— Bineînţeles că nu! Nu l-a ucis Richard!

— Atunci nu mai există altă variantă posibilă decât Jack McKinstry. Vrei să spui că el l-a ucis pe Strode? Ai motive să crezi asta sau ai vrea să fie el?

— Oh, eşti foarte isteţ sergent Malecki, şuieră ea. Vii aici şi te joci cu mine, punându-mi întrebări la care ştii răspunsul dinainte. Şi acum vrei să mă determini să-l acuz pe Jack, făcând să pară totul ca şi cum l-aş apăra pe Richard.

— Mă scuzaţi, spuse Marian, dar nu este de vină colegul meu. Mormăiala aceea despre un „el”, care nu ar fi avut curajul să-l ucidă pe Strode – a fost suficient de tare rostită ca s-o auzim şi noi. Iar acum încerci să-l acuzi pe colegul meu că te atrage într-o cursă. Nu ţine. Domnişoară Gillespie. Jack McKinstry afirmă că voi doi l-aţi ucis pe A.J. Sirode. Şi încep să cred că s-ar putea să fie adevărat.

— Jack McKinstry e nebun.

— Dar îi eşti recunoscătoare, nu-i aşa? Pentru că l-a ucis pe Strode. Asta vrei să credem?

— Credeţi ce vreţi. Însă fiecare dintre noi ar fi vrut să-l vadă mort pe Strode şi chiar ar fi putut s-o facă. Şi indiferent cine a avut curajul s-o facă, bravo lui!

Marian era dezgustată.

— Îţi dai seama ce spui? Viaţa unui om înseamnă aşa puţin pentru line?

— A.J. Sirode nu era om. Era o bestie cu chip uman.

— Dar pe cei care-şi ucid părinţii cum îi numeşti?

— Ah, da, mă întrebam când veţi ajunge şi aici. Strode se folosea şi el de asta ca să mă şantajeze.

— Jack McKinstry susţine că ţi-ai recunoscut crimele.

Rămase cu gura căscată.

— Ce?!

Marian repetă acuzaţia.

— Ne-a spus că eraţi cu toţii la bar, când ai recunoscut faţă de el şi de Richard.

— Joanna se aşează pe pat, uluită.

— Trădare oamenilor nu are limite. Sergent Larch, nu eu l-am ucis pe A.J. Sirode.

Auziră zgomote pe hol. Era vocea lui Richard Bruce. Mânioasă, şi a poliţistului, răspunzându-i calm.

— Îţi ordon să-mi dai drumul să intru, striga Richard Bruce.

Joanna Gillespie se repezi să deschidă. Richard Bruce pătrunse în cameră. Împingându-i pe cei doi poliţişti care încercau să-l oprească.

— Ei ştiu de dovezile lui Strode.

— Ştiu. Am văzut copiile.

— Nu mai scoţi o vorbă – până când vine avocatul.

— Cum aţi aliat? Noi nu v-am spus.

— Jack McKinstry, făcu Marian. Numai de la el putea să afle.

— Întotdeauna Jack, hohoti Joanna.

— Da. Jack mi-a spus. Răspunse Bruce obosit, zâmbăreţul Jack McKinstry. Asta schimbă complet lucrurile. Ce se va întâmpla, sergent?

— Momentan vă rugăm să vă întoarceţi în camera dumneavoastră, ca să putem termina…

— Nu la asta mă referam. Ce acţiune urmează să…

— Duceţi-l pe domnul Bruce înapoi în camera lui, le dădu ordin celor doi poliţişti. Şi nu-l mai lăsaţi să iasă. Mulţumesc.

— Haideţi, domnule Bruce, începu un poliţist, punând mâna pe braţul lui. Aţi auzit ordinul.

Richard Bruce îşi trase mâna.

— Am auzit. Se întoarse spre Joanna: Nu mai scoţi o vorbă.

Părăsi camera urmat de cei doi poliţişti.

De îndată ce se închise uşa. Ivan întrebă:

— Cât durează testarea sângelui?

— Tocmai am primit un sfat bun. Nu mai răspund la nicio întrebare.

— Asta înseamnă că ştiţi ceva şi nu vreţi să ne spuneţi?

Marian se ridică şi o privi în ochi.

— Dacă el este criminalul, vom alia. Nu-l poţi apăra.

— Nu ştiu nimic! replică Joanna. Nu ştiu cine a făcut-o.

— Are dreptate McKinstry. El vă bănuieşte pe voi doi.

— Şi ştim eu toţii câtă încredere merită Jack McKinstry. Sergent, am încheiat discuţia.

Se duse la fereastră şi rămase acolo, cu spatele la cei doi poliţişti.

Marian şi Ivan abandonară interogatoriul. Adunară hârtiile împrăştiate pe jos şi ieşiră în hol. Ivan exclamă:

— Uau! Ce zici de povestea cu recunoştinţa faţă de criminal? N-are pic de inimă, afurisită, pur şi simplu nu-i pasă. Nu dă doi bani pe ceea ce s-a întâmplat. Ea şi Richard Bruce sunt croiţi din aceeaşi stofă.

Marian aprobă, încruntându-se:

— Se potrivesc foarte bine. Pe unde o fi McKinstry?

Unul dintre poliţişti le spuse că Jack McKinstry a fost mai devreme în camera lui Richard Bruce. Nu a stat mult şi s-a întors la el. Asta se întâmpla înainte ca Richard

Bruce să vină la Joanna Gillespie.

Ivan îi dădu instrucţiuni.

— Gillespie şi McKinstry nu au voie să iasă din cameie şi nici să discute. Du-te acolo şi scoate telefoanele.

Ciocăniră la uşa lui Richard Bruce, dar intrară fără să aştepte răspuns.

Richard Bruce stătea în mijlocul camerei, aşteptându-i. Purta lot hainele de ieri. Dar îşi păstra eleganţa.

— V-am zis deja că nu răspund la întrebări decât în prezenţa avocatului.

Într-un moment de inspiraţie. Marian îi spuse:

— Domnule Bruce, suntem convinşi că Joanna Gillespie nu-l putea ucide pe Strode. Un membru al personalului casei a văzut-o ducându-se în camera ei, înainte de izbucnirea incendiului, minţi ea. Nu avem motive să ne îndoim de declaraţia cameristei. Domnişoara Gillespie nu avea timp să coboare, să ia canistra şi să dea foc. În ceea ce ne priveşte, este în afara oricăror bănuieli. Rămâne de văzut care-i situaţia dumneavoastră şi a lui McKinstry.

Ivan confirmă cele spuse de Marian.

Richard înaintă spre Marian.

— E adevărat? Joanna este în afara oricăror bănuieli?

— Da, nu o mai considerăm suspectă.

Faţa lui Richard Bruce se lumină de un zâmbet.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură el. Mă simt uşurat.

— De ce? Ai crezut c-ar fi putut fi ea?

— Bineînţeles că nu; sunteţi ridicoli! Dar atât timp cât era suspectă, se afla în pericol. *Voi* aţi pus-o în pericol.

Marian se aşeză pe scaun.

— Deci aşa, domnule Bruce. Nu trebuie să vă mai faceţi griji, s-o apăraţi pe domnişoara Gillespie. Acum aveţi dumneavoastră nevoie de apărare.

— Credeţi că eu l-am ucis pe Strode? Greşiţi. Mi-ar fi

plăcut să-i sucesc gâtul, dar întâmplător n-am nimic de-a face cu această crimă. A.J. Strode a trecut pe lumea cealaltă fără ajutorul meu – neţinând cont de adeziunea mea morală, bineînţeles!

— Ce naiba se întâmplă aici? *Moral* pentru crimă? Ai scufundat un vas, cu echipaj cu tot, şi vorbeşti de suport *moral*?

— Mai bine spus, încurajare. Ştiţi deja că toţi am fi vrui să-l vedem mort. De ce să pretindă careva că nu-i adevărat? Şi fii foarte atent ce acuzaţii îmi aduci. Accidentul vasului *Burly Girl* s-a anchetat la vremea respectivă şi-am fost găsit nevinovat. Aşa-zisele dovezi4, ale lui Strode n-au nicio valoare.

— Mie nu mi se par lipsite de valoare, spuse Marian. Şi te-ai străduit din greu să pui mâna pe ele. Dar asta nu-i problema noastră, ci a autorităţilor din Hawaii. Noi îl căutăm pe criminalul lui A.J. Strode. Atât.

— Atunci arestaţi-l pe Jack McKinstry şi terminaţi odată, replică Richard.

— Încă nu. Mai am de lămurit câteva probleme. De exemplu – acţiunile *House of Glass*. Tu i-ai vândut lui A.J. Strode, dar de ce nu ai vrut să le vinzi mai devreme, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească?

— Totul a fost urât de la început, sergent Larch. Nu-mi pasă prea mult de *Compania House of Glass* şi eram dispus să vând. Dar n-am putut suporta ideea de-a fi manevrat de cineva. Şi, mai ales, de unul ca A.J. Strode.

Răspundea la fel ca şi Jack McKinstry, gândi Marian.

— McKinstry crede că voi doi l-aţi ucis pe Strode.

O expresie de dezgust i se aşternu pe faţă.

— McKinstry nu-i în stare să gândească, este redus mintal. Nici nu mă miră c-a spus aşa. Crezi c-ar fi recunoscut că a făcut-o el? Dacă l-aţi fi găsit peste cadavru, cu cele trei cuţite în mână, tot ar fi susţinut: „nu sunt eu de vină44 sau „altcineva a făcut-o”, sau, mai rău,

„nu m-am putut abţine”. Nu-şi va asuma niciodată responsabilitatea actelor sale. Nu poate.

Marian încercă altă tactică.

— De ce n-aţi dat o mână de ajutor la stingerea incendiului? Eraţi la parter, după cum spuneţi. Sigur aţi realizat că se întâmplă ceva şi totuşi aţi rămas deoparte. De ce?

Richard luă un scaun şi se aşeză.

— N-am ajutat, pentru că n-am putut, spuse simplu. În tot acest timp am fost încuiat în baie.

Cei doi detectivi se holbară la el.

— Nu voiam să vă spun asta. Dar acum… După ce i-am cerut servitoarei să ne aducă bagajele din pivniţa de vinuri, m-am hotărât să merg la baie. Înainte de a pleca, în timp ce eram acolo. Cineva m-a încuiat înăuntru – ca să mă împiedice să intervin, mă gândesc.

Sau ca să-ţi asigure un alibi y se gândi Marian.

— Numai un pic. Cum se poate încuia o baie, *din afară*?

— Există afară un mâner care se răsuceşte. Uşa poate fi încuiată şi pe dinăuntru şi pe din afară, în mod independent, pe acelaşi principiu.

— Şi cum ai ieşit? Pe fereastră?

— Nu, baia aceea nu are ferestre. Am strigat şi am bătut în uşă cu toată puterea, dar nimeni nu m-a băgat în seamă – probabil că toţi erau ocupaţi cu incendiul. Apoi, cineva m-a auzit şi a descuiat uşa, iar eu tocmai u mulţumeam, când garda lui Strode a coborât ţipând că şeful a fost asasinat. Am stat încuiat în baie tot timpul incendiului. Deci dacă Strode a fost ucis în acest interval de timp, eu chiar nu aveam cum s-o fac.

Nu. N-aveai cum. Gândi Marian. Am eliminat un suspect.

— Cine ţi-a descuiat uşa?

— Myron Castleberry, spuse Bruce zâmbind.

Tăcere. Apoi Marian îşi întrebă colegul:

— Ai numărul de telefon la tine?

— Da, confirmă acesta, scoţând un carnet din buzunar. Se duse către telefon şi formă numărul lui Castlebeny.

— Domnule Bruce, de ce nu ne-aţi spus asta mai devreme? Vă puteam disculpa imediat.

— Bineînţeles că ucigaşul m-a încuiat. Şi, după cum v-am mai zis. Ţin neapărat să-l găsiţi pe criminal”.

— V-aţi gândit că Joanna Gillespie este cea care a ucis?

— Aiurea! Nu fiţi absurdă. Ştiu că este Jack. Joanna se afla la etaj. Îşi făcea o probă de sânge, iar eu fusesem încuiat în baie. Doar Jack era liber.

— Şi aţi riscat să fiţi acuzat de crimă, numai ca să-l protejaţi pe Jack McKinstry? Vieţi să vă cred?

— Nu, sigur că nu. Dacă vedeam că aveţi de gând să mă acuzaţi de crimă, v-aş fi povestit.

— Chiar dacă Joanna Gillespie rămânea pe lista suspecţilor?

Acesta nu apucă să răspundă. Ivan închisese telefonul.

— Castleberry confirmă. A spus că i-a descuiat uşa domnului Bruce cu câteva secunde înainte să apară Miliwalker cu vestea morţii. Îşi cere scuze că nu ne-a spus, dar cu atâtea pe cap a omis, pur şi simplu.

— Hai să ne uităm la uşa băii, propuse Marian. Veniţi şi dumneavoastră, domnule Bruce.

Coborâră toţi trei. Ivan le aduse aminte poliţiştilor că suspecţii nu aveau voie să stea de vorbă între ei.

— Mai este nevoie de măsurile astea? Din moment ce Joanna nu mai este suspectă şi nici eu?…

— Mă tem că v-am minţit în privinţa asta, îl întrerupse Marian. Joanna Gillespie nu are alibi. Este încă suspectă.

— Ce? Richard o prinse de mână pe Marian. Aţi minţit? Joanna este suspectă încă?

— Vrei să-mi dai drumul?

— Dă-i drumul, interveni Ivan.

— Ai minţit?

— Mâna mea, repetă Marian.

Bruce îi dădu drumul.

— Ce şmecherie *murdariP*. Necinstită, imorală…

— Opreşte-te! îi ordonă. *Tu* îmi ţii *mic* lecţii despre ce-i bine şi ce-irtfo? Asta faci?

Se priveau. Încruntaţi, când lui Marian i se păru că vede o umbră de zâmbet pe faţa lui Richard Bruce.

— În regulă, sergent Larch. Fără lecţii.

Bruce îi conduse către aceeaşi baie pe care o folosiseră şi ei. În primele ore ale zilei. Uşa era exact aşa cum o descrisese, se putea încuia în mod independent pe ambele părţi.

— Ce interes ar fi avut cineva să încuie pe din afară?

Marian intră în baie şi închise uşa. După ce Ivan încuic pe din afară, încercă repede clanţa – nu se deschidea. Pe uşă nu era nicio zgârietură care să indice că ar fi fost forţată. Încercă s-o deschidă cu o carte de credit: mi mergea.

— În regulă, spuse ea.

Ivan descuie.

— N-a mers?

— Nu, nu se poate. Bine, domnule Bruce, se pare că sunteţi în afara oricăror bănuieli. Vă comunic asta în mod oficial.

— Vă sunt recunoscător, murmură el, uşor ironic.

Un poliţist îi căuta.

— Domnilor ofiţeri. Poftiţi la telefon, oricare dintre dumneavoastră.

— Vorbesc eu, spuse Ivan plecând cu poliţistul.

Richard se apropie de Marian.

— Sergent Larch, sper că te-ai convins că Jack McKinstry este cel pe care-l cauţi. Arestează-h va ceda repede şi va recunoaşte tot. Arestează-l!

— Nu pot s-o fac (ară dovezi, domnule Bruce. Dacă rezistă douăzeci şi patru de ore, va trebui să-i dau drumul să plece liber.

— Nu va rezista, vă garantez. De ce-o mai amestecaţi şi pe Joanna în treaba asta, când ştiţi că n-a ucis ea?

— Dar eu nu ştiu asta. Sunteţi singurul convins de nevinovăţia ei dar, scuzaţi-mă, sunteţi subiectiv.

Într-adevăr, recunosc. Dar nu o puteţi acuza. Nu *trebuie* s-o acuzaţi!

Ivan se întoarse.

— Căpitanul. Vrea să ştie de ce naiba nu i-am arestat pe cei trei! E timpul să terminăm, colega.

…r A H”.

V – i r

4

Acum mai bine de un an, în timp ce urca scările, căpitanul Ralph H. Michaels descoperise că suferă de inimă. După spusele medicului, era o formă uşoară de boală, dar, pentru căpitan, asta reprezenta o catastrofă. Renunţase să fumeze, să bea şi să mănânce mai mult decât era necesar. Acum. După. Paisprezece luni, avea cu douăzeci de kilograme mai puţin şi era mândru de statura sa zveltă. Nimeni însă nu avea curajul să-i spună că arăta mai prost ca înainte. Pielea fleşcăită şi obrajii scoRNeiţi te făceau să-l crezi mai bătrân, aproape un pensionar. Dar el nici nu se gândea la aşa ceva.

Căpitanul Michaels se afla în biroul său, împreună cu cei doi detectivi, Marian Larch şi Ivan Malecki. Căpitanul începu direct, fără introduceri:

— Ozzie Rogers şi Esteile Rankin au dispărut. Poliţia din Texas şi Oiegon nu le dă de urmă. Nu i-a văzut nimeni,

de câteva zile. Ce poate să însemne asta?

— Înseamnă că oamenii lui Richard Bruce au pus mâna pe ei şi noi n-o putem dovedi.

— Richard Bruce este singurul suspect pe care l-aţi scos din cauză, nu-i aşa?

— Da, nu avea cum să comită crima, spuse Marian. Myron Castleberry i-a descuiat uşa băii la un minut sau două după săvârşirea crimei. Asasinul este unul dintre ceilalţi doi.

V – Ce păcat, zise ironic, pariasem pe el.

— Şi eu. Este cel mai tare dintre toţi. Dar nu-l putem încărca totuşi cu crima asta. Doamne, sprer că nu i-a ucis pe cei doi!

— Dar de ce a dispărut şi mercenarul? întrebă căpitanul. Văduva, înţeleg, era pentru el un martor periculos, dar Ozzie Rogers nu constituia o ameninţare. Bruce o ajută pe violonistă – de ce face asta?

Ivan îi explică în maniera lui lipsită de eleganţă:

7 Richard Bruce şi Joanna Gillespie s-au cuplat. S-au cunoscut vineri şi încearcă să recupereze timpul pierdut. Bruce e înnebunit după ea şi face tot ce poate ca s-o scape de închisoare. Ce veşti sunt despre pilotul lui McKinstry?

— Este în viaţă, la poliţia din Miami. Când a aflat că A.J. Strode a fost ucis. A început să vorbească, să spună tot. Copoii i-au dat de înţeles că Jack McKinstry este suspectat de crimă şi l-au lăsat să tragă concluziile necesare.

— Ipoteză care s-ar putea dovedi a fi corectă, sublinie Marian. Are cincizeci la sută şanse să fie. Dacă pilotul vorbeşte, înseamnă că măcar unul va plăti pentru crimele anterioare, şi tot e ceva. Dar mai avem nevoie de puţin timp ca să dezlegăm misterul. Lăsaţi-ne la dispoziţie restul zilei.

— Poliţiştii ceilalţi vor fi retraşi la miezul nopţii. Nu aveţi prea mult timp.

— Tot e mai bine decât nimic, zise Ivan. Vom încheia şi noi la miezul nopţii. Dar până atunci nu vrem să acuzăm pe nimeni.

Căpitanul Michaels se gândea.

— Ce puteţi rezolva acolo, mai mult decât aici?

— Poate îi facem să vorbească, spuse Marian, instigându-i unul împotriva celuilalt. Jack McKinstry este împotriva celor doi. Există multă tensiune în relaţiile dintre ei. Dacă îi aducem aici şi îi despărţim, bomba se dezamorsează.

— Eşti sigură de asta?

— Nu. Dar e o şansă de care trebuie să profităm.

— Bine. Aveţi timp până la miezul nopţii. Dar cu puţin înainte de ora douăsprezece, vreau să am trei arestaţi. Şi aş fi foarte fericittlacă pe doi dintre ei îi vom extrăda, iar pe al treilea îl vom ţine aici. Acuzat de uciderea lui Strode. Asta m-ar face extrem de fericit. Credeţi că vă descurcaţi?

— Facem tot posibilul, îl asigură Ivan.

— Ne străduim. Spuse şi Marian.

Cei doi detectivi plecară, hotărâţi să-l mulţumească pe căpitan.

Dezbină şi… ţine pumnii strânşi, să-ţi poarte noroc!

— Arată-mi cum te-ai întors în casă. Împreună cu Richard Bruce.

— Ştiţi cum. Prin pivniţa de vinuri.

— Arată-mi…

Joanna Gillespie lăsa impresia că este nervoasă. O conduse pe Marian Larch pe cărare. În spatele casei, la uşa care dădea în pivniţa de vinuri.

— Aţi încuiat-o după ce aţi intrat?

— Nu.

Marian încercă uşa; rămăsese tot descuiată. Înăuntru era răcoare, pivniţa având temperatura optimă pentru păstrarea vinurilor scumpe.

— Unde v-aţi lăsat valizele?

— Aici. Joanna arătă cu mâna.

Pe podea nu era praf, deci valizele nu lăsaseră nicio urmă. O masă mică şi două scaune se aflau lângă perete; Marian se aşează pe un scaun, invitând-o pe Joanna Gillespie să ia loc pe celălalt.

— Ştii că Richard Bruce e în afara oricăror bănuielii

Joanna Gillespie se aşează şi ca, dar nu întrebă nimic. Se uita la Marian.

— Da.

— Ştiai că se va disculpa? Ţi-a spus?

Joanna îşi umezi buzele.

— Asta nu-i treaba poliţiei.

— Nu ţi-a mărturisit, nu-i aşa? Cred că ai fost surprinsă.

Joanna muşcă momeala.

— Uite ce-i. Ofiţer Larch. Ştii foarte bine că Richard a crezut că eu nu mai sunt suspectă când v-a povestit c-a fost încuiat în baie. L-aţi minţit şi vreţi acum să mă convingeţi că încearcă să-şi salveze pielea.

— Şi vrei să spui că nu încearcă? Credeam că toţi trei vreţi să vă salvaţi pielea.

— Bineînţeles că da. Şuieră Joanna. Ai înţeles prea bine ce-am vrui să zic. Şi, oricum, ce mai contează? Richard *este* nevinovat, nu-i aşa?

— Da. Şi au mai rămas doi suspecţi.

Joanna se uită la ea lung.

— Ar trebui să fie doar unul, Jack McKinstry.

— Atunci furnizează-ne o dovadă. Altceva decât antipatia ta. Gândeşte-te, trebuie să fie ceva ce nu mi-ai spus încă.

— M-am gândit – Dumnezeule – mă gândesc întruna. Nu l-am auzit în cameră, în acea perioadă, asta-i tot ce pot spune.

— Dar crezi că puteai să-l auzi? Pereţii par a fi destul de groşi.

— Poate că nu, recunoscu ea. Doar dacă ar fi făcut mult zgomot.

Marian încercă altă tactică”.

„— Ştii, oricând şi oricine l-ar fi ucis pe Strode, cred că s-a gândit că-i ajută pe ceilalţi doi. Lichidându-l pe Strode, ucigaşul elimina posibilitatea ca ticălosul să mai ameninţe vreodată. Nu vreau să spun că asta a fost motivaţia crimei – motivul a fost să se salveze eldar, salvarea celorlalţi era un argument în plus.

— Nu-i adevărat! Strbde avea dovezile în computer! Uciderea lui Strode nu ajută cu nimic. Rămâneau dovezile.

— Da, dar niciunul dintre voi nu ştia atunci zile computer. Criminalul a *crezut* că toţi trei veţi fi liberi, odată cu moartea lui Strode. Aşa că tu sau Jack McKinstry v-aţi asumat răspunderea să încheiaţi această afacere. Unul l-a ucis, ca să-i elibereze pe toţi trei. Marian făcu o pauză. Ştim sigur că Richard Bruce nu a ucis ca să vă salveze.

De data asta, Joanna nu se lăsă prinsă în cursă.

— Greşeşti, ofiţer Larch. Jack McKinstry nu s-a gândit decât la el atunci când l-a ucis pe Strode. Mi-am dat scama foarte repede ce fel de om este; adultul cel mai egoist şi copilăros din câţi cunosc. Dacă i-a trecut prin cap că astfel ne ajută şi pe noi. Atunci mai mult ca sigur că intenţiona să profite ulterior.

Marian se gândi că Joanna îl caracterizase bine pe Jack.

— Nu va profită, pentru că lucrurile n-au ieşit aşa cum fuseseră planificate. În loc să-i salveze pe toţi. Criminalul a adus totul în atenţia poliţiei. Ştii ce ţi se va întâmpla, nu-i aşa?

— Mie? Nu, ofiţer Larch, nu ştiu. De ce nu-mi spui tu?

— Depinde de poliţia din Boston, bineînţeles, dar nu văd cum ai putea scăpa fără acuzaţia că ţi-ai ucis părinţii.

Eu personal nu cred că vei scăpa susţinând că i-ai ucis din milă. Dacă aş face parte din juriu şi aş auzi despre încercarea ta de a angaja un ucigaş, m-aş gândi de două ori înainte să cred istoria cu cutanasia.

— Vai, dar ai înţeles greşit, oftă Joanna. Mă gândeam să-l angajez drept gardă personală, atâta tot. Strode l-a mituit ca să declare că intenţionam să-mi ucid părinţii.

— Da, gardă personală, repetă Marian. Bine jucat. Richard Bruce ţi-a sugerat asta? Trebuie, oricum, să dai o explicaţie pentru întâlnirea ta cu Ozzie, şi de ce n-ai putea pretinde că aveai nevoie de o gardă personală?

— Richard Bruce nu mi-a sugerai nimic! Sunt în stare să gândesc şi singură.

— Minciuni? sugeră politicos Marian.

— Să-mi găsesc *soluţiile*. Şi am hotărât că o gardă personală nu rezolva problemele pe care le aveam atunci.

Marian se uită întrebător.

— Cineva îmi trimitea scrisori de ameninţare. Ofiţer Larch. Au încetat acum un an, fără să fac nimic.

— Aţi anunţat poliţia?

— Da. Nu m-au ajutat cu nimic.

— Unde se întâmpla asta?

— În Boston.

— Voi verifica.

— Sunt sigură că vei verifica, spuse Joanna sec.

Ivan Malecki o aştepta în sala de conferinţe.

— Ceva nou?

Z. - Nu chiar. Joanna Gillespie susţine că voia să-şi ia o gardă personală atunci când l-a contactat pe ucigaş, deoarece primea scrisori de ameninţare. Tu ai ceva noutăţi?

— Nimic. Multe acuzaţii, atât.

Marian se duse la telefon şi sună poliţia din Boston, să afle ceea ce dorea.

— O scrisoare, spuse ea după ce închise telefonul.

Atât este trecut în computerul lor, iar ea mi-a zis că au fost mai multe.

— Putea s-o raporteze doar pe prima, iar când a înţeles că poliţia nu Poate face nimic, nu a mai declarat şi restul.

— Toi ce se poate, murmură Marian cu oarecare reţinere, dar Joanna. Gillespie nu este genul care să neglijeze aşa ceva. Mă mir că n-a dat fuga să-şi cumpere un pistol.

— Poate că şi-a cumpărat.

— Dar nu l-a căutat pe Ozzie Rogers imediat – există o distanţă în timp între cele două evenimente. De fapt. Cred că a primit o scrisoare, a raportat-o şi o foloseşte ca pretext pentru întâlnirea cu mercenarul.

— Oricum, asta nu ne ajută să aflăm ce s-a întâmplat aici, duminică noaptea, spuse Ivan. Asta-i treaba poliţiei din Boston, Marian; las-o baltă.

— Ştiu, ai dreptate. La naiba, e greu s-o dovedeşti pe Joanna Gillespie. Ce facem acum – schimbăm?

— Da, putem schimba. Fii atentă cu McKinstry – s-ar putea să-ţi facă o scenă. Nu i-am spus despre pilotul clicopterului; dacă nu tace sau dacă nu te ascultă, poţi folosi argumentul ăsta.

— E aşa palavragiu?

— Era, dar cam obosise la sfârşit. Mai întâi vezi ce face. Înainte de orice, Jack McKinstry s-a apropiat de ea.

Începu s-o întrebe dacă a fost vreodată în California. Îi povesti despre casa din Malibu şi o asigură ca oricând va dori să-i facă o vizită acolo, va fi bine venită. Apoi veni mai aproape. Îi puse mâinile pe umeri şi o privi în ochi. Spunându-i că i-ar face mare plăcere să se revadă, o dată terminată povestea asta.

Pentru un playboy cu experienţă, aceasta era o tentativă cam stângace de abordare. Ivan avea dreptate că Jack McKinstry ceda. Marian era o femeie simplă,

modestă, dar un pic cam plinuţă. Altele ca ea ar fi pulul să se machicze excesiv, să poarte coafură modernă şi haine extravagante devenind personalităţi ale micului ecran, sau adevărate stele de cinema ori de muzică rock. Dar Marian nu era genul. Îi răspunse politicos lui Jack că nu amestecă niciodată afacerile cu plăcerea.

— Ei. Haide, ofiţer… Apropo, care vă este prenumele?

— Aţi spius corect. Ofiţer.

Jack oftă teatral.

— Eşti foarte pedantă, nu-i aşa? Dar nu pot să cred că păstrezi ţinuta asta oficială tot timpul. Bănâiesc că ai un prieten – şi, la urma urmei, pun pariu că mai calei şi pe alături, din când în când. Aşa-i?

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spulber iluziile, dar. În ciuda părerii unanime. Este posibil ca un bărbat şi o femeie să lucreze împreună fără să se încurce în pat. Ce fac şi cu cine rac nu te priveşte pe tine. Aşa că las-o baltă!

Jack îşi schimbă imediat atitudinea.

— Hei, dar n-am vrut să te jignesc! Dimpotrivă! O mângâie pe umeri, încercând un gest mai intim. Aş vrea să te cunosc, domnişoară ofiţer Larch, dar suntem în relaţia asta ciudată de suspect şi poliţist şi nu ştiu cum să mă descurc. Ajută-mă! Nu mai face pe misterioasa; primeşte-mă în viaţa ta.

Ca să termine povestea, Marian îi spuse că Billy, pilotul elicopterului, era în paza poliţiei din Florida şi mărturisise tot ce ştia.

Jack se crispă. Mâinile îi alunecară de pe umerii lui Marian, hol bându-se la ea că un copil prost.

— Atunci, asta este, murmură el. Îl veţi crede pe el, şi minciunilejui Strode. Şi pe cele îndrugate de Joanna şi Richard. N-am nicio şansă. Îmi veţi pune totul în cârcă – uciderea lui Strode. Accidentul de elicopter şi câte altele. Totul este aranjat, nu-i aşa? Şi eu sunt victima. V

— Va trebui să dai socoteală autorităţilor franceze pentru prăbuşirea elicopterului, dar cu un te arestez încă pentru uciderea lui A.J. Strode.

— Încă, repetă el morocănos.

— Poate că deloc. Hai s-o luăm de la capăt.

% Se aflau în sufragerie. Marian îl găsise la bucătărie, în timp ce o rugă pe Danielle să-i pregătească ceva de mâncare. O servitoare puse un tacâm şi pentru Marian, care realiză că îi este foarte foame. Jack repetă povestea de dimineaţă.

Marian se ridică şi începu să se plimbe, gânditoare, în jurul mesei.

— Repetă ce-ai făcut în cameră.

— Făceam bagaje.

— Ştiu. Dar ia-o pe rând, spune-mi absolut lotul.

— Bine. Jack se gândi. Mai întâi am intrat în baie să-mi strâng obiectele de toaletă. Eram aproape gala cu împachetatul – nu-mi luasem prea multe lucruri pentru un weekend – şi am început să caut prin sertare şi prin cameră, să mă asigur că nu uitasem nimic.

— Pijamale?

— Nu port. Ah, da. Am găsit o pereche de pantofi sub pat. Apoi am închis valiza, am ridicat-o şi mi-a alunecat, căzându-mi pe picioare. După aceea am simţit miros de fum.

Lui Marian îi veni o idee.

— Numai o clipă, îl opri. Repetă un pic povestea cu valiza care ţi-a căzut pe picioare.

— Da. Ce-i cu ea?

— Prima oară când am stat de vorbă, ai spus că în acel moment ai scos un urlet.

— Că puteam să scol şi morţii din somn. Aşa-i, şi ce-i cu asta?

— Ai urlat într-adevăr sau mă minţi?

— Oh. Am urlat, doamnă, că m-a durul. Vrei să vezi

vânătaia?

— Nu. Mulţumesc. Vreau doar să urli din nou. Nu acum. Zâmbi ea. Văzându-l pe Jack că se pregăteşte, şi nu aici. Haide sus la etaj.

— Vrei să mă lămureşti? Ce-i atât de important că am urlat?

— Mai târziu. Ieşi prima din sufragerie şi îi spuse poliţistului care îl supraveghease pe Jack să-l caute pe Ivan şi să-l trimită sus, în camera domnului Jack McKinstry. La etaj, un subofiţer păzea uşa camerei lui Richard Bruce; Joanna era pe afară cu Ivan Malecki.

Intrară în camera lui Jack. Geamantanul cu pricina era pe podea, lângă pat.

— Unde te aflai când ţi-a căzut geamantanul?

— Cam pe aici, zise el şi se aşează lângă uşă.

Un minut mai târziu, intră Ivan.

— Ceva nou?

— Poate. Vreau să te duci în camera lui Joanna Gillespie. Închide uşa şi stai în punctul cel mai îndepărtat de ea. Apoi vreau să-mi spui dacă auzi ceva.

Ivan făcu întocmai, fără să comenteze. La semnul lui Marian, Jack urlă.

— L

Ivan se întoarse şi spuse:

— L-am auzit ţipând. Atta voiai?. Ł

— Mda. Acum du-te în baie şi încuie uşa. Vezi dacă se aude şi de acolo. S.

Jack repetă urletul şi Ivan spuse că l-a auzit din nou.

— Dar ce-i, Marian? Ce înseamnă asta?

Marian respiră adânc.

— În timpul în care A.J. Strode era înjunghiat, lui Jack i-a căzut geamantanul pe picior şi a urlat. Joanna Gillespie mi-a zis că nu l-a auzit pe Jack în camera sa, în acest interval de timp.

Când înţelese raţionamentul ofiţerului. Jack

McKinstry urlă a treia oară. de data asta de fericire.

— Nu m-a auzit pentru că *nu cm în camera ci*\Ha! Aha! V-am *spus* că ea este! Ofiţer Malecki, nu ţi-am spus cu asta? Acum o oră am afirmat asta! Joanna Gillespie l-a ucis pe A.J. Strode, nu eu! Şi acum. Am dovedit-o.

— O pieşte-te, opreşte-te! strigă Ivan precaut. Este argumentul lui împotriva cuvântului ei.

Marian scutură capul.

— Jack nu ştia ce mi-a4>ovestit Joanna Gillespie şi n-avea niciun motiv să inventeze povestea.

Jack se aşezase pe un colţ al patului şi se descălţa. Ridică piciorul gol în aer:

— Priviţi vânătaia. Frumoasă, colorată, alibiul meu. Puteam să-mi fac o asemenea vânătaic *fără* să urlu? Şi ce vânătaic! Aţi mai văzut aşa ceva până acum? O minune!

Marian şi Ivan se uitau la el când Richard Bruce năvăli în cameră.

— *Ce* se întâmplă aici? L-am auzit pe Jack urlând, tocmai din capătul celălalt al holului.

Jack râdea şi se trânti pe spate în pat. Stătea acolo hohotind şi vânturându-şi piciorul prin aer.

— R-Ah. Richard. Richard. ai sosit la ţanc! Asta este dovada, dragi ofiţeri Malecki şi Larch. Că un urlet bun, sănătos, poate fi auzit pe etaj – *de oricine s-or afla în zonă*. Întrebaţi-i pe poliţiştii de pe hol, pun pariu că au auzit şi ei.

— Bineînţeles. Toţi au auzit. Repet, ce se întâmplă aici?

Jack se ridică.

— Se întâmplă, prietene Richard. Că aleasa inimii tale a încurcat-o. I s-au scufundat corăbiile. Am dibuit-o! Joanna a făcut-o de oaie. Richard. Rău de tot. Atât de rău. Că nici măcar tu nu poli face nimic pentru ea. Ce poveste tristă!

Richard se întoarse spre Marian.

— Ce lot îndrugă acolo?

Lui Marian nu-i făcea plăcere să-i spună.

— S-ar părea că Ajutaţi de Jack. Am dezlegat în sfârşit crima. Nu este o dovadă foarte puternică, dar rămâne un indiciu care mă ajută enorm. Se uită la colegul ei; Ivan dădu din cap – *da*.

— Cum adică „indiciu”? întrebă Richard ironic. «De când un *indiciu* este suficient ca să acuzi pe cineva de crimă? Ce v-a spus mincinosul ăsta? N-aţi învăţat încă să nu credeţi nimic din ceea ce îndrugă el?

— Oh. Scuzaţi-mă. *Domnule – de-ineredere*. Făcu Jack amabil, şi să mă iertaţi că îndrăznesc să vorbesc în prezenţa dumneavoastră, *întruchi parva-virtuţilor Mr* crima asta nu mi-o veţi pune în spinare. Să fiu al naibii de nu-i aşa. Păpuşica ta l-a înjunghiat pe Strode. Nu eu, şi ei ştiu asta. Arătă cu capul spre Marian şi Ivan.

— Doamne. Doamne. Ce curajos te-ai făcut aşa dintr-odată! Crezi că ai găsit calea să te fofilezi. La asta eşti tu cel mai tare. Să le fofilezi şi să vinzi! Să te ascunzi în spatele minciunilor, să dai vina pe alţii pentru greşelile tale. Eşti dezgustător, eşti fiinţa cea mai nefolositoare pe care am văzut-o vreodată, lipsită complet de orice valoare.

Jack sări din pat cu lata roşie de mânie.

— Dar cine naiba te crezi? Dumnezeu? Nu-ţi mai ajunge nimeni la nas. Aşa de mulţumit eşti de tine? Faci pe boierul cu mine de când te-ai culeat cu Jo! Şi cu ce te-ai ales? Cu o crini pală, care le-ar fi lăsat pe tine să fii suspectat de crima ei. Pe amândoi ne-ar fi lăsat. Nu-i pasă de nimeni. Eşti un struţ. Richard, nu vezi ce ai sub nas!

Richard se uită la el. Uimit, i – Eşti un caz fără speranţă, Jack. Dacă te mai văd sau le mai aud încă un minut, voi comite o crimă, aici, cu poliţiştii de faţă.

Jack râdea mânzeşte.

— N-ar fi prima ta greşeală, dar sigur ar fi ultima.

Cei doi continuară tot aşa, dar Marian le întoarse

spatele, obosită, şi se duse la fereastră. Se simţea deprimată, oare de ce tăceau asta? Acelaşi joc: sunt mai mare, mai tare şi mai rău decât line.

Ivan îi despărţi când lucrurile ajunseră aşa departe. Încât era cât pe ce să se bată. Deprimarea lui Marian se accentuă şi nu avea nicio legătură cu cei doi bărbaţi mânioşi, care erau gata să se sfâşie. De fiecare dată când ea şi Ivan erau aproape să prindă un criminal, avea un sentiment greu, apăsător, care nu-i dispărea decât la câteva zile după ce terminau treaba.

Ivan îi despărţi pe cei doi. Dar Jack deveni mai agresiv, ameninţându-l pe Richard Bruce peste umărul lui. Ivan nu suporta aşa ceva. Se întoarse spre Jack şi spuse:

— Sunteţi arestat. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic…

— Ei. Omule, nu strica totul. Ştii cine este criminalul. Ce-ţi mai pasă de ceea ce s-a întâmplat în Franţa, acum patru ani?

— Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ţi permiţi să angajezi unul…

— Îmi permit, sigur că îmi permit. Ai de gând să mă trimiţi în Franţa, din cauza prostului de Billy, care şi-a dat drumul la gură şi…

— Tot ce spui de acum încolo poate fi folosit împotriva ta. Ai vreo întrebare? Hai, încalţă-te şi să mergem!

— Ah, *Dumnezeule*, se văicări. Ofiţer? Ofiţer Larch? Ale dreptul să facă asta?

— Sigur că da.

— Şi tu îl laşi? îşi trase ciorapul şi pantoful. Din cauza unui afurisit de elicopter, care s-a defectat acum patru ani?

— Elicopterul nu s-a delectat, Jack, şuieră Marian cu faţa lipsită de orice expresie. Singura ta şansă este să spui tot adevărul. Dacă reuşeşti.

Faţa lui Jack exprimă pe rând dezamăgite, au

pteompălimirc, mânie şi apoi viclenie – totul într-o jumătate de minut.

Minte de lăcustă, gândi Marian.

Ivan arătă cu mâna spre Richard Bruce.

— Marian?

— Am eu grijă.

Jack se smulse de lângă Ivan şi veni lângă ea.

— Marian, numele tău este Marian. Rânji lacom la ea şi ieşi cu Ivan.

— Copilăros până-n ultima clipă, murmură Richard Bruce.

Se rezemă de perete şi-şi încrucişă braţele.

— Deci… Afanan? Este rândul meu?

— Da, este rândul tău…

O ascultă citindu-i drepturile, fără s-o întrerupă. Apoi întrebă:

— Ce se va întâmpla cu Joanna?

— Dacă găsim suficiente dovezi ca să convingem procuratura locală, va fi acuzată de uciderea lui Strode şi va fi judecată aici. În New York. Dacă nu, va fi trimisă la Boston şi judecată pentru uciderea părinţilor.

— Deci oricum nu scapă, nu-i aşa? Nu contează dacă reuşeşti sau nu să dovedeşti că l-a ucis pe Strode.

— Ba contează, contează foarte mult. Ai ştiut tot timpul ci ea l-a ucis, nu-i aşa? Erai uimit acum. Când ai aflat că Jack este nevinovat, dar nu surprins. Ştiai. Nu-i aşa?

Zâmbi trist, fără să răspundă.

— Ofiţer, nu te strădui prea taie să găseşti dovezi. Las-o să-şi încerce şansele la Boston.

— Şi de ce-aş face asta?

— Pentru că, dacă vreodată a existat un om care merita să moară, acela era AI. Strode. În Boston, Joanna va declara că a ucis din milă şi poate va scăpa cu o sentinţă uşoară.

— Ştii că ea I-a ucis pe Strode… *Şi nu-ţi pasă*: Nu-ţi pasă câtuşi de puţin. Zău că nu pot să te înţeleg deloc.

— Nu, nu cred că poţi, spuse rece. Dar cariera la un va avea de suferii dacă nu reuşeşti s-o acuzi pe Joanna Gillespie. Şi, oricum, tu şi colegul tău veţi aduce trei criminali înrăiţi, căutaţi în altă parte. Este un succes. N-ai nevoie să te împăunezi şi<u uciderea lui Strode.

Cred că ar trebui să-ţi faci probleme pentru situaţia ta. Nu a Joannei Gillespie. *Tu vei fi judecai* pentru uciderea a treizeci şi şapte de oameni. Nu poţi face abstracţie de asta.

— Dădu din mână nepăsător.

— Poliţiei îi lipseşte un pion principal că să mă acuze. Restul nu face doi bani.

Scrisoarea. se gândi Marian. Oare aşa se va termina totul? Unul va fi arestat pentru uciderea lui Strode. Unul pentru crimele din trecut şi unul va scăpa basma curată?

— Dintre noi toţi. Continuă Richard. eu am cele mai mari şanse să scap. De fapt. Asta am de gând să fac. Acum mă preocupă soarta Joannei. Ofiţer Larch, nu sunt nebun să încere să mituiesc un poliţist, dar îţi spun că dacă vrei să-ţi îmbunătăţeşti standardul de viaţă, eu îţi pot asigura mijloacele necesare, fără probleme şi pentru tot restul existenţei tale. Toi ce te rog este s-o laşi pe Joanna să fie dusă la Boston.

— Şi asta nu se cheamă tentativă de mituire!? Ha, ha!

Bruce zâmbi trist.

— Tot ce-ţi cer este să te gândeşti. Gândeşte-te la tot ce-ţi doreşti mai mult şi la cât de puţin trebuie să faci ca să obţii totul. Priveşte şi reversul medaliei, ofiţer Larch; asta-i tot.

Ce ofertă tentantă. se gândi Marian. Şi bărbatul era seducător, avea farmecul specific celor obişnuiţi să câştige, să realizeze tot ceea. Ce-şi propuneau. Înţelegea de ce

Joanna Gillespie fusese atrasă de el. Dar ofiţer Marian Larch nu era uşor de sedus.

— Las-o baltă, răspunse. Se va duce la Boston numai dacă nu reuşesc s-o acuz de uciderea lui Strode. Şi îţi spun că voi face tot posibilul ca să o acuz.

Expresia feţei lui Richard Bruce nu se schimbă.

— Te rog, gândeşte-ic bine, repetă acesta.

Marian scoase căluşele. I

— Mâinile la spate.

Atunci. Într-adevăr, expresia feţei lui Bruce se schimbă.

— O, zău, ofiţer, nu-i nevoie. Nu opun rezistenţă.

— Mâinile la spăte. Repetă Marian mecanic.

Deşi îi era neplăcut. Bruce se supuse.

Marian tocmai terminase treaba. Când intră Ivan Malecki.

— McKinstry vrea valiza.

— Ah, da. Şi eu o vreau pe a mea, spuse Richard Bruce. Este în sala de proiectic. Cea neagră.

— Ţi-o aduc, răspunse Marian.

— Am sunat şi am lăsat vorbă căpitanului că am încheiat aici, zise Ivan. Ofiţerul de serviciu m-a anunţat caii sosit avocatul lui Bruce şi al lui Gillespie.

— Tocmai la timp. Mormăi Richard.

— Ivan? Marian ieşi pe hol făcându-i semn lui Richard să rămână înfiunini.

Ivan o urină.

— Sper să nu te gândeşti s-o arestezi pentru că nu era aici când McKinstry a ţipat? o întrebă Ivan. Căpitanul ne va transfera la începători. Joanna Gillespie ar putea spune că n-a» înţeles ce-a declarat, sau că a uitat de episodul acela.

— Ştiu, dar când îl va vedea pe Richard Btuce cu cătuşe, poate i se va zdmncina echilibrul interior şi atunci

va fi momentul s-o încolţim. Aşa că… N

— Deci vrei să-i aduc pe Bruce şi pe McKinstry la secţie, să le întocmească actele, da? Oricum, eu n-o scoteam la capăt cu că Mă întore cât pot de repede.

— Mulţumesc, Ivan. Mă duc să-i aduc valiza lui Bnice.

Îl lăsă pe Richard Bnice în grija poliţistului din hol şi coborî. Joanna Gillespie stătea la baza scărilor cu poliţistul lângă ea. Părea neliniştită, pentru prima oară de când o întâlnise Marian.

— Ce-i? Ce se întâmplă? întrebă ea.

— L-am arestat pe Richard Bruce, răspunse Marian, şi pe Jack McKinstry.

Joannci Gillespie nu-i păsa de McKinstry…

— Pentru ce-l acuzaţi? De ce l-aţi arestat?

— Pentru ceea ce a făcut cu vasul *Burly* Gzrzşi cu echipajul de pe el. N-am arestat pe nimeni, încă, pentru uciderea lui A.J. Strode.

Joanna urca scările uitându-se la Marian. Richavd şi Ivan coborau. Richard se opri lângă Joanna. Nu tăcură niciun gest de apropiere, în faţa tuturor, dar se uitau unul la altul ca şi cum nimic altceva nu mai.

», exista.

— Nu vorbi nimic, spuse Bruce cu voce caldă. Avem reprezentant legal acum. Nu le spune nici măcar numele pană când nu stai de vorbă cu avocatul. Nu scoate un cuvânt, Joanna. $ – v

Joanna confirmă, fără un sunet.

— Nu-ţi face griji, totul va fi bine; t.

— Nu, nu va fi, nu se putu abţine Ivan. Hai să mergem.

Îl conduse pe Richard Bruce afară, unde Jack McKinstry aştepta maşina poliţiei.

Marian se duse în sala de proiecţie. O valiză neagră şi una albastră stăteau una lângă alta, aşa cum stăteau de dimineaţă Joanna Gillespie şi Richard Bruce, unul lângă

altul, pe canapea. O ridică pe cea neagră şi se îndreptă spre uşă – dar se opri brusc.

Joanna Gillespie susţinea că în timpul crimei era în cameră, leslându-şi nivelul zahănilui în sânge, dar valiza ei fusese aici în permanenţă.

Ce-i trebuie unui diabetic ca să-şi facă testul? Era un obiect mic. Bun de purtat în poşetă? *Ar fi pulul* să-l poarte în poşetă?

Marian lăsă jos geamantanul lui Richard Bruce şi îl luă pe cel albastru. Era încuiat, dar cheile stăteau agăţate de un inel. Îi trebuia un mandat de percheziţie, ca să umble în valiză. Marian ezită, dar apoi deschise şi strecură mâna între lucrurile Joannei Gillespie, astfel încât să nu deranjeze nimic.

Şi iat-o! *Tivsade casă pentru testarea sângelui*. Scria pe etichetă. Era aici. În geamantanul care nu părăsise camera aceasta, dinainte de momentul morţii lui Strode.

Marian stătu pe vine câteva momente, gândindu-se la ceea ce descoperise. Apoi. Puse totul la loc şi fugi în camera Joannei Gillespie. Verifică baia şi toate sertarele din dormitor: nicio trusă. Coborî şi duse geamantanul lui Richard Bruce la iftaşina poliţiei. Richard şi Jack stăteau în spate, având cătuşele la mâini, iar Ivan Malecki aştepta în faţă lângă şofer.

Marian dădu valiza şoferului şi-i făcu semn lui Ivan să coboare.

— Ce ţi-a luat aşa mult timp?

— Spune-i căpitanului că se rezolvă cu un mandat de percheziţie emis pentru valiza Joannei.

— Căutând ce?

— Trusa pentru testarea sângelui.

Lui Ivan îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă. Fluieră admirativ.

— Dacă valiza era jos. la parter… Stai un pic! Dar dacă are două truse?

Lui Marian îi venea să cânte.

— Am verificat camera. Nimic. Z

— Căpitanul o să vrea să ştie dacă ai motive să crezi că trusa este în geamantan.

Marian îl privi în ochi.

— Am motive. De fapt, sunt convinsă că este acolo.

Ivan îi făcu cu ochiul.

— În regulă. Bine, mă ocup de asta. La naiba, am făcut-o şi pe asta, nu-i aşa? Cu *cateta ore* înainte de limita finală! Ivan era fericit. Mai ai o pereche de cătuşe? Bine. Puştoaico, te-ai descurcat de minune, hai, capul sus, aproape am terminal.

Marian îi zâmbi amar şi intră în casă. Ivan se urcă în maşina poliţiei.

Richard Bruce sesizase starea depresivă a lui Marian.

— S-a întâmplat ceva cu ofiţerul Larch?

— Marian? Nu, întotdeauna păţeşte aşa când este aproape de prinderea unui criminal. Îi cedează nervii: dar nu durează decât câteva zile…

— Sper să dureze *douăzeci de* ani. Completă Jack McKinstry cu dinţii încleştaţi.

Ivan oftă şi-i spuse şoferului să pornească.

Marian ordonă poliţistului care o supraveghea pe Joanna Gillespie să păzească valiza albastră din saladef>rţ>iecţie. Nimeni nu avea voie să se apropie, până când se va întoarce Ivan Malecki cu un mandat de percheziţie. Puica să se uite la televizor dacă avea chef, dar să nu se întâmple ceva cu valiza.

După un moment de gândite. Marian ieşi cu Joanna afară din casă. Avea nevoie de ceva cu care să-i înfrângă rezistenţa: o schimbare de decor era bine venită. Şi apoi, în casa lui A.J. Strode avea senzaţia de claustrofobie. După-amiaza era plăcută. Trase două scaune şi se aşează cu spatele la soare: Joanna Gillespie se instală indiferentă pe scaun.

— Ai idee ce s-a-ntâmplat? o întrebă Marian, l-am arestat pe Richard Bnice şi pe Jack McKinsury pentru crimele din trecut, dar nu şi pe tine. Pentru tine am altceva.

Joanna nu spuse nimic.

— Acum, ştii că *noi ştim* că tu ai făcut-o, continuă Marian. Tu l-ai ucis pe A.J. Strode şi ai făcut-o singură, fără ajutorul lui Richard. El are de dat socoteală pentru multe, dar nu şi pentru uciderea lui Strode. Crima asta apasă numai pe umerii tăi.

Joanna se întoarse şi se uită la ea. Inexpresiv, respectând sfatul lui Richard Bruce de a nu vorbi nimic.

— Ştiu că vei vorbi, vei spune tot. Dacă ai un avocat bun. Te va sfătui să colaborezi. Eşti arestată – acuzată de omucidere. Marian îi citi drepturile. Ai de pus vreo întrebare?

Joanna nu răspunse.

Dar Marian voia s-o facă să vorbească.

— Când vei vorbi, aş dori să ştiu mai multe despre întâlnirea cu Strode. de duminică scara. Atunci te-ai hotărât să-l ucizi? Ce s-a întâmplat. Strode s-a autodepăşit? A mers prea departe? Întrevedeai o viaţă dependentă de acest om. pe care-l urai. Şi la fel pentru Richard? Cred că ţi se părea de nesuportat.

Joanna se adânci în scaun.

Marian schiţă filmul celor întâmplau:

— În timp ce ar fi trebuit să fii în cameră, testându-ţi sângele, de fapt erai la parter. Ai luat cuţitele şi ai provocat incendiul. L-ai văzut pe Richard mergând la baie şi, într-o inspiraţie de moment, l-ai încuiat acolo, furnizându-i un alibi. Dar încuindu-l pe Richard, îl eliminai de pe lista suspecţilor, rămânând numai doi din trei. Cred că erai foarte sigură că îl vom bănui pe Jack.

Joanna tăcea. Îndepărtă o muscă şi o privi cu obrăznicie pe Marian.

— De ce nu te-ai gândit că le vom bănui? Pentru că muzicienii sunt oameni sensibili? Pentru că eşti femeie? Sau pentru că Jack McKinstry este un jucător slab?

Joanna miji ochii şi vorbi, în sfârşit:

— Ai inventat totul. E o poveste ceea ce spui.

Ah. Vorbeşte, se gândi Marian, plină de satisfacţie.

— Poate ai avut alt motiv ca să-l încui pe Richard. Pentru că ar fi putut să te caute, nu-i aşa? O dată încuiat, puteai face tot ceea ce vreiai. Aşa-i?

Încet şi rar, ca şi cum ar fi vorbii unui redus mintal, Joanna rosti:

— Nu l-am încuial pe Richard în baie şi nici nu l-am ucis pe Sirode. Pricepi?

Marian asculta, dar nu se lăsă păcălită.

— În timp ce-l încuiai pe Richard în baie. Incendiul izbucnea. Ai urcat scările şi erai în drum spre aripa lui Strodeu când Jack a ieşit din cameră ţipând că miroase a fum. L-ai văzut coborând scările şi ai auzit garda spunându-i să se întoarcă în cameră. Ţi-ai continuat drumul – camerele de luat vederi erau moarte. Apoi ai intrat în bibliotecă. Strode era probabil în dormitor. Marian făcu o pauză. Ce zici. Mă descurc?

O expresie de dezgust trecu peste faţa Joannei.

— Mă întreb cum ai reuşit să-l faci pe Strode să intre în bibliotecă? Dacă ai fi făcut zgomotzn-ar fi venit singur să vadă ce se întâmplă – oricum, nu atât timp cât ştia că voi trei sunteţi în casă. Poate că a vrut să yerifice ceva. Dar, oricare ar fi fost motivul, a venit... Şi tu l-ai luat prin surprindere. Ai înfipt primul cuţit înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Probabil că atunci a căzut pe podea, dar asta nu era suficient pentru tine. Nu te satisfăcea. Ce-ai făcut apoi, ai îngenuncheat lângă el pe podea? Era mort deja? Ai înfipt şi al doilea cuţit, apoi al treilea. Dacă ai fi avut mai mult de trei cuţite, cred că le-ai fi folosit pe ţoale. Lucrul pe care-l doreai cel mai mult pe lume era să fii

sigură că Strode nu se va mai ridica vreodată de la pământ. V

Joanna îşi schimbă poziţia în scaun.

Marian se apropie de ea.

— Ce simţi când ucizi? Mai exact – cum te-ai simţit ucigându-l pe *acel* om? Cum. Joanna?

— Ce întrebare prostească!

Marian se lăsă pe spate: era timpul să-i dea lovitura de graţie.

— Era mult mai bine să fi suit în camera ta, să-ţi faci testele de sânge, decât să faci ceea ce ai făcut. Deşi ar fi fost un pic cam greu, din moment ce irusa de testare era în geamantanul de la paner.

Joanna nu reacţionă imediat. Apoi, când înţelese că povestea ei nu mai stătea în picioare, o expresie de panică îi apăru pe faţă. O mască imediat, dar era prea târziu. Marian o observase deja.

— Chiar acum, colegul meu va sosi cu un mandat de percheziţie. Dacă trusa se află în geamantan – şi sunt mai mult ca sigură că aşa este – atunci s-a dus alibiul tău. Trusa este în geamantan, Joanna?

Cealaltă femeie respira agitat, iar ochii i se mişcau în toate direcţiile. Încercă să se ridice. – …

— Nu te deranja, îi spuse Marian punându-i o mână pe spate. Geamantanul este păzit de un poliţist. N-ai nicio şansă să pui mâna pe el.

Joanna căzu înapoi pe scaun, fără o vorbă. Faţa îi era albă şi mâinile se încleştară pe mânere.

Marian o observă cu atenţie.

— Mai ai o trusă de rezervă? În camera ta nu este niciuna. Poate în geantă – o porţi cu tine? Joanna, arată-mi că mai ai o trusă şi retrag acuzaţia de omucidere. Unde ţi-o geanta? Hai s-o căutăm. Marian se ridică în picioare, aşteptând.

Joanna nu se mişca, evitând să se uite în ochii lui

Marian. Apoi capul i se aplecă în faţă.

— Da, asta credeam şi eu. Marian se aşează în spatele scaunului Joannci. Dar poate că am greşit undeva, poate că Richard Bnice este implicat şi el. Poate că voi doi aţi pus la cale totul, inclusiv închiderea lui în baie. Chiar, este posibil ca Richard Bruce să fi pus totul la cale, nu-i aşa? Cum a fost?

Joanna se răsuci în scaun şi-şi ridică privirea spre Marian.

— Richard este nevinovat, spuse cu grijă, fără să recunoască însă nimic.

— Te cred. Richard are destule pe conştiinţă, de fapt toţi trei aveţi – dar treaba asta ai făcut-o singură. Şi vei plăti pentru ea… Tot singură.

Joanna începu să tremure; în sfârşit, realiza că nu va scăpa fără să fie acuzată. Întreg corpul îi vibra, în tăcere, ca şi cum ar fi parcurs un lung proces de adaptare şi reglare.

Marian o aşteptă să se liniştească.

— Ştii, toţi trei sunteţi nişte persoane deosebite. Sunteţi plăcuţi, educaţi, cu calităţi speciale – chiar şi Jack, în felul lui. Dar tu – tu eşti cea mai înzestrată dintre ei. Şi ce se va întâmpla cu talentul tău? Se va risipi, asta este, în închisoare se va atrofia. Îl vei *pierde*, Joanna. Şi asta din cauza obiceiului ciudat pe care ţi l-ai creat, de a-i lichida pe oamenii care-ţi stau în cale. V

— N-am să-l pierd niciodată, niciodată! Ce ştii tu despre calităţile înnăscute? Ai avut vreuna, vreodată?

Marian oftă, exasperată.

— Bine, cred că nu-l mai aştept pe colegul meu cu mandatul. Te arestez acum. Când vom deschide valiză şi vom găsi ceea ce căutam, te voi închide. Apoi, poţi să stai de vorbă cu avocatul. Hai, Joanna, e timpul.

Joanna se ridică în picioare cu greu şi făcu un lucru neobişnuit: îşi săltă capul şi îşi îndreptă umerii. Ţinuta

pleoştită nu mai exista; îşi ţinea fruntea sus, aproape mândră.

Marian nu suporta s-o vadă aşa.

— Ştii ce, trebuie să mai fac o încercare, ceva ce m-a frământat multă vreme. L-ai fi ucis pe Strode dacă nu l-ai fi întâlnit pe Richard Bruce? Dacă tu şi Jack McKinstry aţi fi fost singurii oaspeţi din casă, A.J. Strode ar mai fi trăit acum? Joanna, *ai ucis pentru un bărbat*?

Joanna se uită lung la ea şi apoi izbucni în râs. Era un râs zgomotos, aspru.

— O crimă pasională? Minunat. Râse din nou. Este ăsta un motiv care poate fi invocat în apărare?! L voi întreba pe avocat. Râsul încetă şi faţa i se posomorî. M-am săturat. Ofiţer, dacă ai de gând să mă arestezi, nu mai pierde timpul.

Ăsta da răspuns, gândi Marian, cutremurându-se de asprimea ei. Îi puse cătuşele şi intrară. Joanna îşi luă geanta din sufragerie, care nu conţinea nicio trusă de rezervă. Când ieşiră. Marian îi spuse pazniculuicăă nu se va mai întoarce.

Marian tocmai descuia maşina când o limuzină parcă lângă că Myron Castleberry coborî în grabă, şi ţinu uşa deschisă pentru un alt pasager – o femeie de vreo patruzeci de ani, înaltă, atractivă, bine îmbrăcată. *Trebuie să fie Katie*. *Vine să-şi în primire moştenirea*.

Castleberry şi Katie se apropiară. Dar, înainte să facă prezentările, ochii lui Castleberry căzură pe cătuşe şi rămase cu gura căscată. Înghiţi în sec şi apoi vorbi:

— Tu? i se adresă el Joannei, tu erai?

Joanna se uită în altă parte.

— Sunteţi surprins, domnule Castleberry? întrebă Marian.

— Da, izbucni. Am crezut că este…

— Richard Bruce. Completă Marian. Poţi fi liniştit acum totul s-a sfârşit.

Castleberry era uimit.

— Ah, mă scuzaţi… Katie, acesta este ofiţer Larch şi… în… Joanna Gillespie. Doamna Strode.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, doamnă Strode, spuse Marian. Cred că treceţi prin momente grele. Dar nu vă vom mai deranja. Este un poliţist în camera de proiecţie, păzeşte un geamantan, însă va pleca imediat ce colegul meu soseşte cu mandatul de percheziţie.

— Mulţumesc, ofiţer. Vorbea cu Marian, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la Joanna. Se apropie de ea, studiind-o cu atenţie.

— *Tu* l-ai ucis pe soţul meu?

Joanna ţinu capul sus, dar nu răspunse.

— Îţi mulţumesc, şopti Katie Strode.

Se întoarse şi intră în casă. Castleberry o urmă. După ce-i aruncă o ultimă privire lui Marian.

O umbră de zâmbet apăru pe faţa Joannei Gillespie. Marian o împinse în maşină şi plecară.

Weck-end-ul se sfârşise.

SFÂRŞIT

Ţ